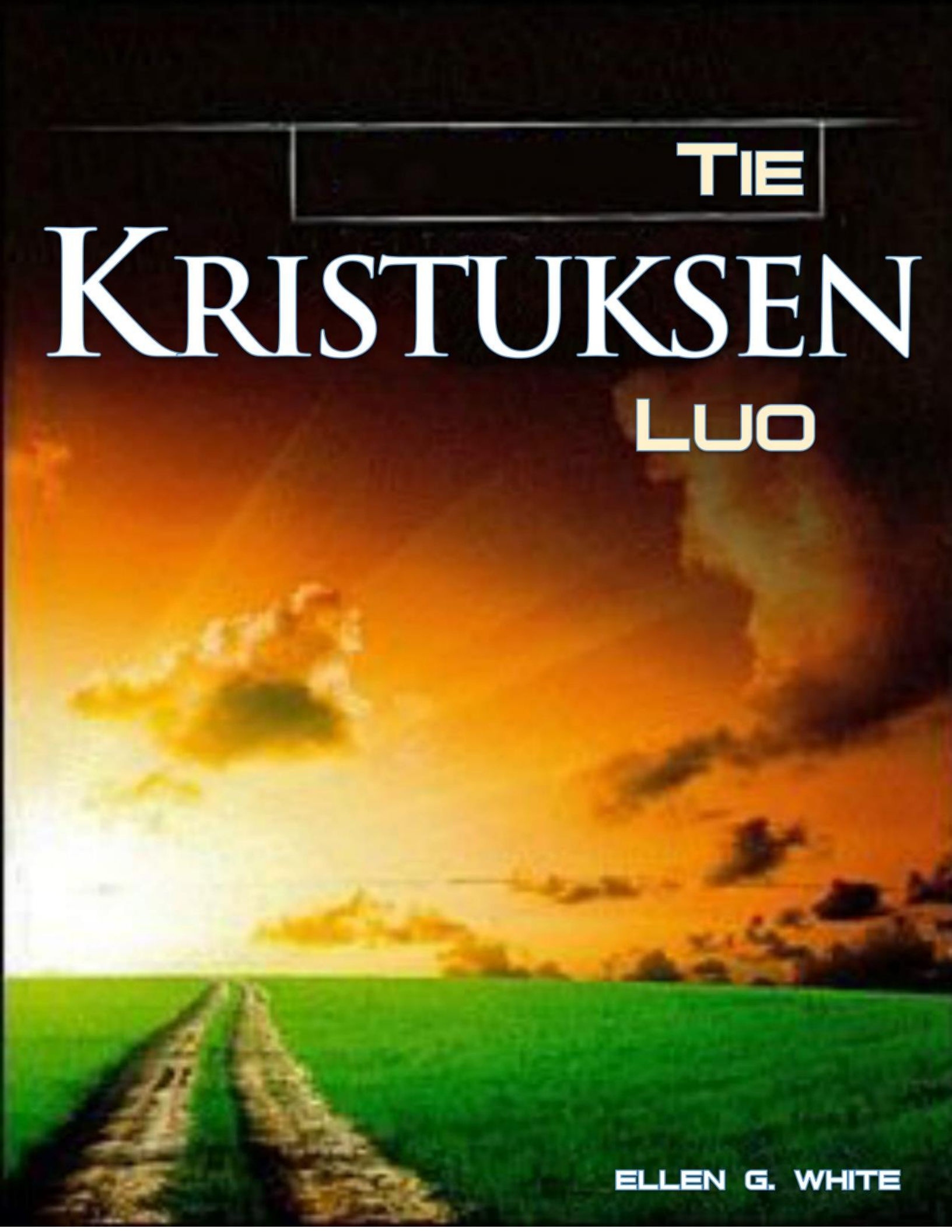
Tie
Kristuksen
Luo
ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Finnish

Tekijänoikeus © 2020. Uuden Liiton Kansainväliset Julkaisut

Kaikki oikeudet pidätetään. Mitään tämän kirjan osaa ei saa jäljentää tai siirtää missään muodossa tai millään tavalla ilman tekijän nimenomaista kirjallista lupaa, paitsi jos kriittisissä artikkeleissa ja arvosteluissa on lyhyitä lainauksia. Lähetä kaikki olennaiset kysymykset kustantajalle.

Kaikki oikeudet pidätetään. Mitään tämän kirjan osaa ei saa jäljentää tai siirtää missään muodossa tai millään tavalla, sähköisesti tai mekaanisesti, mukaan lukien valokopiointi, tallennus, tai tietojen tallennus- ja hakujärjestelmä - paitsi arvostelija, joka voi lainata lyhyitä kohtia aikakauslehdessä tai sanomalehdessä painettavassa tarkistuksessa - ilman kustantajan kirjallista lupaa.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Luettelointi julkaisutiedoissa

Toimitus ja Suunnittelu: Uuden Liiton Kansainvälinen Ryhmä

Painettu Yhdistyneessä kuningaskunnassa.

Ensimmäinen painatus 26. toukokuuta 2020

Julkaissut : Uuden Liiton Kansainvälinen Ryhmä

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Käy verkkosivustolla: www.newcovenant.co.uk

Jeesus istui kunniavieraana publikaanien pöydässä osoittaen miellyttävällä ja ystävällisellä seurustelullaan tunnustavansa ihmisarvon, ja ihmiset halusivat tulla Hänen luottamuksensa arvoisiksi. Hänen sanansa lankesivat heidän janoisiin sydämiinsä siunausta tuottavina, elämää antavina. Heidän mielessään heräsi uusia ajatuksia, ja näille yhteiskunnan hylkiöille avautui uuden elämän mahdollisuus.

Jeesus osoitti, miten väärän opetuksen voima hävittää totuuden kaipuun ja kunnioittamisen. “Eikä kukaan”, Hän sanoi, “joka juo vanhaa viiniä, halua nuorta, sillä hän sanoo: ‘Vanha on hyvää.’” Kaikki ne totuudet, jotka oli annettu maailmalle patriarkkojen ja profeettain välityksellä, loistivat uudessa kauneudessaan Kristuksen sanoissa.

New Covenant Publications

International Ltd.

Uudistetut Irjat, Muunnetut Mielet

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Tämä sivu on jätetty tarkoituksella tyhjäksi

Kiitokset

Omistettu Jumalalle.

Esipuhe

New Covenant Publications International yhdistää lukijan jumalalliseen suunnitelmaan, joka sitoo taivaan ja maan ja vahvistaa rakkauden laki jatkuvuutta. Logo, liiton arkki edustavat läheisyyttä Kristuksen Jeesuksen ja Hänen kansansa välillä ja Jumalan lain keskeisyyttä. Kuten on kirjoitettu: “Tämä tulee olemaan liitto, jonka teen Israelin huoneen kanssa, sanoo Herra:" Laitan lakini heidän sisäosaansa ja kirjoitan sen heidän sydämiinsä, ja he ovat minun kansani, ja minä olen heidän jumalansa. ” (Jeremian 31: 31-33; Hepr. 8: 8-10). Itse asiassa uusi liitto osoittaa lunastusta, jonka synnyttävät riistämättömät riidat ja sinetöivät verta.

Lukemattomien vuosisatojen ajan monet ovat kärsineet vaikeista kärsimyksiä ja käsittämätöntä sortoa, joka on laskettu hävittämään totuus. Erityisesti pimeinä aikoina tämä valo oli tunkeutunut ja hämärtänyt ihmisten perinteitä ja suosittua tietämättömyyttä, koska maailman asukkaat olivat halvanneet viisautta ja ylittäneet liiton. Kompromissin heikkeneminen leviävien pahojen kanssa aiheutti tällaisen hallitsemattoman rappeutumisen ja hartaan epäinhimillisyyden vitsauksen, että monet elämät uhrattiin perusteettomasti ja kieltäytyivät antamasta omantunnonvapautta. Kuitenkin menetetty tieto elvytettiin, etenkin uskonpuhdistuksen aikana.

1600-luvun uskonpuhdistuksen aikakausi herätti totuuden, perustavanlaatuisen muutoksen ja siitä seuraavan turbulenssin hetken, mikä heijastui vastareformaatiossa. Kuitenkin tämän volyymin avulla voidaan selvittää tämän yksittäisen vallankumouksen kiistaton merkitys uudistajien ja muiden rohkeiden pioneereiden näkökulmista. Heidän kirjanpidostaan voidaan ymmärtää raivostavat taistelut, syyt tällaiseen ilmiömäiseen vastarintaan ja yliluonnollisiin interventioihin.

Mottomme: “Uudistetut Kirjat, Muunnetut Mielet” korostaa kriittisen aikakauden säveltämää erillistä kirjallisuuden tyyliä ja sen vaikutusta. Se kuvastaa myös henkilökohtaisen uudistamisen, uudestisyntymisen ja muutoksen kiireellisyyttä. Koska Gutenbergin painotalo, jota yhdisti käännöstoimisto, levitti uudistetun uskon periaatteita, noin 500 vuotta sitten, digitalisoitu lehdistö ja verkkomedia välittäisivät kaikilla kielillä totuuden valon viimeisinä aikoina.

Sisällysluettelo

Sisällysluettelo 3
Luku 1—Jumalan Rakkaus ihmistä Kohtaan 5
Luku 2—Syntinen tarvitsee Kristusta 10
Luku 3—Katumus ja Parannus 13
Luku 4—Synnintunnustus 21
Luku 5—Jumalalle Antautuminen 24
Luku 6—Uskoja Jumala llekel paaminen 27
Luku 7—Kuka on Jeesuksen Opetuslapsi 31
Luku 8—Kasvaminen Kristuksessa 36
Luku 9—Kristillinen Elämä 41
Luku 10—Jumalan Tunteminen 46
Luku 11—Rukouksen Etuoikeus 50
Luku 12—Mitä on Tehtävä Epäilysten Sattuessa 57
Luku 13—Ilo Herrassa 62

Luku I—Jumalan Rakkaus ihmistä Kohtaan

Sekä luonto että ilmoitettu sana ovat kumpikin Jumalan rakkauden todistajia. Taivaallinen Isämme on elämän, viisauden ja ilon lähde. Katsele ihmeellistä ja ihanaa luontoa. Ajattele, kuinka erinomaisesti kaikki on sovellettu ei ainoastaan ihmisen, vaan kaikkien luotujen olentojen hyödyksi ja onneksi. Päivänpaiste ja sade, jotka ilahduttavat ja virkistävät maata ja kukkuloita, meriä ja tasankoja, ilmaisevat Luojan rakkautta. Jumala täyttää kaikkien luotujen päivittäiset tarpeet. Psalmista kertoo tästä seuraavin ihanin sanoin: {TK 7.1}

”Kaikkien silmät vartioitsevat sinua,

ja sinä annat heille heidän ruokansa ajallaan

Sinä avaat kätesi

ja ravitset suosiollasi kaikki, jotka elävät.”

(Ps. 145: 15, 16). {TK 7.2}

Jumala loi ihmisen täydelliseksi, pyhäksi ja onnelliseksi, eikä ihanassa maassa, silloin kun se lähti Luojan kädestä, näkynyt pienintäkään turmeluksen merkkiä tai kirouksen varjoa. Jumalan lain — rakkauden lain — rikkominen on tuonut maailmaan surun ja kuoleman. Jumalan rakkaus ilmenee kuitenkin synnin aiheuttamassa kärsimyksessäkin. On kirjoitettu, että Jumala kirosi maan ihmisen tähden (1 Moos. 3: 17). Orjantappurat ja ohdakkeet — vaikeudet ja koettelemukset, jotka täyttävät tämän elämän vaivalla ja murheella, määrättiin hänen parhaakseen; ne olivat osana kasvatuksessa, joka Jumalan suunnitelmassa oli välttämätön ihmisen kohottamiseksi siitä perikadosta, johon synti oli hänet saanut. Vaikka maailma onkin langennut, ei se kuitenkaan ole täynnä pelkkää surua ja kurjuutta. Itse luonnossakin on toivon ja lohdutuksen viestejä. Ohdakkeetkin kukkivat ja orjantappurat ovat ruusujen peitossa. {TK 7.3}

”Jumala on rakkaus”, on kirjoitettu jokaiselle puhkeavalle silmulle, jokaiselle versoavalle ruohonkorrelle. Sievät linnut, jotka täyttävät ilman iloisella viserryksellään, ihanat kukat, jotka levittävät ympärilleen suloista tuoksuaan, metsän mahtavat puut runsaassa vihannuudessaan — kaikki kertovat Jumalan hellästä, isällisestä huolenpidosta ja hänen halustaan tehdä lapsensa onnellisiksi. {TK 8.1}

Jumalan sana on hänen luonteensa ilmaus. Hän itse on ilmoittanut meille äärettömän rakkautensa ja armonsa. Kun Mooses rukoili: ”Anna siis minun nähdä sinun kirkkautesi”, Herra vastasi: ”Minä annan kaiken ihanuuteni käydä sinun ohitsesi” (2 Moos. 33: 18, 19). Tämä on hänen kirkkautensa. Herra kävi Mooseksen edellä ja julisti: ”Herra, Herra on laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa, joka pysyy armollisena tuhansille, ja antaa anteeksi pahat teot, rikokset ja synnit” (2 Moos. 34: 6, 7). Hän

on ”pitkämielinen ja armosta rikas” (Joona 4: 2), ”sillä hänellä on halu laupeuteen” (Miika 7: 18). {TK 8.2}

Jumala on yhdistänyt meidän sydämemme itseensä lukemattomilla todistuksilla taivaassa ja maan päällä. Hän on koettanut ilmaista meille itsensä sekä luonnon että ihmissydänten hellimpäin ja rakkaimpain maallisten siteiden kautta. Mutta nämä ovat kuitenkin vain vaillinaisia todistuksia hänen rakkaudestaan. Vaikka hän oli antanut kaikki nämä todistukset, sokaisi hyvän vihollinen ihmisten mielet niin, että he katselivat Jumalaa pelolla ja pitivät häntä ankarana ja armahtamattomana. Saatana sai ihmiset pitämään Jumalaa olentona, jonka luonteen pääominaisuus on ankara oikeuden tunto ja joka on armahtamaton tuomari, kova ja tarkka velkoja. Hän kuvasi Luojan olennoksi, joka vakoillen katselee ihmisiä havaitakseen kaikki heidän virheensä ja erehdyksensä, saadakseen sitten rangaista heitä. Jeesus tuli elämään ihmisten keskuudessa poistaakseen tämän synkän varjon ilmaisemalla maailmalle Jumalan rajattoman rakkauden. {TK 8.3}

Jumalan Poika tuli taivaasta ilmoittamaan Isänsä. ”Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt; ainoastaan Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut” (Joh. 1: 18). ”Eikä Isää tunne kukaan muu kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa” (Matt. 11: 27). Kun eräs opetuslapsista pyysi: ”Näytä meille Isä”, Jeesus vastasi: ”Niin kauan aikaa minä olen ollut teidän kanssanne, etkä sinä tunne minua, Filippus! Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän; kuinka sinä sitten sanot: ’Näytä meille Isä’?” (Joh. 14: 8, 9). {TK 9.1}

Puhuessaan maallisesta lähetystehtävästään Jeesus lausui: Herra on ”voidellut minut julistamaan evankeliumia köyhille; hän on lähettänyt minut saarnaamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen” (Luuk. 4: 18). Se on hänen tehtävänsä. Hän kulki ympäri tehden hyvää ja parantaen kaikki saatanan kiusaamat. Silloin oli kokonaisia kyliä, joissa ei ainoastakaan talosta kuulunut tuskan huutoa, sillä hän oli käynyt niissä ja parantanut kaikki sairaat. Hänen työnsä oli todistus jumalallisesta voitelusta. Kaikki hänen tekonsa ilmaisivat rakkautta, armoa ja myötätuntoa: hänen sydämensä uhkui hellää sääliä ihmislapsia kohtaan. Hän pukeutui ihmisluontoon voidakseen täyttää heidän tarpeensa. Köyhimmät ja halvimmatkaan eivät pelänneet lähestyä häntä. Pienet lapsetkin tunsivat kiintymystä häneen. Heistä oli mieluista istua hänen polvellaan ja katsella hänen lempeitä, rakkaudesta säteileviä kasvojaan. {TK 9.2}

Jeesus ei salannut sanaakaan totuudesta, mutta hän puhui siitä aina rakkaudella. Seurustellessaan kansan kanssa hän osoitti mitä suurinta tahdikkuutta ja hellintä huomaavaisuutta. Hän ei milloinkaan ollut epäkohtelias, ei koskaan tarpeettomasti lausunut ankaria sanoja eikä koskaan turhanpäiten loukannut tunteellista sielua. Hän ei soimannut inhimillistä heikkoutta. Hän sanoi totuuden, mutta aina rakkaudella. Hän tuomitsi tekopyhyyden, epäuskon ja jumalattomuuden, mutta hänen äänensä vapisi liikutuksesta hänen julistaessaan rangaistustuomion. Hän itki Jerusalemin tähden, sillä hän rakasti sitä, vaikkakaan se ei tahtonut ottaa vastaan häntä, joka on ”tie, totuus ja elämä”. Sen asukkaat

olivat hylänneet hänet, Vapahtajan, mutta silti hän katseli heitä säälivällä hellyydellä. Hänen elämänsä oli kieltäytyvää ja toisista huolehtivaa elämää. Jokainen sielu oli hänelle kallis. Samalla kun hän aina säilytti jumalallisen arvokkuutensa, hän alentui osoittamaan mitä hellintä rakkautta jokaista Jumalan perheen jäsentä kohtaan. Jokaisessa ihmisessä hän näki langenneen sielun, jota hän oli tullut pelastamaan. {TK 10.1}

Sellainen oli Kristuksen luonne hänen elämässään ilmaantuneena. Se oli Jumalan luonne. Kristuksessa ilmaantunut jumalallinen armo virtaa Isän sydämestä ihmislapsiin. Jeesus, hellä, säälivä Vapahtaja, oli Jumala, ”ilmestynyt lihassa” (1 Tim. 3: 16). {TK 10.2}

Meitä pelastaakseen Jeesus eli, kärsi ja kuoli. Hän tuli kärsimyksen mieheksi, jotta me voisimme tulla osallisiksi iankaikkisesta ilosta. Jumala salli rakastetun Poikansa, joka oli täynnä armoa ja totuutta, jättää sanomattoman kirkkauden maailman ja tulla synnin tähden kirottuun, kuoleman varjojen pimittämään maahan. Hän salli hänen erota rakastavasta Isästään ja kunnioittavista enkeleistä tullakseen kärsimään häväistystä, pilkkaa, alennusta, vihaa ja kuoleman. ”Rangaistus oli hänen päällänsä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut” (Jes. 53: 5). Katsele häntä erämaassa, Getsemanessa, ristillä! Jumalan viaton Poika otti syntikuorman kannettavakseen. Hän, joka oli ollut yhtä Jumalan kanssa, tunsi sielussaan, kuinka hirmuinen synnin tekemä kuilu Jumalan ja ihmisen välillä oli. Se pusersi hänen huuliltaan tuskanhuudon: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” (Matt. 27: 46). Syntikuorma, sen kauhean painon tunne ja sen aikaansaama sielun ero Jumalasta — se se musersi Jumalan Pojan sydämen. {TK 10.3}

Mutta hän ei tehnyt tätä suurta uhria luodakseen siten Isän sydämeen rakkautta ihmistä kohtaan ja halua pelastaa hänet. Oi ei! ”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa” (Joh. 3: 16). Isä ei rakasta meitä suuren sovintouhrin tähden, vaan hän toimitti meille tämän uhrin, koska hän rakasti meitä. Kristus oli välittäjä, jonka kautta hän voi vuodattaa rajatonta rakkauttaan langenneelle maailmalle. ”Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa” (2 Kor. 5: 19). Jumala kärsi Poikansa kanssa. Tuskallaan Getsemanessa, kuolemallaan Golgatalla Jeesus maksoi rajattomassa rakkaudessaan lunastuksemme hinnan. {TK 11.1}

Jeesus sanoi: ”Sentähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin” (Joh. 10: 17). Se on: ”Isäni on niin rakastanut teitä, että hän rakastaa minua enemmän sentähden, että olen uhrannut henkeni lunastaakseni teidät. Olen tullut Isälle kalliimmaksi sen kautta, että olen tullut teidän sijaiseksenne ja takaajaksenne antamalla oman elämäni ja ottamalla teidän veikanne ja rikoksenne omikseni, sillä uhrini perusteella Jumala voi olla vanhurskas ja vanhurskauttaa ne, jotka uskovat Jeesukseen.” {TK 11.2}

Ei kukaan muu kuin Jumalan Poika voinut lunastaa meitä, sillä ainoastaan hän, joka oli Isän helmassa, saattoi ilmaista hänet. Ainoastaan hän, joka tunsi Jumalan rakkauden korkeuden ja syvyyden, voi sen ilmoittaa. Ei mikään vähäisempi kuin tuo Kristuksen ääretön

uhri langenneen ihmisen tähden voinut osoittaa Jumalan rakkautta kadotettua ihmiskuntaa kohtaan. {TK 12.1}

”Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa.” Hän ei antanut häntä ainoastaan asumaan ihmisten keskuudessa, kantamaan heidän syntejään ja kuolemaan heidän uhrinaan, vaan hän antoi hänet langenneelle sukukunnalle. Kristuksen täytyi tulla osalliseksi ihmisten harrastuksista ja tarpeista. Hän, joka oli yhtä Isän kanssa, on nyt liittynyt ihmislapsiin katkeamattomilla siteillä. Jeesus ”ei häpeä kutsua heitä veljiksi” (Hebr. 2: 11). Hän, meidän uhrimme, puolustajamme, veljemme, esiintyy Isän valtaistuimen edessä ihmismuodossa ja on iankaikkisesti yhtä lunastamansa suvun kanssa — hän on Ihmisen Poika. Ja tämän kaiken hän tekee voidakseen kohottaa ihmisen siitä turmiosta ja alennustilasta, johon synti on hänet syössyt, niin että hän voisi jälleen kuvastaa Jumalan rakkautta ja tulla osalliseksi pyhyyden riemusta. {TK 12.2}

Lunastuksestamme maksetun hinnan, taivaallisen Isämme äärettömän uhrin antaessaan Poikansa kuolemaan edestämme, tulisi antaa meille ylevä käsitys siitä, miksi me voimme tulla Kristuksen kautta. Kun apostoli Johannes innoitettuna katseli Isän kadotukseen syöksyvää sukukuntaa kohtaan osoittaman rakkauden korkeutta, syvyyttä ja leveyttä, täytti ihmettely ja kunnioitus hänen mielensä, ja kykenemättä löytämään sopivia sanoja, joilla voisi ilmaista tämän rakkauden suuruutta ja hellyyttä, hän kehottaa maailmaa katselemaan sitä sanoen: ”Katsokaa, minkälaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi” (1 Joh. 3: l). Minkä arvon se antaakaan ihmiselle! Lainrikkomisen kautta ihminen tuli saatanan alamaiseksi. Uskon kautta Kristuksen sovitusuhriin Aadamin pojista voi tulla Jumalan poikia. Pukeutumalla ihmisluontoon Kristus korotti ihmiskunnan. Langenneet ihmiset korotetaan Kristuksen yhteyden kautta asemaan, jossa heitä voidaan nimittää ”Jumalan lapsiksi”. {TK 12.3}

Sellainen rakkaus on verraton. Taivaallisen Kuninkaan lapsia! Mikä ihana lupaus! Mikä syvän tutkistelun aihe! Jumalan verraton rakkaus maailmaa kohtaan, joka ei rakastanut häntä! Jo ajatuskin siitä voi nöyryyttää sielumme ja saattaa mielemme Jumalan tahdolle alamaiseksi. {TK 13.1}

Kuta enemmän tutkistelemme jumalallista luonnetta ristin valossa, sitä enemmän näemme, kuinka armo, hellyys ja armahtavaisuus yhdistyvät oikeuteen ja totuuteen, sitä selvemmin havaitsemme lukemattomia todistuksia äärettömästä rakkaudesta ja hellästä sääliväisyydestä, joka voittaa äidin hellimmänkin myötätunnon lastaan kohtaan. {TK 13.2}

”Vaikka ihmis siteet hajoo,

valat kalliit rikotaan,

äidin hellyyskin jos taukoo,

taivas, maa jos muutetaan,

rakkaus vain ei milloinkaan” {TK 13.3}

Luku 2—Syntinen tarvitsee Kristusta

Ihmisellä oli alkuaan jaloja kykyjä ja hyvin kehittynyt ymmärrys. Hän oli täydellinen olento ja sopusoinnussa Jumalan kanssa. Hänen ajatuksensa olivat puhtaat, hänen tarkoituksensa pyhät. Mutta tottelemattomuuden kautta hänen kykynsä turmeltuivat, ja rakkaus väistyi itsekkyyden tieltä. Lainrikkomisen kautta hänen luonteensa tuli niin heikoksi, että hänen oli mahdoton omin voimin vastustaa pahan valtaa. Hän tuli saatanan vangiksi ja olisi iäti pysynyt siinä vankeudessa, jollei Jumala itse olisi tullut välittäjäksi. Kiusaajan tarkoitus eli tuhota Jumalan suunnitelma ihmisen luomisessa ja täyttää maa kurjuudella ja hävityksellä, sekä sitten selittää kaiken olevan seurauksena siitä, että Jumala loi ihmisen. {TK 15.1}

Synnittömässä tilassaan ihminen oli autuaallisessa yhteydessä hänen kanssaan, ”jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkettyinä” (Kol. 2:3). Mutta tehtyään syntiä hän ei enää iloinnut pyhyydestä, vaan koetti piiloutua Herran kasvojen edestä. Sellainen on vieläkin uudistamattoman sydämen tila. Se ei ole sopusoinnussa Jumalan kanssa eikä iloitse hänen yhteydestään. Syntinen ei voisi olla onnellinen Jumalan läheisyydessä; hän karttaisi pyhien olentojen seuraa. Jos hän voisi päästä taivaaseen, ei se tuottaisi hänelle mitään iloa. Epäitsekkään rakkauden henki, mikä hallitsee siellä — joka sydän kun sykkii sopusoinnussa rajattoman rakkauden hengen kanssa — ei löytäisi vastakaikua hänen sielussaan. Hänen ajatuksensa, harrastuksensa ja vaikuttimensa olisivat vieraita taivaan synnittömille asukkaille. Hän olisi soraääni taivaallisessa sopusoinnussa. Taivas olisi hänelle kidutushuone; hän tahtoisi piiloutua Hänen kasvojensa edestä, joka on taivaan valo ja riemun keskus. Ei Jumalan mielivaltainen päätös sulje jumalattomia taivaasta, vaan heidän oma sopimattomuutensa sen seurapiiriin on sulkenut heidät sieltä. Jumalan kirkkaus olisi heille kuluttava tuli. Heille olisi hävitys tervetullut kätkemään heitä Hänen kasvojensa edestä, joka kuoli pelastaakseen heidät. {TK 15.2}

Meidän on mahdoton pelastaa itseämme synnin kuilusta, johon olemme vajonneet. Sydämemme on paha, emmekä me voi muuttaa sitä. ”Kuka löytää puhtaan niiden seassa, joissa ei puhdasta ole?” Ei kukaan. ”Lihan mieli on vihollisuus Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu Jumalan lain alle, eikä se voikaan” (Job 14: 4; Room. 8:7). Sivistyksellä, kasvatuksella, tahdon voimalla ja inhimillisillä pyrinnöillä on kullakin vaikutusalansa, mutta tässä ne ovat voimattomat. Ne voivat saada aikaan ulkonaisen käytöksen mallikelpoisuuden, mutta ne eivät voi muuttaa sydäntä; ne eivät voi puhdistaa elämän lähdettä. Sisäistä voimaa ja korkeudesta lähtenyttä uutta elämää tarvitaan, ennen kuin ihmisen elämä voi muuttua syntisestä pyhäksi. Tämä voima on Kristus. Ainoastaan hänen armonsa voi elvyttää kuolleet sielunkyvyt ja vetää sielun Jumalan luo, pyhyyteen. Vapahtaja sanoi: ”Joka ei synny uudesti”, joka ei saa uutta sydäntä, uusia toiveita, pyrintöjä ja vaikuttimia, jotka johtavat uuteen elämään, ”se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa” (Joh. 3: 3). Olettamus, että ihmisen tarvitsee ainoastaan kehittää sitä hyvää, mikä hänessä on luonnostaan, on turmiollista petosta. ”Mutta luonnollinen

ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti" (1 Kor. 2: 14). "Älä ihmettele, että minä sanoin sinulle: teidän täytyy syntyä uudesti" (Joh. 3:7). Kristuksesta sanotaan: "Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus"; "ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman" (Joh. 1: 4; Apt. 4: 12). {TK 16.1}

Jumalan rakastavan lempeyden käsittäminen, hänen luonteensa hyvyyden ja isällisen hellyyden näkeminen ei ole kylliksi. Ei ole kylliksi havaita hänen lakinsa viisaus ja oikeus, tai huomata, että se perustuu rakkauden iankaikkisille periaatteille. Apostoli Paavali näki tämän kaiken huudahtaessaan: "Minä myönnän, että laki on hyvä." "Laki on kuitenkin pyhä, ja käskysana pyhä, vanhurskas ja hyvä." Mutta katkeralla sieluntuskalla ja epätoivolla hän lisäsi: "minä olen lihallinen, myyty synnin alaisuuteen" (Room. 7: 16, 12, 14). Hän kaipasi puhtautta, vanhurskautta, jota hän ei itse voinut saavuttaa, ja huudahti: "Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?" (Room. 7: 24). Sama huuto on kaikunut rasitetuista sydämistä kaikissa maissa kaikkina aikoina. Heille kaikille voidaan antaa ainoastaan yksi vastaus: "Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!" (Joh. 1: 29). {TK 17.1}

Jumalan Henki on käyttänyt monenlaisia kuvauksia koettaessaan valaista tätä totuutta ja selvittääkseen sitä sieluille, jotka ovat halunneet vapautua syntitaakastaan. Kun Jaakob petettyään Eesaun pakeni isänsä huoneesta, painoi häntä syyllisyyden tunne. Ollessaan yksin ja hylättynä kaukana kaikesta, mikä oli tehnyt hänelle elämän kalliiksi, häntä painosti kuitenkin eniten se ajatus ja pelko, että synti oli erottanut hänet Jumalasta ja että taivas oli hänet hyljännyt. Murheellisena hän laskeutui lepäämään paljaalle maalle; hänen ympärillään kohosi yksinäisiä kukkuloita, ja hänen yläpuolellaan oli kirkas tähtitaivas. Nukahdettuaan hän näki omituisen valon; ja katso, tasangolla, jolla hän makasi, näyttivät, suuret, varjomaiset portaat johtavan ylös aivan taivaan portille saakka ja Jumalan enkelit käyvän niitä myöten ylös ja alas, samalla kun ylhäällä olevasta kirkkaudesta jumalallinen ääni lausui lohdutuksen ja toivon sanoja. Siten Jaakobille ilmoitettiin hänestä, jota hänen sielunsa kaipasi ja tarvitsi — Vapahtajasta. Ilolla ja kiitollisuudella hän näki jälleen tien, jota myöten hän, syntinen, voi jälleen päästä Jumalan yhteyteen. Hänen unessa näkemänsä salaperäiset portaat kuvasivat Kristusta, joka on ainoa välittäjä Jumalan ja ihmisen välillä. {TK 17.2}

Tähän kuvaukseen Kristus viittasi sanoessaan Natanaelille: "Te saatte nähdä taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas ihmisen Pojan päälle" (Joh. 1: 51). Luopumuksessa ihminen vieraantui Jumalasta, maa erotettiin taivaasta. Välille syntyneen kuilun yli ei voitu käydä. Mutta Kristuksen kautta maa on jälleen päässyt taivaan yhteyteen. Oman ansionsa perusteella Kristus on rakentanut sillan tämän synnin tekemän kuilun yli, niin että palvelevaiset enkelit voivat päästä ihmisen yhteyteen. Kristus yhdistää langenneen ihmisen, joka itsessään on heikko ja avuton, äärettömän voiman alkulähteeseen. {TK 18.1}

Mutta turhia ovat ihmisten unelmat menestyksestä, turhia heidän yrityksensä kohottaa ihmiskuntaa, jos he laiminlyövät langenneen sukukunnan ainoan toivon ja avun lähteen. ”Jokainen hyvä anti ja jokainen täydellinen lahja tulee ylhäältä, valkeuksien Isältä” (Jaak. 1: 17). Ilman häntä ei ole ainoatakaan todella jaloa luonnetta, ja Kristus on ainoa tie Jumalan luo. Hän sanoo: ”Minä olen tie, totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani” (Joh. 14: 6). {TK 18.2}

Jumalan sydän hellii maallista lastaan rakkaudella, joka on kuolemaakin väkevämpi. Antaessaan Poikansa hän on tässä ainoassa lahjassa tyhjentänyt meille koko taivaan. Vapahtajan elämä, kuolema ja esirukoukset, enkelien palvelus, Hengen varoitukset, Isän vaikutus kaikkialla ja kaikkien kautta, taivaallisten olentojen lakkaamaton osanotto — kaikki vaikuttaa ihmisen pelastukseksi. {TK 18.3}

Oi, ajatelkaamme tätä kallista uhria, joka on annettu meidän edestämme! Koettakaamme antaa arvoa sille työlle ja niille ponnistuksille, mitä taivas tekee kadotettujen pelastamiseksi ja Isän huoneeseen palauttamiseksi. Voimakkaampia vaikuttimia ja vaikuttavampia välikappaleita ei ole koskaan voitu panna liikkeelle. Vanhurskaiden ääretön palkinto, taivaan ilo, enkelien seura, Jumalan ja hänen Poikansa rakkaus ja yhteys, kaikkien kykyjemme jalostaminen ja kehittäminen iankaikkisina aikoina — eikö siinä ole kylliksi voimakkaita vaikutteita ja rohkaisuja kehottamaan meitä antamaan Luojallemme ja Lunastajallemme sydämemme rakkaudenpalveluksen. {TK 19.1}

Emmekö pitäisi arvossa Jumalan armoa? Olisiko hän voinut tehdä enemmän? Asettukaamme oikeaan suhteeseen häneen, joka on rakastanut meitä niin ihmeellisellä rakkaudella. Käyttäkäämme hyväksemme hänen lahjoittamiaan välikappaleita voidaksemme muuttua hänen kaltaisikseen ja päästäksemme jälleen palvelevaisten enkelien seuraan, sopusointuun ja yhteyteen Isän ja Pojan kanssa. {TK 19.2}

Luku 3—Katumus ja Parannus

Kuinka ihminen voi tulla vanhurskaaksi Jumalan edessä? Kuinka syntinen voi saavuttaa vanhurskauden? Ainoastaan Kristuksen kautta voimme jälleen tulla sopusointuun Jumalan ja pyhyyden kanssa; mutta kuinka pääsemme Kristuksen luo? Monet tekevät saman kysymyksen kuin ne ihmiset, jotka helluntaipäivänä syntisyytensä nähtyään huudahtivat: ”Mitä meidän pitää tekemän?” Pietarin vastaus kuului: ”Tehkää parannus” (Apt. 2: 38). Vähän sen jälkeen hän sanoi eräässä tilaisuudessa: ”Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois” (Apt. 3: 19). {TK 20.1}

Parannus merkitsee synnin surua ja synnistä luopumista. Me emme luovu synnistä, jollemme näe sen synnillisyyttä; niin kauan kuin emme ole sydämestämme kääntyneet siitä pois, ei meissä voi tapahtua todellista elämänmuutosta. {TK 20.2}

Monet eivät ymmärrä parannuksen todellista luonnetta. Useat surevat sitä, että ovat tehneet syntiä, ja tekevätkin ulkonaisen parannuksen, sillä he pelkäävät, että heidän vääryytensä tuottaa heille kärsimyksiä; mutta se ei ole Raamatun käsityksen mukainen parannus. He surevat enemmän kärsimyksiä kuin syntiä. Sillä tavalla Eesau murehti nähdessään, että oli iäksi menettänyt esikoisoikeutensa. Bileam, kauhistuen nähdessään enkelin seisovan edessään paljastettu miekka kädessä, tunnusti rikoksensa peläten muutoin menettävänsä henkensä, mutta hän ei tuntenut todellista katumusta synnin tähden, ei kääntymystä eikä pahan kauhua. Petettyään Herransa Juudas Iskariot huudahti: ”Minä tein synnin, kun kavalsin viattoman veren” (Matt. 27: 4). {TK 20.3}

Kauhea kirouksen tunto ja tulevan tuomion pelko pakottivat Juudaksen rikollisesta sielusta tämän tunnustuksen. Hän kauhistui ajatellessaan teostaan koituvia seurauksia, mutta hänen sielussaan ei ollut syvää, sydäntäsärkevää tuskaa siitä, että hän oli pettänyt viattoman Jumalan Pojan ja kieltänyt Israelin Pyhän. Faarao sai kärsiä Jumalan vitsauksia, hän tunnusti syntinsä päästäkseen enemmistä rangaistuksista, mutta niin pian kuin vaivat taukosivat, hän alkoi jälleen uhmata taivasta. Kaikki nämä ovat surreet synnin seurauksia, mutta eivät itse syntiä. {TK 21.1}

Mutta kun sydän antautuu Jumalan Hengen vaikutuksen alaiseksi, tulee omatunto herkäksi, ja syntinen havaitsee Jumalan pyhän lain syvyyden ja pyhyyden — lain, joka on jumalallisen hallinnon perustus taivaassa ja maan päällä. ”Totinen valkeus, joka valistaa jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan” (Joh. 1:9), ja loistaa sielun salaisiin kammioihin tuoden ilmi pimeyden kätketyt teot. Syyllisyyden tunne valtaa mielen ja sydämen. Syntinen tuntee Herran vanhurskauden ja pelkää tulla sydämen Tutkijan eteen omassa rikollisuudessaan ja saastaisuudessaan. Hän näkee Jumalan rakkauden, pyhyyden ihanuuden, puhtaan ilon; hän haluaa tulla puhtaaksi ja päästä jälleen taivaan yhteyteen. {TK 21.2}

Daavidin rukous lankeemisensa jälkeen osoittaa todellista synninsurua. Hänen katumuksensa oli vilpitön ja syvä. Hän ei koettanut lieventää syntiään: hänen rukouksensa

vaikuttimena ei ollut halu päästä vapaaksi uhatusta rangaistuksesta. Daavid näki rikoksensa suuruuden, hän näki sielunsa saastaisuuden, hän kauhistui syntiään. Hän ei ainoastaan pyytänyt anteeksi, vaan rukoili puhdasta sydäntä. Hän halusi pyhyyden iloa — päästä jälleen sopusointuun ja yhteyteen Jumalan kanssa. Hänen sielunsa rukous kuului: {TK 21.3}

”Autuas se, jonka rikokset ovat anteeksi annetut, jonka synti on peitetty!

Autuas se ihminen, jolle Herra ei lue hänen pahoja tekojansa ja jonka hengessä ei ole vilppiä.”

(Ps. 32: 1,2) {TK 22.1}

”Jumala ole minulle armollinen hyvyytesi tähden; pyyhi pois minun syntini suuren laupeutesi tähden . . .

Sillä minä tunnen rikokseni, ja minun syntini on aina minun edessäni. . .

Puhdista minut isopilla, että minä puhdistuisin, pese minut, että minä lunta valkeammaksi tulisin . . .

Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi vahva henki!

Älä heitä minua pois kasvojesi edestä, äläkä ota minulta pois Pyhää Henkeäsi.

Anna minulle jälleen autuutesi ilo, ja tue minua alttiuden hengellä.

Päästä minut verenvioista, Jumala, minun autuuteni Jumala, että minun kieleni riemuitsisi sinun vanhurskaudestasi.”

(Ps. 51: 3—16) {TK 22.2}

Tällaista mielenmuutosta emme saa aikaan omalla voimallamme. Se saadaan ainoastaan Kristukselta, joka astui korkeuteen ja on antanut ihmisille lahjojaan. {TK 22.3}

Juuri tässä monet erehtyvät ja menettävät siten sen avun, jonka Kristus tahtoo heille antaa. He luulevat, etteivät he voi tulla Kristuksen luo, ennen kuin ovat parantaneet itsensä, ja että parannus valmistaa heitä saamaan synnit anteeksi. On kyllä totta, että parannus tapahtuu ennen synnin anteeksisaamista, sillä ainoastaan murtunut ja katuvainen sydän tuntee tarvitsevansa Vapahtajaa. Mutta täytyykö syntisen odottaa siksi, että hän on parantanut itsensä, ennen kuin hän voi tulla Jeesuksen luo? Täytyykö parannus tehdä esteeksi syntisen ja Vapahtajan välille? {TK 22.4}

Raamattu ei opeta, että syntisen täytyy ensin parantaa itsensä, ennenkuin hän voi noudattaa Kristuksen kutsua. ”Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon” (Matt. 11: 28). Ainoastaan Kristuksesta lähtevä voima saa aikaan todellisen parannuksen. Pietari selvitti tämän asian israelilaisille sanoessaan: ”Hänet on Jumala oikealla kädellänsä korottanut Päämieheksi ja Vapahtajaksi, antamaan Israelille

parannusta ja syntien anteeksiantamusta” (Apt. 5: 31). Yhtä vähän kuin me voimme saada syntimme anteeksi ilman Kristusta, yhtä vähän voimme myöskään parantaa itseämme ilman, että Kristuksen Henki herättää omantuntomme. {TK 23.1}

Kristus on kaikkien oikeiden vaikuttimien lähde. Hän on ainoa, joka voi sydämessämme sytyttää vihaa syntiä kohtaan. Kun tunnemme kaipaavamme totuutta ja puhtautta, kun näemme oman syntisyytemme, todistaa se, että Pyhä Henki vaikuttaa sydämessämme. {TK 23.2}

Jeesus on sanonut: ”Ja kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni.” Syntisen täytyy saada nähdä Kristus Vapahtajana, joka on kuollut maailman syntien tähden, ja kun katselemme Jumalan Karitsaa Golgatan ristillä, alkaa pelastuksen salaisuus selvitä meille, ja Jumalan hyvyys vetää meitä parannukseen. Kuollessaan syntisten tähden Kristus ilmaisi käsittämättömän rakkautensa; ja kun syntinen katselee tätä rakkautta, se pehmittää hänen sydämensä, vaikuttaa hänen mieleensä ja aikaansaa sielussa synninsurun. {TK 23.3}

On totta, että ihmiset väliin häpeävät syntisiä teitänsä ja luopuvat joistakin pahoista tavoistaan, ennen kuin tietävät, että Kristus vetää heitä puoleensa. Mutta vaikka he itse yrittävät parantaa elämäänsä vilpittömästi haluten tehdä oikein, on Kristus kuitenkin heissä vaikuttavana voimana. Voima, jota he eivät tunne, vaikuttaa heidän sielussaan, omatunto herää ja ulkonainen elämä muuttuu. Ja kun Kristus johtaa heidät katsomaan ristiänsä ja häntä, jota heidän syntinsä on haavoittanut, tulee heidän omatuntonsa herkäksi Jumalan käskyille. Heidän jumalaton elämänsä ja heidän sieluunsa syvälle juurtunut synti paljastuu heille. He alkavat jonkin verran käsittää Kristuksen vanhurskautta ja huudahtavat: ”Mitä onkaan synti, kun se vaatii sellaisen hinnan uhriensa lunastamiseksi? Oliko kaikki tämä rakkaus, kaikki tämä nöyryys välttämätöntä, jottemme hukkuisi, vaan saisimme iankaikkisen elämän ?” {TK 23.4}

Syntinen voi vastustaa tätä rakkautta, kieltäytyä lähestymästä Kristusta; mutta jollei hän vastusta, vetää Jeesus häntä puoleensa; pelastussuunnitelman tunteminen johtaa hänet ristin juurelle katumaan syntejään, joiden tähden Jumalan kallis Poika on kärsinyt. {TK 24.1}

Sama jumalallinen mieli, joka vaikuttaa luonnossa, puhuu myöskin ihmissydämille ja herättää heissä sanomattoman kaipauksen saada jotakin, jota heillä ei ole. Maailma ei voi tyydyttää heidän kaihoaan. Jumalan Henki kehottaa heitä etsimään sitä, mikä yksin voi antaa rauhan ja levon — Kristuksen armoa, pyhyyden iloa. Vapahtaja vaikuttaa lakkaamatta sekä näkyväisten että näkymättömien välikappaleiden kautta vetääkseen ihmisten mielet synnin tyydyttämättömistä huveista äärettömään autuuteen, jonka he voivat saada hänessä. Kaikille niille sieluille, jotka turhaan koettavat tyydyttää janoansa tämän maailman särkyneistä vesisäiliöistä, kuuluu jumalallinen kutsu: ”Joka janoaa, tulkoon, ja joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi” (Ilm. 22: 17). {TK 24.2}

Sinä, joka sydämessäsi kaipaat jotakin parempaa kuin mitä tämä maailma voi antaa, muista, että tämä kaipaus on Jumalan ääni, joka puhuu sielullesi. Pyydä häntä muuttamaan mielesi ja kirkastamaan sinulle Kristus hänen rajattomassa rakkaudessaan ja täydellisessä puhtaudessaan. Vapahtajan elämä valaisee täydellisesti Jumalan lain periaatteita — rakkautta Jumalaan ja lähimmäiseen. Hänen sielunsa elämä oli hyvyyttä ja epäitsekästä rakkautta. Katsellessamme häntä tuntuu siltä kuin hänestä lankeaisi valo meihin, niin että näemme oman sydämemme syntisyyden. {TK 24.3}

Olemme ehkä Nikodeemuksen tavoin imarrelleet itseämme ajatellen, että elämämme on ollut moitteeton ja siveellinen luonteemme virheetön ja ettei meidän tarvitse nöyryyttää sydäntämme Jumalan edessä tavallisten syntisten tavoin. Mutta kun säteilevä valo Kristuksesta loistaa sieluumme, saamme nähdä, kuinka saastaiset olemme; me havaitsemme vaikuttimiemme itsekkyyden ja vihollisuuden Jumalaa vastaan, jotka ovat turmelleet koko elämämme. Silloin huomaamme, että oma vanhurskautemme on kuin tahrainen vaate, ja että ainoastaan Jeesuksen veri voi puhdistaa meidät synnin saastasta sekä uudistaa sydämemme, niin että tulemme hänen kaltaisikseen. {TK 25.1}

Kun yksikin Jumalan kirkkauden ja Kristuksen puhtauden säde tunkeutuu sieluun, tuo se selvästi näkyviin jokaisen syntitahran ja paljastaa ihmisluonteen puutteet ja virheet. Se tuo ilmi epäpyhät toivomukset, sydämen uskottomuuden ja huulten saastaisuuden. Syntisen uskottomat teot hänen syrjäyttäessään Jumalan lain tulevat näkyviin, ja hänen mielensä on hämmästynyt ja murtunut Jumalan Hengen tutkivasta vaikutuksesta. Hän häpeää itseään nähdessään Kristuksen puhtaan, virheettömän luonteen. {TK 25.2}

Kun profeetta Daniel näki kirkkauden, joka ympäröi hänen luokseen lähetettyä taivaallista lähettilästä, valtasi hänet oman heikkoutensa ja puutteellisuutensa tunne. Kuvaillessaan tämän ihmeellisen näyn vaikutusta hän sanoo:

”Minun verevä muotoni muuttui kaamean näköiseksi, eikä minussa ollut voimaa mihinkään” (Dan. 10: 8). Sielu, jota taivaallinen näky on liikuttanut, vihaa itsekkyyttä, kauhistuu itserakkautta ja etsii Kristuksen vanhurskaudesta sydämen puhtautta, joka on sopusoinnussa Jumalan lain ja Kristuksen luonteen kanssa. {TK 26.3}

Paavali sanoo, että hän ”lain vanhurskauteen nähden” — mitä tulee ulkonaisiin töihin — oli ”nuhteeton” (Fil. 3:6), mutta kun lain hengellinen luonne selvisi hänelle, hän näkikin olevansa syntinen. Lain kirjaimen mukaan arvosteltuna, sikäli kuin ihmiset sitä sovittavat ulkonaiseen elämään, hän oli pysynyt erillään synnistä; mutta kun hän katseli tämän lain pyhien käskyjen syvyyteen ja näki itsensä sellaisena, kuin Jumala hänet näki, hän nöyrtyi ja tunnusti rikoksensa. Hän sanoo: ”Minä elin ennen ilman lakia; mutta kun käskysana tuli, niin synti virkosi ja minä kuolin” (Room. 7: 9). Kun hän näki lain hengellisen luonteen, esiintyi synti kaikessa hirmuisuudessaan, ja hänen itsevanhurskautensa katosi. {TK 26.1}

Jumala ei pidä kaikkia syntejä yhtä suurina; hän, samoin kuin ihminenkin, arvostelee rikokset eri asteiden mukaan; mutta vaikka joku paha teko näyttäisi kuinka vähäiseltä ihmisten silmissä, ei mikään synti ole pieni Jumalan silmissä. Ihmisen arvostelu on puolueellinen, mutta Jumala tuomitsee kaikki asiat sellaisina kuin ne todellisuudessa ovat. Juomaria halveksitaan ja hänelle sanotaan, että hänen syntinsä sulkevat hänet taivaasta, samalla kun ylpeyttä, itsekkyyttä ja ahneutta ei usein ollenkaan nuhdella. Mutta nämä synnit ovat erittäin inhottavia Jumalan edessä, sillä ne ovat ristiriidassa hänen luonteensa kanssa, sen epäitsekkään rakkauden, joka on synnittömän maailman oikea ilmapiiri. Sekin, joka on langennut törkeään syntiin, voi tuntea häpeänsä ja kurjuutensa ja Kristuksen armon tarpeensa, mutta ylpeä ei tunne tarvitsevansa mitään ja sulkee siten sydämensä Kristukselta ja niiltä äärettömiltä siunauksilta, joita hän tuli antamaan. {TK 26.2}

Köyhä publikaani, joka rukoili: ”Jumala, ole minulle syntiselle armollinen!” (Luuk. 18: 13), piti itseänsä hyvin syntisenä ihmisenä, ja toiset katselivat häntä samassa valossa, mutta hän tunsi hätänsä ja tuli syntikuormineen ja häpeineen Jumalan eteen pyytäen hänen armoaan. Hänen sydämensä oli avoin Jumalan Hengen armovaikutukselle, joka voi vapauttaa hänet synnin vallasta. Fariseuksen kerskuva, itsevanhurskas rukous taas osoitti, että hänen sydämensä oli suljettu Pyhän Hengen vaikutukselta. Koska hän oli kaukana Jumalasta, hän ei ollenkaan tuntenut omaa saastaisuuttaan, joka oli jumalallisen pyhyyden täydellisyyden vastakohta. Hän ei tuntenut tarvitsevansa mitään, eikä siis saanutkaan mitään. {TK 27.1}

Jos näet syntisyytesi, niin älä viivyttele tehdäksesi itsesi paremmaksi. Kuinka monet ajattelevatkaan, etteivät he ole kyllin hyviä tulemaan Kristuksen luo. Luuletko sinä tulevasi paremmaksi omilla ponnistuksillasi ? ”Voiko etiopialainen muuttaa ihonsa ja pantteri pilkkunsa? Yhtä vähän te voitte tehdä hyvää, te pahantekoon tottuneet” (Jer. 13: 23). Ainoastaan Jumala voi meitä auttaa. Meidän ei tule odottaa voimakkaampia kehotuksia, parempia tilaisuuksia, pyhempää luonteenlaatua. Me emme voi itsestämme tehdä mitään. Meidän täytyy tulla Kristuksen luo juuri sellaisina kuin olemme. {TK 27.2}

Mutta älköön kukaan antako sen ajatuksen pettää itseään, että Jumala suuressa armossaan ja rakkaudessaan pelastaa nekin, jotka hylkäävät hänen armonsa. Ainoastaan ristin valossa voidaan nähdä synnin suuri saastaisuus. Kun ihmiset väittävät, että Jumala on liian hyvä hylätäkseen ketään syntistä, niin kehota heitä katselemaan Golgatalle. Koska ei ollut mitään muuta keinoa, millä ihminen olisi voitu pelastaa, koska ihmiskunnan oli ilman tätä uhria mahdotonta vapautua synnin saastuttavasta vallasta ja päästä jälleen pyhien olentojen yhteyteen — mahdotonta tulla jälleen hengellisestä elämästä osalliseksi — niin Kristus otti päälleen tottelemattomien syntivelan ja kärsi syntisen asemesta. Jumalan Pojan rakkaus, kärsimys ja kuolema osoittavat synnin kauheuden ja selittävät, ettei ole mitään pelastusta sen vallasta eikä toivoa korkeamman elämän saavuttamisesta muutoin kuin jättämällä sielu Kristukselle. {TK 27.3}

Katumaton puolustelee väliin itseään sanomalla kristinuskon tunnustajista: ”Minä olen yhtä hyvä kuin hekin. He eivät ole itsensäkieltävämpiä, raittiimpia tai tarkempia elämässään kuin minäkään. He rakastavat huveja ja nautintoja samoin kuin minäkin.” Siten he puolustavat omien velvollisuuksiensa laiminlyöntejä toisten virheillä. Mutta toisten synnit ja heikkoudet eivät kelpaa puolustukseksi, sillä Herra ei ole antanut meille virheellistä, inhimillistä esikuvaa. Viaton Jumalan Poika on annettu esikuvaksemme, ja muiden, jotka moittivat kristinuskon tunnustajain väärää menettelyä, tulisi elää paremmin ja näyttää jalompaa esimerkkiä. Jos heillä on niin korkea käsitys siitä, millainen kristityn tulisi olla, eikö heidän oma syntinsä ole silloin sitä suurempi? He tietävät, mikä on oikein, mutta eivät tee sitä. {TK 28.1}

Varo viivyttelemästä. Älä lykkää toistaiseksi synnistäsi luopumista, äläkä viivyttele etsiä sydämen puhtautta Jeesuksen kautta. Juuri siinä ovat monet tuhannet erehtyneet iankaikkiseksi kadotuksekseen. En tahdo tässä puhua elämän lyhyydestä ja epävarmuudesta, mutta on kauhean vaarallista, vaarallisempaa kuin käsitetäänkään, viivytellä kuuntelemasta Jumalan Pyhän Hengen kutsuvaa ääntä ja jatkaa syntistä elämää, sillä sitä tämä viivyttely todella on. Näyttipä synti kuinka pieneltä tahansa, ei sitä voi harjoittaa joutumatta iankaikkisen kadotuksen vaaraan. Jollemmevoitasitä, voittaa se meidätjatuottaameilleturmion. {TK 28.2}

Aadam ja Eeva kuvittelivat mielessään, ettei niin vähäpätöisellä asialla kuin kielletyn hedelmän syömisellä voisi olla niin kauheita seurauksia kuin Jumala on sanonut. Mutta juuri tämä pieni asia oli Jumalan muuttumattoman ja pyhän lain rikkomista, ja se erotti ihmisen Jumalasta sekä avasi kuoleman portit ja toi maailmaan sanomattoman kurjuuden. Kaikkina aikakausina on maasta kohonnut lakkaamattomia valitushuutoja, ja koko luomakunta huokaa ja on tuskissaan siitä vaivasta, joka on ihmisen tottelemattomuuden seuraus. Taivaskin on saanut tuntea Jumalaa vastaan tehdyn kapinan vaikutuksia. Golgata on muistona siitä ihmeellisestä uhrista, joka oli välttämätön jumalallisen lain rikkomisen sovitukseksi. Älkäämme pitäkö syntiä vähäpätöisenä asiana.

Joka ainoa rikkomus, Kristuksen armon hylkääminen ja halveksuminen vaikuttaa takaisin meihin itseemme: se kovettaa sydämen, heikentää tahdon, himmentää käsityskyvyn ja tekee meidät haluttomammaksi ja kykenemättömämmäksi noudattamaan Jumalan Pyhän Hengen helliä kehotuksia.

Useat rauhoittavat levotonta omaatuntoaan ajattelemalla, että he voivat kääntyä pahalta tieltään milloin vain haluavat, että he voivat leikitellä armon kustannuksella ja saada silti yhä uudelleen tuntea Hengen varoituksia. He luulevat, että he uhmattuaan armon Henkeä ja vaikutettuaan saatanan puolella voivat äärimmäisen hädän hetkellä muuttaa suuntaansa. Mutta se ei ole niinkään helppoa. Elinkautinen kokemus ja kasvatus ovat niin kokonaan muodostaneet luonteen, että vain harvat haluavat silloin tulla Jeesuksen kaltaiseksi.

Yksi ainoa paha luonteenpiirre tai syntinen halu, jota lakkaamatta pidetään vireillä, kumoaa lopulta evankeliu- min vaikutuksen. Jokainen syntinen nautinto vahvistaa sielun vastenmielisyyttä Jumalaa kohtaan. Ihminen, joka ilmaisee sitkeää epäuskoa tai itsepäistä välinpitämättömyyttä Jumalallista totuutta kohtaan, saa kerran niittää, mitä itse on kylvänyt. Koko Raamatussa ei ole kauheampaa varoitusta pahan kanssa leikittelemisestä kuin viisaan miehen lausumat sanat synnistä, nimittäin, että “hän tarttuu oman syntinsä pauloihin” (Sanani. 5: 22).

Kristus on valmis vapauttamaan meidät synnistä, mutta hän ei pakota meitä. Jos tahtomme on jatkuvasti rikkoen taipuvainen ainoastaan pahaan, emmekä me halua vapautua emmekä ottaa vastaan hänen armoaan, niin mitäpä hän silloin voisi tehdä? Me olemme turmelleet itsemme itsepäisesti hylkäämällä hänen rakkautensa. “Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä.” “Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne” (2 Kor. 6: 2; Hebr. 3: 7, 8).

“Ihminen näkee ulkomuodon, mutta Herra näkee sydämen” (1 Sam. 16: 7), ihmissydämen, jossa ilon ja surun tunteet taistelevat keskenään, eksyvän ja oikullisen sydämen, jossa on niin paljon saastaisuutta ja vilppiä. Hän tuntee sen vaikuttimet, sen salaisimmatkin tarkoitukset ja aikeet. Mene hänen luokseen tahraisine sydäminesi. Avaa sen kammiot kaikkinäkevät silmälle ja huudahda psalmistan tavoin: “Tutki minua, Jumala, ja tunne minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso: jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle” (Ps. 139: 23, 24).

Useat omaksuvat älyperäisen uskonnon, jumalisuuden muodon, vaikka sydän ei olekaan puhdistettu. Olkoon rukouksesi: “Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi, vahva henki!” (Ps. 51: 12). Ole rehellinen omaa sieluasi kohtaan. Ole sen suhteen yhtä innokas ja kestävä kuin olisit maallisen elämäsi ollessa vaarassa. Se asia täytyy ratkaista Jumalan ja sielusi välillä, ratkaista iankaikkisesti. Pelkkä luuloteltu toivo vie sinut perikatoon.

Tutki Jumalan sanaa ahkerasti rukoillen. Se esittää sinulle sekä Jumalan laissa että Kristuksen elämässä pyhyyden suuret periaatteet, joita ilman “ei kukaan ole näkevä Herraa” (Hebr. 12: 14). Se paljastaa synnin ja osoittaa selvästi tien pelastukseen. Ota siitä vaarin, sillä se on Jumalan ääni, joka puhuu sielullesi.

Älä antaudu epätoivoon nähdessäsi synnin kauhean luonteen ja oman itsesi sellaisena kuin todella olet. Syntisiähän Kristus on tullut pelastamaankin. Meidän ei ole sovitettava itseämme Jumalan kanssa, vaan — oi ihmeellistä rakkautta! — Jumala Kristuksessa “sovitti maailman itsensä kanssa” (2 Kor. 5: 19). Hellällä rakkaudellaan hän etsi eksyneiden lastensa sydämiä. Maalliset vanhemmat eivät voisi olla niin kärsivällisiä lastensa virheiden ja erehdysten suhteen, kuin Jumala on niitä kohtaan, joita hän koettaa pelastaa. Ei kukaan voisi hellemmin puolustaa rikollista. Ihmishuulilta ei ole koskaan lähtenyt hellempiä ja hartaampia kehotuksia eksyneelle vaeltajalle kuin mitä hän lausuu. Kaikki hänen lupauksensa ja varoituksensa ovat sanomattoman rakkauden henkäyksiä.

Kun saatana tulee sanomaan sinulle, että sinä olet suuri syntinen, niin katso silloin Lunastajaasi, ja kerro hänen ansiotöistään. Hänen valoonsa katsominen on auttava sinua. Tunnusta syntisi, mutta kerro samalla viholliselle, että “Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan” (1 Tim. 1: 15), ja että hänen verraton rakkautensa voi pelastaa sinut. Jeesus esitti Simonille kysymyksen kahdesta velallisesta. Toinen oli herralleen velkaa pienen summan, toinen hyvin suuren summan, mutta hän antoi heille kummallekin anteeksi, ja Kristus kysyi Simonilta, kumpiko velallinen rakastaa herraansa enemmän. Simon vastasi: “Se, jolle hän antoi enemmän anteeksi” (Luuk. 7: 43). {TK 31.3}

Me olemme olleet suuria syntisiä, mutta Kristus kuoli, jotta me saisimme syntimme anteeksi. Hänen uhrinsa ansio on riittävä esitettäväksi Isän edessä meidän puolestamme. Ne, joille hän on antanut eniten anteeksi, rakastavat häntä eniten ja seisovat lähinnä hänen istuintaan ylistääkseen häntä hänen suuren rakkautensa ja äärettömän uhrinsa tähden. Silloin, kun täydellisesti käsitämme Jumalan rakkauden, huomaamme parhaiten synnin turmeluksen. Kun näemme, kuinka pitkä meitä varten taivaasta laskettu ketju on, kun ymmärrämme jonkin verran, kuinka suuren uhrin Kristus on tehnyt edestämme, sulaa sydämemme hellyyteen ja nöyrtymykseen {TK 32.1}

Luku 4—Synnintunnustus

"Joka rikkomuksensa salaa, se ei menesty; mutta joka ne tunnustaa ja hylkää, se saa armon" (Sanani. 28: 13). {TK 33.1}

Jumalan armon saamisen ehdot ovat yksinkertaiset, oikeat ja kohtuulliset. Herra ei vaadi meitä tekemään vaikeita töitä saadaksemme syntimme anteeksi. Meidän ei tarvitse tehdä pitkiä, väsyttäviä pyhiinvaellusretkiä eikä suorittaa tuskallisia katumusharjoituksia suositellaksemme itseämme taivaan Jumalalle tai sovittaaksemme rikoksiamme, vaan joka tunnustaa ja hylkää syntinsä, se saa armon.

Apostoli sanoo: "Tunnustakaa siis toisillenne syntinne ja rukoilkaa toistenne puolesta, että te parantuisitte" (Jaak. 5: 16). Tunnustakaa syntinne Jumalalle, joka yksin voi antaa ne anteeksi, ja erehdyksenne toinen toisillenne. Jos olet loukannut ystävääsi tai naapuriasi, täytyy sinun tunnustaa väärä tekosi, ja hänen velvollisuutensa on antaa sinulle mielellään anteeksi. Sitten sinun tulee pyytää anteeksi myöskin Jumalalta, sillä veli, jota olet loukannut, on Jumalan omaisuutta, ja rikkoessasi häntä vastaan olet tehnyt syntiä hänen Luojaansa ja Lunastajaansa vastaan. Sinun asiasi esitetään ainoalle oikealle Välittäjälle, suurelle Ylimmäiselle Papille, joka "on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä" (Hebr. 4: 15), ja joka voi "sääliä meidän heikkouksiamme" ja puhdistaa meidät kaikista synnin tahroista.

Ne, jotka eivät ole nöyryyttäneet sydäntään Jumalan edessä tunnustaen syntinsä, eivät ole vielä täyttäneet ensimmäistä Jumalalle kelpaamisen ehtoa. Jollemme ole kokeneet parannusta, jota ei tarvitse katua, jollemme ole todella nöyrin ja murtunein sydämin, pahuuttamme inhoten tunnustaneet syntejämme, niin emme ole koskaan todella pyytäneet anteeksi syntejämme; ja jollemme ole koskaan etsineet Jumalan rauhaa, emme ole sitä koskaan löytäneetkään. Ainoa syy, miksi emme ole saaneet vanhoja syntejämme anteeksi, on se, ettemme halua nöyryyttää sydäntämme emmekä alistua totuuden sanan ehtoihin. Siitä on annettu tarkat ohjeet. Synnintunnustuksen, olkoonpa se sitten julkinen tai yksinäinen, tulee olla sydämestä lähtenyt ja vapaaehtoinen. Syntistä ei tule pakottaa siihen. Sitä ei tule tehdä kevytmielisesti eikä välinpitämättömästi, eikä siihen saa pakottaa sellaisia, jotka eivät tunne synnin kauhistavaa luonnetta. Ainoastaan sellainen tunnustus, joka lähtee sydämen sisimmästä, saapuu laupeudesta rikkaan Jumalan luo. Psalmista sanoo: "Lähellä on Herra niitä, joilla on särjetty sydän, ja hän pelastaa ne, joilla on murtunut mieli" (Ps. 34: 19).

Todellinen synnintunnustus on tarkkaluontoinen ja tunnustaa kaikki eri synnit. Ne voivat olla sellaisia, että ne tulee tuoda ainoastaan Jumalan eteen; ne voivat myös olla vääryyksiä, jotka tulee tunnustaa yksityisille henkilöille, jotka ovat joutuneet kärsimään vahinkoa niiden tähden, tai ne voivat olla julkisia, ja täytyy silloin myös tunnustaa julkisesti. Mutta tunnustuksen täytyy aina olla selvä ja asiallinen; tunnusta juuri ne synnit, joihin olet syyllinen.

Samuelin aikana Israelin lapset luopuivat Jumalasta. He saivat kärsiä syntinsä seuraukset, sillä he olivat menettäneet uskonsa Jumalaan, hänen voimaansa ja viisauteensa hallita kansakuntia, menettäneet luottamuksensa hänen kykyynsä puolustaa ja hoitaa asiaansa. He kääntyivät pois maailmankaikkeuden suuresta Hallitsijasta ja halusivat saada samanlaisen hallitusmuodon kuin ympärillä asuvillakansoillakin oli. Ennen kuin he saivat rauhan, he tunnus tivatkin: "Me olemme tehneet kaikkien muiden syntiemme lisäksi vielä senkin pahan, että anoimme itsellemme kuningasta" (1 Sam. 12: 19). Heidän täytyi tunnustaa juuri se synti, jonka he huomasivat tehneensä. Heidän kiittämättömyytensä painoi heidän sielujansa ja erotti heidät Jumalasta.

Synnintunnustus ei ole otollinen Jumalalle ilman vilpitöntä katumusta ja parannusta. Elämässä täytyy tapahtua ratkaiseva muutos; kaikki, mikä on Jumalaa vastaan, täytyy panna pois. Se on todellisen synninsurun seuraus. Meille on selvästi sanottu, mitä meidän puolestamme tulee tehdä: "Peseytykää, puhdistautukaa; pankaa pois pahat tekonne minun silmäini edestä, lakatkaa pahaa tekemästä. Oppikaa tekemään hyvää; harrastakaa oikeutta, ojentakaa väkivaltaista, hankkikaa orvolle oikeus, ajakaa lesken asiaa" (Jes. 1: 16, 17). Jos jumalaton antaa takaisin "pantin, korvaa riistämänsä ja vaeltaa elämän käskyjen mukaan, niin ettei vääryyttä tee — niin totisesti hän saa elää; ei hänen ole kuoltava" (Hes. 33: 15). Parannuksesta puhuessaan Paavali sanoo: "Sillä katsokaa, kuinka suurta intoa juuri tuo Jumalan mielen mukainen murehtimisenne on saanut teissä aikaan, mitä puolustautumista, mitä paheksumista, mitä pelkoa, ikävöimistä, kiivautta, mitä kurittamista! Olette kaikin puolin osoittaneet olevanne puhtaat tässä asiassa" (2 Kor. 7: 11).

Kun synti on tukahduttanut siveelliset käsitykset, ei rikoksellinen näe luonteensa puutteita eikä tunne tekemänsä synnin hirmuisuutta; ja jollei hän tunnusta Pyhän Hengen syytöksiä, hän ei näe syntejänsä. Hänen tunnustuksensa eivät ole vilpittömiä eivätkä vakavia. Kun hän tunnustaa rikoksensa, hän liittää siihen jonkinlaisen syyn menettelynsä puolustukseksi selitellen, että jollei hän olisi joutunut määrättyihin olosuhteisiin, hän ei olisi tehnyt sitä tai tätä syntiä, josta häntä nuhdellaan.

Kun Aadam ja Eeva olivat syöneet kiellettyä hedelmää, valtasi heidät häpeän ja kauhun tunne. Ensiksi heidän ainoa ajatuksensa oli, miten he puolustaisivat syntiään ja pelastuisivat uhatusta kuolemantuomiosta. Kun Herra kysyi heiltä heidän syntiään, Aadam vastasi syyttäen osaksi Jumalaa, osaksi puolisoaan: "Vaimo, jonka annoit olemaan minun kanssani, antoi minulle siitä puusta, ja minä söin." Vaimo taas syytti käärmettä sanoen: "Käärme petti minut, ja minä söin" (1 Moos. 3: 12, 13). Minkätähden loit käärmeen ? Minkätähden sallit sen tulla Eedeniin ? Hän puolusteli syntiään näillä kysymyksillä tehden siten Jumalan vastuunalaiseksi heidän lankeemuksestaan. Itsevanhurskauden henki oli alkuisin valheen isästä, ja sitä ovat kaikki Aadamin pojat ja tyttäret osoittaneet. Tämänkaltaiset tunnustukset eivät ole Jumalan Hengen vaikuttamia eivätkä Jumalalle otollisia. Todellinen katumus saattaa ihmisen kantamaan itse syyllisyytensä ja tunnustamaan sen peittelemättä ja vilpistelemättä. Publikaani-raukan tavoin, joka ei uskaltanut edes kohottaa silmiään taivasta kohti, hän

huudahtaa: “Jumala, ole minulle syntiselle armollinen”; ja ne, jotka tunnustavat syntinsä, tulevat vanhurskaiksi, sillä Jeesus esittää verensä katuvan sielun puolustukseksi.

Jumalan sanassa kerrotut esimerkit todellisesta katumuksesta ja nöyrtymyksestä ilmaisevat oikeaa synnintunnustuksen henkeä, joka ei puolusta syntiä eikä yritä vanhurskauttaa itseään. Paavali ei koettanut puolustaa itseään; hän kuvaa syntiään mitä synkimmin värein yrittämättä lieventää syyllisyyttään. Hän sanoo: “Paljon pyhiä minä suljin vankiloihin, saatuani ylipapeilta siihen valtuuden, ja kun heitä tapettiin, annoin minä ääneni sen puolesta. Ja kaikkialla synagoogissa minä usein koetin rankaisemalla pakottaa heitä herjaamaan Jeesusta, ja menin niin pitkälle vimmassani heitä vastaan, että vainosin heitä ulkomaan kaupunkeihin saakka” (Apt. 26: 10, 11).

Todellinen katumuksen masentama, nöyrä ja särjetty sydän antaa arvoa Jumalan rakkaudelle ja Golgatan uhrille, ja samoin kuin poika tunnustaa rikoksensa rakastavalle isälleen, samoin todellinen katuja tuo kaikki syntinsä Jumalan eteen. Ja on kirjoitettu: “Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä” (1 Joh. 1:9).{TK 37.1}

Luku 5—Jumalalle Antautuminen

Jumalan lupaus kuuluu: “Ja te etsitte minua ja löydätte minut, kun te etsitte minua kaikesta sydämestänne” (Jer. 29: 13).

Meidän tulee jättää koko sydämemme Jumalalle, muutoin ei meissä voi koskaan tapahtua muutosta, joka tekee meidät hänen kuvansa kaltaisiksi. Luonnostamme me olemme vieraat Jumalalle. Pyhä Henki kuvaa meidän tilaamme seuraavin sanoin: “Kuolleet rikoksiinne ja synteihinne”, “koko pää on kipeä ja koko sydän sairas”, “ei ole tervettä paikkaa”. Me olemme sidotut saatanan pauloilla, joilla hän on meidät vanginnut (Ef. 2: 1; Jes. 1: 5, 6; 2 Tim. 2: 26). Jumala tahtoo parantaa meidät, vapauttaa meidät. Mutta koska se vaatii täydellisen luonteenmuutoksen, täytyy meidän jättää itsemme kokonaan hänelle.

Taistelu omaa minää vastaan on suurin sota, mitä koskaan on käyty. Itsensä luovuttaminen, kaiken alistaminen Jumalan tahdon alaiseksi synnyttää taistelun, mutta sielun täytyy tulla Jumalalle kuuliaiseksi, ennen kuin se voi tulla uudestaan pyhäksi.

Jumalan hallitus ei perustu, niin kuin saatana tahtoo väittää, sokeaan kuuliaisuuteen eikä kohtuuttomiin vaatimuksiin. Se vetoaa ymmärrykseen ja omaantuntoon. “Tulkaa, käykäämme oikeutta keskenämme” (Jes. 1: 18), kuuluu Luojan kehotus luomilleen olennoille. Jumala ei pakota ketään luomaansa. Hän ei voi hyväksyä kunnioitusta, joka ei ole vapaaehtoinen ja ymmärryksellä annettu. Pelkkä pakotettu alamaisuus ehkäisisi kaikkea mielen ja luonteen todellista kehitystä; se tekisi ihmisistä pelkkiä tahdottomia koneita. Se ei ole Luojan tarkoitus. Hän tahtoo, että ihminen, hänen luovan voimansa kruunu, saavuttaisi korkeimman mahdollisen kehityksen. Hän esittää meille korkeimmat siunauksensa, jotka hän tahtoo meille armosta antaa. Hän kehottaa meitä antamaan itsemme hänelle, jotta hän saisi tehdä meissä tahtonsa. Meidän tehtäväksemme jää valita, tahdommeko päästä vapaiksi synnin kahleista ja tulla osallisiksi Jumalan lasten ihanasta vapaudesta.

Antaessamme itsemme Jumalalle meidän täytyy ehdottomasti jättää kaikki, mikä erottaa meidät hänestä. Sen tähden Vapahtaja sanookin: “Niin ei myös teistä yksikään, joka ei luovu kaikesta, mitä hänellä on, voi olla minun opetuslapseni” (Luuk. 14: 33). Kaikki, mikä vetää sydäntä pois Jumalasta, tulee jättää. Mammona on monien epäjumala. Rahanrakkaus ja rikkaudenhimo ovat kultaisia kahleita, jotka sitovat heidät saatanaan. Toiset taas palvelevat arvoa ja maallista kunniaa, toisten epäjumala on itsekäs mukavuus ja kaikesta vastuunalaisuudesta vapaa elämä. Mutta nämä orjuudenkahleet tulee katkoa. Me emme ole Jumalan lapsia, jollemme ole kokonaan hänen. On sellaisia, jotka sanovat palvelevansa Jumalaa, vaikka he luottavat omiin töihinsä koettaessaan olla kuuliaisia hänen lailleen, yrittäessään muodostaa oikeaa luonnetta ja hankkia itselleen varmuuden pelastuksesta. Heidän sydämessään ei Kristuksen rakkaus herätä mitään syvempää tunnetta, vaan he koettavat täyttää kristillisen elämän velvollisuuksia Jumalan vaatimuksina ansaitakseen taivaan. Sellainen uskonto ei ole minkään arvoista. Kun Kristus asuu sydämessä, on sielu niin

täynnä hänen rakkauttaan ja hänen yhteytensä iloa, että se tahtoo pysyä kiinni hänessä ja häntä katsellessaan unohtaa itsensä. Rakkaus Kristukseen tulee hänen tekojensa vaikuttimiksi. Ne, jotka tuntevat Jumalan pakottavaa rakkautta, eivät kysy, kuinka vähällä he voisivat täyttää Jumalan vaatimukset; he eivät etsi alhaisinta määrää, vaan pyrkivät täydelliseen sopusointuun Lunastajansa tahdon kanssa. He haluavat vakavasti jättää hänelle kaikki ja osoittavat tavoittelemansa päämäärän arvoista innostusta. Kristuksen tunnustaminen ilman tällaista syvää rakkautta on pelkkää puhetta, kuivaa muodollisuutta ja raskasta orjuutta.

Tuntuuko sinusta liian suurelta uhraukselta jättää kaikki Kristukselle? Kysy itseltäsi: “Mitä Kristus on antanut minulle?” Jumalan Poika antoi kaikki — elämänsä, rakkautensa ja kärsimyksensä — meidän lunastukseksemme. Voimmeko silloin me, jotka olemme niin suuren rakkauden arvottomia kohteita, pidättää häneltä sydäntämme ? Me olemme elämässämme saaneet joka hetki kokea hänen armonsa siunauksia, ja juuri siitä syystä emme voikaan täydellisesti käsittää sen tietämättömyyden ja kurjuuden syvyyttä, mistä meidät on pelastettu. Voimmeko katsoa häneen, jota syntimme ovat haavoittaneet, ja sittenkin uhmata hänen rakkauttaan ja uhriaan? Kun ajattelemme kirkkauden Herran ääretöntä nöyryyttä, niin voimmeko silloin valittaa sitä, ettemme pääse elämään sisälle muutoin kuin taistellen ja nöyrtyen?

Moni ylpeä sydän kysyy: “Minkä tähden minun täytyy katua ja nöyrtyä, ennen kuin voin olla varma siitä, että Jumala on ottanut minut vastaan?” Katso Kristusta! Hän oli syytön, ja vielä enemmän, hän oli taivaan Ruhtinas, mutta tuli ihmisten tähden synniksi. Hänet “luettiin pahantekijäin joukkoon, hän kantoi monien synnit, ja hän rukoili pahantekijäin puolesta” (Jes. 53: 12).

Mutta mitä me annamme antaessamme kaikki? — Syn- nin saastuttaman sydämen, jotta Jeesus sen puhdistaisi omalla verellään ja pelastaisi sanomattomalla rakkaudellaan. Ja sittenkin ihmisistä tuntuu raskaalta luopua kaikesta! Häpeän kuulla siitä puhuttavan ja häpeän kirjoittaa siitä.

Jumala ei vaadi meitä luopumaan mistään sellaisesta, mikä on meille hyödyksi. Kaikessa, mitä hän tekee, hän pitää silmällä lastensa etua. Jospa kaikki, jotka eivät ole valinneet Kristusta, voisivat nähdä, että hän tarjoaa heille jotakin paljon parempaa kuin he itselleen etsivätkään. Ihminen tekee omalle sielulleen mitä suurimman vahingon ja vääryyden ajatellessaan ja toimiessaan Jumalan tahtoa vastaan. Todellista iloa ei voida löytää tieltä, jonka hän on kieltänyt, hän, joka tietää, mikä on parasta, ja joka suunnittelee kaiken luotujensa parhaaksi. Lainrikkomuksen tie on kurjuuden ja turmeluksen tie.

On väärin luulotella, että Jumalalle on mieluista nähdä lastensa kärsivän. Koko taivas on kiinnostunut ihmisen onnesta. Taivaallinen Isämme ei sulje ilon teitä keltään luodultaan. Jumala vaatii meitä välttämään sellaisia nautintoja, jotka tuottaisivat meille kärsimyksiä ja pettymyksiä ja sulkisivat meiltä onnen ja taivaan oven. Maailman Lunastaja ottaa ihmiset vastaan juuri sellaisina kuin he ovat, kaikkine tarpeineen, puutteineen ja heikkouksineen; eikä

hän tahdo ainoastaan verellään puhdistaa synnistä ja antaa lunastusta, vaan hän tahtoo tyydyttää kaikkien niiden hartaimmat toivomukset, jotka suostuvat ottamaan hänen ikeensä ja kantamaan hänen kuormaansa. Hän tahtoo antaa rauhan ja levon kaikille niille, jotka tulevat hänen tykönsä saamaan elämän leipää. Hän vaatii meitä täyttämään ainoastaan sellaisia velvollisuuksia, jotka johtavat askeleemme autuuden kukkuloille, joille tottelematon ei voi milloinkaan päästä. Sielun todellinen, riemuisa elämä on omistaa Kristus, kirkkauden toivo. Moni kysyy: “Mitä minun on tehtävä antaakseni itseni Jumalalle?” Sinä tahdot antaa itsesi hänelle, mutta siveellinen voimasi on heikko, sinä olet epäilyksen orja ja syntisen elämän tavat hallitsevat sinua. Lupauksesi ja päätöksesi ovat hiekkaköyden kaltaisia. Sinä et voi hillitä ajatuksiasi, vaikuttimiasi etkä tunteitasi. Tietoisuus, että olet rikkonut lupauksesi ja pettänyt päätöksesi, heikontaa luottamustasi omaan rehellisyyteesi ja saattaa sinut luulemaan, ettei Jumala voi ottaa sinua vastaan; mutta sinun ei tarvitse epäillä. Sinun täytyy vain ymmärtää tahdon todellinen voima. Se on ihmisen luonteen hallitseva voima, voima ratkaista ja valita. Kaikki riippuu tahdon oikeasta toiminnasta. Jumala on antanut ihmiselle valitsemisvallan; heidän tulee käyttää sitä. Sinä et voi muuttaa sydäntäsi, sinä et voi itsestäsi rakastaa Jumalaa, mutta sinä voit valita palvella häntä. Sinä voit antaa hänelle tahtosi; hän vaikuttaa sitten sinussa tahdon ja tekemisen oman hyvän mielisuosionsa mukaan. Siten tulee koko luonteesi Kristuksen Hengen vaikutuksen alaiseksi; taipumuksesi keskittyvät häneen, ajatuksesi tulevat sopusointuun hänen kanssaan.

Hyvyyden ja pyhyyden ikävöiminen, kuinka pitkälle tahansa, on oikein, mutta jos pysähdymme siihen, ei se hyödytä mitään. Monet tulevat kadotetuiksi, vaikka toivovat ja haluavat tulla kristityiksi. He eivät koskaan pääse niin pitkälle, että jättäisivät tahtonsa Jumalalle. He eivät valitse nyt tulla kristityiksi.

Tahdon oikea käyttäminen voi saada aikaan täydellisen muutoksen elämässämme. Jättämällä tahtosi Kristukselle saat voiman, joka voittaa kaikki vallat ja voimat. Sinä saat voimaa ylhäältä pysyäksesi lujana, ja antautumalla siten jatkuvasti Jumalalle sinä tulet kykeneväksi elämään uutta elämää, nimittäin uskon elämää. {TK 43.2}

Luku 6—Uskoja Jumala llekel paaminen

Kun PyhäHenki on herättänytomantuntosi, oletnähnytjonkinverransynninpahuutta, sen voimaa, rikollisuuttajakurjuuttajakatseletsitäkauhulla. Sinä tunnet, että synti on erottanut sinut Jumalasta, että sinä olet pahuuden vallan orjuudessa. Kuta enemmän ponnistelet sitä vastaan, sitä enemmän tunnet avuttomuutesi. Vaikuttimesi ovat epäpuhtaita, sydämesi on saastainen. Sinä näet, että elämäsi on täynnä syntiä ja itsekkyyttä. Sinä haluat hartaasti saada syntisi anteeksi, tulla puhtaaksi ja vapaaksi. Mitä voisitkaan tehdä päästäksesi sopusointuun Jumalan kanssa ja tullaksesi hänen kaltaisekseen? {TK 45.1}

Rauhaa sinä tarvitset — taivaan rauhaa, anteeksiantoa ja rakkautta sieluusi. Rahalla sitä ei voi ostaa, järki ei voi sitä hankkia, viisaus ei voi sitä voittaa, etkä sinä voi koskaan toivoa saavuttavasi sitä omilla ponnistuksillasi. Mutta Jumala tarjoaa sen meille lahjana, ”rahatta ja hinnatta” (Jes. 55: 1). Se on sinun, jos vain tahdot ojentaa kätesi ja ottaa sen vastaan. Herra sanoo: ”Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne villanvalkoisiksi” (Jes. 1: 18). ”Ja minä annan teille uuden sydämen, ja uuden hengen minä annan teidän sisimpäänne” (Hes. 36: 26). {TK 45.2}

Sinä olet tunnustanut syntisi ja sydämessäsi luopunut niistä. Olet päättänyt jättää itsesi Jumalalle. Mene nyt hänen luokseen ja pyydä häntä pesemään pois syntisi ja antamaan sinulle uusi sydän. Usko sitten, että hän täyttääkin pyyntösi, koska hän on sen luvannut. Ollessaan maan päällä Jeesus opetti, että lahja, jonka Jumala on luvannut meille, on meidän niin pian kuin uskomme sen saavamme. Jeesus paransi ihmisiä heidän taudeistaan, kun he uskoivat hänen voimaansa; hän auttoi heitä näkyvissä asioissa, opettaen heitä siten luottamaan häneen näkymättömissäkin asioissa — johtaen heitä uskomaan, että hänellä on valta antaa synnit anteeksi. Hän sanoi sen selvästi parantaessaan halvatun miehen: ”Mutta tietääksenne, että Ihmisen Pojalla on valta maan päällä antaa syntejä anteeksi, niin hän sanoi halvatulle — nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi” (Matt. 9:6). Samoin myös evankelista Johannes sanoo puhuessaan Kristuksen ihmetöistä: ”Mutta nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessänsä” (Joh. 20: 31). {TK 45.3}

Raamatun yksinkertaiset kertomukset siitä, kuinka Jeesus paransi sairaita, opettavat meille, miten meidän tulee uskoa Jeesukseen saadaksemme syntimme anteeksi. Lukekaamme kertomus Betesdan lammikolla makaavasta halvatusta. Mies raukka oli avuton; hän ei ollut käyttänyt jäseniään kolmeenkymmeneenkahdeksaan vuoteen. Mutta Jeesus sanoi hänelle: ”Nouse, ota vuoteesi ja käy.” Sairas olisi voinut sanoa: ”Herra, jos tahdot tehdä minut terveeksi, niin tottelen sanojasi.” Mutta ei, hän uskoi Kristuksen sanat, uskoi että hänet oli tehty terveeksi, ja yritti heti; hän tahtoi kävellä ja kävelikin. Hän otti vaarin Kristuksen sanoista ja Jumala antoi hänelle voimaa. Hän tuli terveeksi. {TK 46.1}

Samalla tavalla sinä olet syntinen. Sinä et voi sovittaa entisiä syntejäsi, et voi muuttaa sydäntäsi etkä parantaa itseäsi. Mutta Jumala lupaa tehdä sen kaiken sinun puolestasi Kristuksen kautta. Sinä uskot hänen lupaukseensa. Sinä tunnustat syntisi ja annat itsesi Jumalalle. Sinä tahdot palvella häntä. Yhtä varmasti kuin sen teet, on Jumala täyttävä sinulle sanansa. Jos uskot lupauksen — uskot, että olet saanut syntisi anteeksi ja olet puhdistettu — on Jumala sen täyttäväkin; sinä tulet terveeksi, samoin kuin Kristus antoi halvatulle voiman käydä, kun hän uskoi olevansa parannettu. Se on niin, jos uskot sen. Älä odota siksi, kunnes tunnet olevasi parannettu, vaan sano: ”Minä uskon sen, se on niin, ei sen tähden että tunnen, vaan koska Jumala on luvannut sen.” {TK 46.2}

Jeesus sanoo: ”Kaikki, mitä te rukoilette ja anotte, uskokaa saaneenne, niin se on teille tuleva” (Mark. 11:24). Tämä lupaus sisältää ehdon — että me rukoilemme Jumalan tahdon mukaan. Mutta Jumala tahtoo puhdistaa meidät synnistä ja tehdä meidät lapsikseen ja antaa meille voimaa elämään pyhää elämää. Me voimme pyytää näitä siunauksia ja uskoa ne saavamme ja kiittää Jumalaa siitä, että olemme ne saaneet. Meillä on etuoikeus mennä Jeesuksen luo ja tulla puhtaiksi ja seisoa lain edessä ilman häpeää ja oman tunnontuskia. ”Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat” (Room. 8:1). Tästä lähtien et ole omasi; sinä olet kalliisti ostettu. ”Ette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut . . . vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan” (1 Piet. 1: 18, 19). Kun yksinkertaisesti uskot Jumalaan, on Pyhä Henki synnyttänyt sydämeesi uuden elämän. Sinä olet kuin lapsi, joka on syntynyt Jumalan perheeseen, ja hän rakastaa sinua aivan kuin omaa Poikaansa. {TK 47.1}

Kun olet kerran antanut itsesi Jeesukselle, niin älä vetäydy takaisin, älä eroa hänestä, vaan sano joka päivä: ”Minä olen Kristuksen; olen antanut itseni hänelle”, ja pyydä häntä antamaan sinulle Henkensä ja ylläpitämään sinua armonsa kautta. Samoin kuin sinä olet tullut Jumalan lapseksi antamalla itsesi hänelle ja uskomalla häneen, samoin sinun tulee elääkin hänessä. Apostoli sanoo: ”Niin kuin te siis olette omaksenne ottaneet Kristuksen Jeesuksen, Herran, niin vaeltakaa hänessä” (Kol. 2:6). Jotkut näyttävät otaksuvan, että heidän täytyy ensin olla koetteella ja näyttää Herralle, että he ovat tehneet parannuksen, ennen kuin he voivat pyytää hänen siunauksiaan. Mutta he voivat pyytää Jumalan siunauksia juuri nyt. He tarvitsevat hänen armoaan, Kristuksen Henkeä, avukseen heikkoudessaan, sillä muutoin he eivät voi vastustaa pahaa. Jeesus tahtoo, että me tulemme hänen luokseen juuri sellaisina kuin olemme, syntisinä ja avuttomina. Me saamme tulla kaikkine heikkouksinemme, mielettömyyksinemme ja synteinemme ja laskeutua katuvaisina hänen jalkainsa juureen. Hän haluaa sulkea meidät rakkautensa käsivarsiin, sitoa haavamme ja puhdistaa meidät kaikesta saastasta. {TK 47.2}

Tässä tuhannet erehtyvät: he eivät usko, että Jeesus antaa heille anteeksi persoonallisesti, henkilökohtaisesti. He eivät usko, mitä Jumala sanoo. Kaikilla, jotka suostuvat ehtoihin, on etuoikeus tietää, että he saavat kaikki syntinsä anteeksi ilmaiseksi. Älä epäile, etteivät Jumalan lupaukset ole sinulle aiotut. Ne kuuluvat kaikille katuville syntisille. Kristus antaa armoa ja voimaa, ja palvelevat enkelit tuovat ne jokaiselle uskovalle sielulle. Ei kukaan ole niin

syntinen, ettei hän voisi saada voimaa, puhtautta ja vanhurskautta Jeesuksessa, joka kuoli hänen edestään. Hän odottaa saavansa riisua hänen synnintahraamat ja saastuttamat vaatteensa ja pukea hänen ylleen vanhurskauden valkoisen vaipan; hän tarjoaa elämää eikä kuolemaa. {TK 48.1}

Jumala ei kohtele meitä, niin kuin kuolevaiset ihmiset kohtelevat toisiaan. Hänen ajatuksensa uhkuvat armoa, rakkautta ja hellintä sääliä. Hän sanoo: ”Jumalaton hyljätköön tiensä ja väärintekijä ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö, niin hän armahtaa häntä, ja meidän Jumalamme tykö, sillä hänellä on paljon anteeksiantamusta” ”Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi niin kuin pilven ja sinun syntisi niin kuin sumun” (Jes. 55: 7; 44: 22). {TK 48.2}

”Sillä ei ole minulle mieleen kuolevan kuolema, sanoo Herra, Herra. Siis kääntykää, niin saatte elää” (Hes. 18: 32). Saatana on valmis ryöstämään Jumalan ihanat lupaukset. Hän tahtoo riistää sielulta jokaisen toivon kipinän, jokaisen valonsäteen; mutta sinä et saa antaa hänen tehdä sitä. Älä kuuntele kiusaajaa, vaan sano: ”Jeesus on kuollut, jotta minä saisin elää. Hän rakastaa minua, eikä tahdo minun hukkuvan. Minulla on sääliväinen taivaallinen Isä, ja vaikka minä olenkin käyttänyt väärin hänen rakkauttaan ja tuhlannut hänen antamiaan siunauksia, tahdon nousta ja mennä Isäni luo sekä sanoa: ”Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi enkä enää ansaitse, että minua sinun pojaksesi kutsutaan; tee minut yhdeksi palkkalaisistasi.” Vertaus kertoo kuinka eksynyt otetaan vastaan: ”Mutta kun hän vielä oli kaukana, näki hänen isänsä hänet ja armahti häntä, juoksi häntä vastaan ja lankesi hänen kaulaansa ja suuteli häntä hellästi” (Luuk. 15: 18—20). {TK 49.1}

Tämä vertaus, niin liikuttava kuin se onkin, ei voi kuitenkaan täydellisesti ilmaista taivaallisen Isän ääretöntä laupeutta. Herra sanoo profeetan välityksellä: Iankaikkisella rakkaudella minä olen sinua rakastanut, sen tähden minä olen vetänyt sinua puoleeni sulasta armosta” (Jer. 31: 3). {TK 49.2}

Kun syntinen on vielä kaukana Isän huoneesta ja tuhlaa omaisuuttaan vieraalla maalla, Isän sydän hellii häntä, ja jokainen sielussa herännyt kaipaus palata Jumalan luo on vain hänen Henkensä hellä kutsu, joka houkuttelee, kehottelee ja vetää eksynyttä rakkaan Isän syliin. {TK 49.3}

Voitko epäillä, kun edessäsi ovat Raamatun rikkaat lupaukset? Voitko uskoa, että kun syntisraukka haluaa palata ja luopua synneistään, Herra silloin ankarasti estäisi häntä tulemasta katuvaisena hänen jalkainsa juureen? Pois sellaiset ajatukset! Ei mikään vahingoita sieluasi enemmän kuin sellainen käsitys taivaallisesta Isästämme. Hän vihaa syntiä, mutta rakastaa syntisiä ja antoi itsensä Kristuksessa, niin että kaikki, jotka tahtovat, voivat pelastua ja saada iankaikkisen autuuden kirkkauden valtakunnassa. Voisiko hän käyttää voimakkaampia tai hellempiä sanoja ilmaistakseen rakkauttaan meitä kohtaan, kuin ne ovat, jotka hän on valinnut? Hän sanoo: ”Unohtaako vaimo rintalapsensa, niin ettei hän armahda kohtunsa poikaa? Ja vaikka he unhottaisivatkin, minä en sinua unhota” (Jes. 49: 15). {TK 50.1}

Nosta pääsi, sinä epäilevä ja vapiseva sielu, sillä Jeesus elää rukoillakseen sinun puolestasi. Kiitä Jumalaa siitä, että hän on antanut kalliin Poikansa, ja rukoile, ettei hän olisi kuollut turhaan sinun puolestasi. Henki kutsuu sinua tänään. Tule koko sydäminesi Jeesuksen luo, niin voit pyytää hänen siunauksiaan. {TK 50.2}

Lukiessasi Jumalan lupauksia muista, että ne ovat hänen sanomattoman rakkautensa ja laupeutensa ilmauksia. Iankaikkisen Rakkauden suuri sydän tuntee rajatonta sääliä syntistä kohtaan. ”Meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen” (Ef. 1:7). Niin, usko vain, että Jumala on auttajasi. Hän tahtoo palauttaa ihmiseen kuvansa. Kun lähestyt häntä tunnustaen syntisi ja katuen, lähestyy hän sinua armahtaen ja anteeksiantaen. {TK 50.3}

Luku 7—Kuka on Jeesuksen Opetuslapsi

”Jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut” (2 Kor. 5: 17). {TK 51.1}

Ihminen ei voi ehkä sanoa täsmälleen kääntymyksensä aikaa tai paikkaa tai kuvailla siihen liittyvien olosuhteiden kehitystä, mutta se ei suinkaan osoita, että hän olisi kääntymätön. Kristus sanoi Nikodeemukselle: ”Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt” (Joh. 3:8). Samoin kuin tuuli on näkymätön, mutta sen vaikutukset nähdään ja tunnetaan selvästi, samoin vaikuttaa Jumalan Henki ihmissydämessä. Uudestisynnyttävä voima, jota ihmissilmä ei voi nähdä, synnyttää sieluun uuden elämän, luo uuden olennon Jumalan kuvaksi. {TK 51.2}

Vaikka Henki vaikuttaa hiljaa ja huomaamatta, ovat sen seuraukset kuitenkin näkyvissä. Jos Jumalan Henki on uudistanut sydämen, todistaa elämä kyllä siitä. Vaikka me emme voi tehdä mitään sydämemme muuttamiseksi tai sopusoinnun saavuttamiseksi Jumalan kanssa, vaikka me emme voi ollenkaan luottaa itseemme tai hyviin töihimme, ilmaisee elämämme kuitenkin, onko Jumalan armo vuodatettu meihin. Luonteessa, elintavoissa ja harrastuksissa tapahtuu muutos. Erotus entisen ja nykyisen välillä on selvä ja jyrkkä. Luonne ei ilmene tilapäisissä hyvissä tai pahoissa teoissa, vaan tavaksi tulleiden sanojen ja tekojen suunnassa. {TK 51.3}

On totta, että käytöksessä voi ilmetä ulkonaista moitteettomuutta ilman Kristuksen uudistavaa voimaa. Kunnianhimo ja vaikutusvallan halu voivat kyllä saattaa ihmisen elämään säännöllistä elämää. Itsekunnioitus voi johtaa meitä välttämään pahaa. Itsekäs sydän voi suorittaa auliita töitä. Kuinka voimme sitten tietää, millä puolella olemme ? {TK 52.1}

Kuka omistaa sydämemme? Ketä seuraavat ajatuksemme? Kenestä haluamme puhua? Kuka saa lämpimimmät tunteemme ja parhaat voimamme? Jos me olemme Kristuksen, ovat ajatuksemme hänessä, ja suloisimmat mietteemme koskevat häntä. Kaikki, mitä meillä on ja mitä me olemme, on pyhitetty hänelle. Me haluamme tulla hänen kuvansa kaltaisiksi, hengittää hänen henkeään, tehdä hänen tahtonsa ja miellyttää häntä kaikessa. {TK 52.2}

Niissä, jotka tulevat uusiksi luomuksiksi Kristuksessa Jeesuksessa, ilmaantuvat Hengen hedelmät: ”rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen” (Gal. 5: 22, 23). He eivät enää vaella entisissä himoissaan, vaan uskossa Jumalan Poikaan seuraavat häntä, kuvastavat hänen luonnettaan ja puhdistavat itsensä, niin kuin hän on puhdas. He rakastavat nyt sellaista, mitä he ennen vihasivat, ja vihaavat sellaista, mitä ennen rakastivat. Ylpeät ja pöyhkeät tulevat vakaviksi ja vaatimattomiksi. Juomarista tulee raitis, irstaasta siveä. Maailman turhamaiset tavat ja kuosit jäävät syrjään. Kristitty ei etsi ”ulkonaisia kaunistuksia”, vaan hänen kaunistuksenaan on ”salassa oleva sydämen

ihminen, hiljaisen ja rauhaisan hengen katoamattomuudessa, tämä on Jumalan silmissä kallis” (1 Piet. 3: 3, 4). {TK 52.3}

Jollei todellinen kääntymys saa aikaan muutosta, ei siitä ole mitään todistuksia. Jos syntinen täyttää lupauksensa, antaa takaisin, minkä on ryöstänyt, tunnustaa syntinsä ja rakastaa Jumalaa ja lähimmäistään, voi hän olla varma siitä, että on siirtynyt kuolemasta elämään. {TK 52.4}

Kun me puuttuvaisina ja syntisinä olentoina tulemme Kristuksen luo ja pääsemme osallisiksi hänen anteeksiantavasta armostaan, täyttää rakkaus sydämemme. Kaikki kuormat ovat helppoja, sillä Kristuksen antama ies on kevyt. Velvollisuus tuntuu suloiselta, ja uhraus on huvi. Polku, joka ennen näytti pimeyden peittämältä, tulee vanhurskauden Auringon säteiden valaisemaksi. {TK 53.1}

Kristuksen luonteen lempeys ilmenee hänen seuraajissaan. Hänen halunsa oli täyttää Jumalan tahto. Jumalan rakkaus ja hänen kunniansa harrastus oli hallitsevana voimana Vapahtajamme elämässä. Rakkaus kaunisti ja jalosti kaikki hänen työnsä. Rakkaus on Jumalasta. Pyhittymätön sydän ei voi synnyttää eikä kehittää sitä, se löydetään ainoastaan sydämestä, jossa Jeesus hallitsee. ”Me rakastamme, sillä hän on ensin rakastanut meitä” (1 Joh. 4: 19). Sydämessä, jonka jumalallinen armo on uudistanut, on rakkaus toiminnan vaikuttimena. Se muodostaa luonteen, hallitsee vaikuttimia, hillitsee himoja, voittaa vihamielisyyden ja jalostaa tunteet. Kun tämä rakkaus pääsee sydämeen, sulostaa se elämän ja levittää jalostavaa vaikutusta koko ympäristöön. {TK 53.2}

On kaksi harhaluuloa, joita vastaan Jumalan lasten — erittäinkin niiden, jotka ovat juuri alkaneet luottaa hänen armoonsa — tulee olla erikoisesti varuillaan. Ensimmäinen, josta olemme jo puhuneet, on omiin töihin katsominen, usko että he voivat tehdä jotakin saattaakseen itsensä sopusointuun Jumalan kanssa. Se, joka koettaa tulla pyhäksi omilla töillään pitämällä lain, tavoittelee mahdotonta. Kaikki, mitä ihminen voi tehdä ilman Kristusta, on itsekkyyden ja synnin saastuttamaa. Ainoastaan Kristuksen armo uskon kautta voi pyhittää meidät. {TK 53.3}

Päinvastainen eikä suinkaan vaarattomampi harhaluulo on se, että usko Kristukseen vapauttaa ihmiset pitämästä Jumalan lakia, ja että koska me tulemme Kristuksen armosta osallisiksi ainoastaan uskon kautta, eivät työmme merkitse mitään pelastuksessamme. {TK 54.1}

Mutta tässä on huomattava, ettei kuuliaisuus ole pelkkää ulkonaista myöntymystä, vaan se on rakkauden palvelusta. Jumalan laki on hänen luonteensa ilmaus: siinä on rakkauden suuri periaate ilmaistuna ja sen tähden hänen hallituksensa perustus taivaassa ja maan päällä. Emmekö halua elämässämme noudattaa Jumalan lakia, jos sydämemme on uudistettu Jumalan kuvan mukaan ja jumalallinen rakkaus on istutettu sieluumme ? Kun rakkauden periaate vallitsee sydämessä, on uuden liiton lupaus täytetty: ”Minä panen lakini heidän

sydämiinsä ja kirjoitan ne heidän meleensä" (Hebr. 10: 16). Ja jos laki on kirjoitettu sydämeen, niin eikö se muodosta elämääkin? Kuuliaisuus — rakkauden palvelus ja uskollisuus — on opetuslapseuden todellinen tunnusmerkki. Sen tähden Raamattu sanoo: "Sillä rakkaus Jumalaan on se, että pidämme hänen käskynsä . . . Joka sanoo: 'Minä tunnen hänet', eikä pidä hänen käskyjänsä, se on valhettelija, ja totuus ei ole hänessä" (1 Joh. 5:3; 2:4). Sen sijaan, että usko vapauttaisi ihmisen kuuliaisuudesta, niin juuri usko ja ainoastaan usko tekee meidät Kristuksen armosta osallisiksi ja kykeneviksi olemaan hänen käskyilleen kuuliaisia. {TK 54.2}

Me emme ansaitse palastusta kuuliaisuudellamme, sillä pelastus on Jumalan vapaa lahja, jonka saamme uskon kautta. Mutta kuuliaisuus on uskon hedelmä. "Ja te tiedätte hänen ilmestyneen ottamaan pois synnit; ja hänessä ei ole syntiä. Kuka ikinä hänessä pysyy, hän ei tee syntiä: kuka ikinä syntiä tekee, hän ei ole häntä nähnyt eikä häntä tuntenut" (l Joh. 3: 5, 6). Se on todellinen tunnusmerkki. Jos me pysymme Kristuksessa, jos Jumalan rakkaus asuu meissä, ovat tunteemme, ajatuksemme ja tekomme sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa, jonka hänen pyhän lakinsa käskyt ilmaisevat. "Lapsukaiset, älköön kukaan saako teitä eksyttää. Se, joka vanhurskauden tekee, on vanhurskas, niin kuin hän on vanhurskas" (l Joh. 3:7). Jumalan pyhä laki, Siinain vuorella annetut kymmenet käskyt, on vanhurskauden mittapuu. {TK 54.3}

Niin sanottu usko Kristukseen, joka opettaa, että ihminen on vapautettu velvollisuudesta olla Jumalalle kuuliainen, ei ole uskoa, vaan luulottelua. "Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta." "Samoin uskokin, jos sillä ei ole tekoja, on itsessään kuollut" (Ef. 2: 8; Jaak. 2: 17). Jeesus sanoi itsestään ennen maan päälle tuloaan: "Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni, ja sinun lakisi on minun sydämessäni" (Ps. 40: 9). Ja juuri ennen taivaaseen astumistaan hän sanoi: "Minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen rakkaudessaan" (Joh. 15: 10). Raamattu sanoo: "Siitä me tiedämme hänet tuntevamme, että pidämme hänen käskynsä . . . Joka sanoo hänessä pysyvänsä, on velvollinen vaeltamaan niinkuin hän vaelsi" (l Joh. 2: 3—6). "Koska Kristuskin kärsi teidän puolestanne, jättäen teille esikuvan, että te noudattaisitte hänen jälkiänsä" (l Piet. 2: 21). {TK 55.1}

Iankaikkisen elämän ehto on nyt sama kuin se on aina ollut -— aivan sama kuin paratiisissakin, ennen kuin esivanhempamme lankesivat syntiin —- täydellinen kuuliaisuus Jumalan laille, täydellinen vanhurskaus. Jos iankaikkinen elämä saataisiin jollakin muulla ehdolla kuin tällä, olisi koko maailmankaikkeuden onni vaarassa. Silloin voisi synti sitä seuraavine suruineen ja kurjuuksineen tulla kuolemattomaksi. {TK 55.2}

Ennen syntiinlankeemusta Aadam olisi voinut kehittää vanhurskasta luonnetta tottelemalla Jumalan lakia. Mutta hän laiminlöi sen, ja hänen syntinsä tähden on meillä langennut luonne, emmekä me voi vanhurskauttaa itseämme. Koska me olemme syntisiä ja saastaisia, emme voi olla täydellisesti kuuliaisia pyhälle laille. Meillä ei ole mitään omaa vanhurskautta, jolla voimme täyttää Jumalan lain vaatimuksia. Mutta Kristus on valmistanut

meille pelastuskeinon. Hän oli maan päällä koettelemuksien ja kiusausten keskellä niin kuin mekin. Hän eli synnitöntä elämää. Hän kuoli edestämme, ja nyt hän tarjoutuu ottamaan syntimme ja antamaan meille oman vanhurskautensa. Jos sinä siis jätät itsesi hänelle ja otat hänet Vapahtajaksi, luetaan sinut hänen tähtensä vanhurskaaksi, olipa elämäsi ollut kuinka syntinen tahansa. Kristuksen luonne on sinun luonteesi tilalla, ja Jumala ottaa sinut vastaan, aivan niin kuin sinä et olisi tehnytkään syntiä. {TK 55.3}

Kristus tekee vielä enemmänkin: hän muuttaa sydämesi. Jos uskot häneen, hän asuu sydämessäsi. Sinun tulee säilyttää tämä yhteys Kristuksen kanssa uskomalla häneen sekä jatkuvasti alistamalla tahtosi hänen johdettavakseen; ja niin kauan kuin sen teet, hän vaikuttaa sinussa tahtomisen ja tekemisen hyvän mielisuosionsa mukaan. Silloin voit sanoa: ”Minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni” (Gal. 2: 20). Sen tähden Jeesus sanoikin opetuslapsilleen: ”Ette te itse puhu, vaan teidän Isänne Henki puhuu teissä” (Matt. 10: 20). Kun Kristus siten vaikuttaa sinussa, ilmaiset sinä samaa henkeä ja samoja töitä — vanhurskauden ja kuuliaisuuden töitä. {TK 56.1}

Meillä ei siis ole itsellämme mitään, mistä voisimme kerskua. Meillä ei ole mitään syytä ylistää itseämme. Toivomme ainoa perustus on Kristuksen vanhurskaus, joka on luettu meidän hyväksemme, ja se vanhurskaus, jonka hänen Henkensä vaikuttaa meissä ja meidän kauttamme. {TK 56.2}

Puhuessamme uskosta meidän tulisi muistaa, että on olemassa ero uskon ja uskon välillä. Jonkinlainen vakaumus on aivan erilainen kuin usko. Jumalan olemassaolo ja voima sekä hänen sanansa totuus ovat tosiseikkoja, joita eivät edes saatana ja hänen joukkonsa voi sydämessään kieltää. Raamattu sanoo, että ”riivaajatkin sen uskovat ja vapisevat” (Jaak. 2: 19), mutta se ei olekaan oikeaa uskoa. Missä ei ainoastaan uskota Jumalan sanaan, vaan ollaan hänen tahdolleen kuuliaisia, missä sydän jätetään hänelle ja tunteet kohdistuvat häneen, siellä on uskoa — uskoa, joka vaikuttaa rakkaudessa ja puhdistaa sielun. Tämän uskon kautta sydän uudistuu Jumalan kuvan mukaan. Ja sydän, joka uudistamattomassa tilassa ei ole eikä voikaan olla Jumalan laille kuuliainen, iloitsee nyt sen pyhistä käskyistä huudahtaen psalmistan kanssa: ”Kuinka sinun lakisi onkaan minulle rakas! Kaiken päivää minä sitä tutkistelen” (Ps. 119: 97). Ja lain vanhurskaus täytetään meissä, ”jotka emme vaella lihan mukaan, vaan Hengen” (Room. 8:4). {TK 56.3}

On sellaisia, jotka ovat saaneet tuntea Kristuksen anteeksiantavaa rakkautta ja tahtovat todella olla Jumalan lapsia, mutta he näkevät, että heidän luonteensa on puuttuvainen ja heidän elämänsä virheellinen, ja he ovat valmiit epäilemään, tokko Pyhä Henki onkaan saanut uudistaa heidän sydäntään. Sellaisille tahdon sanoa: Älkää vetäytykö toivottomina takaisin. Meidän tulee usein laskeutua Jeesuksen jalkain juureen itkemään erehdyksiämme ja virheitämme, mutta me emme saa menettää rohkeuttamme. Vaikka vihollinen voittaisikin meidät, ei Jumala kuitenkaan hylkää eikä unohda meitä. Ei! Kristus on Jumalan oikealla

puolella ja rukoilee puolestamme. Rakkauden apostoli Johannes sanoi: ”Tämän minä kirjoitan teille ettette syntiä tekisi; mutta jos joku syntiä tekeekin, niin meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas” (1 Joh. 2:1). Äläkä unohda Jeesuksen sanoja: ”Isä itse rakastaa teitä” (Joh. 16: 27). Hän tahtoo sinut takaisin itselleen nähdäkseen oman puhtautensa ja pyhyytensä heijastuvan sinusta. Jos sinä vain tahdot jättää itsesi hänelle, niin hän, joka on alkanut sinussa hyvän työn, jatkaa sitä Jeesuksen Kristuksen päivään asti. Rukoile hartaammin, usko täydellisemmin. Kun emme voi luottaa omaan voimaamme, niin luottakaamme Lunastajamme voimaan ja ylistäkäämme häntä, joka on pelastuksemme. {TK 57.1}

Kuta lähemmäksi Jeesusta tulet, sitä puutteellisemmalta näytät omissa silmissäsi, sillä näkösi tulee selvemmäksi ja puutteesi näkyvät selvinä ja tuntuvina hänen täydellisen luonteensa rinnalla. Se on merkki siitä, että saatanan usko ttelut ovat menettäneet voimansa ja että Jumalan Hengen elvyttävä voima alkaa vaikuttaa sinussa. {TK 58.1}

Sydämessä, joka ei näe omaa syntistä tilaansa, ei ole syvää rakkautta Jeesukseen. Kristuksen armon uudistama sielu ihailee hänen jumalallista luonnettaan, mutta jos emme näe omaa siveellistä puutteellisuuttamme, on se selvä todistus siitä, ettemme ole nähneet Kristuksen luonteen ihanuutta ja täydellisyyttä. Kuta vähemmän ihailtavaa näemme itsessämme, sitä enemmän ihailemme Vapahtajan rajatonta puhtautta ja lempeyttä. Silmäys omaan syntisyyteemme ajaa meidät hänen luokseen, joka voi antaa anteeksi, ja kun sielu, nähdessään oman avuttomuutensa kääntyy Kristuksen puoleen, ilmaisee hän itsensä voimana. Kuta enemmän oman hätämme tunto ajaa meitä hänen ja Jumalan sanan luo, sitä korkeamman käsityksen saamme hänen luonteestaan ja sitä täydellisemmin heijastuu hänen kuvansa meistä. {TK 58.2}

Luku 8—Kasvaminen Kristuksessa

Raamatussa puhutaan mielenmuutoksesta, jonka kautta tulemme Jumalan lapsiksi, syntymisenä. Sitä verrataan myöskin isännän kylvämän siemenen oraalle nousemiseen. Samalla tavalla tulee vastakääntyneiden ”niinkuin vastasyntyneet lapset” Vasvaa (1 Piet. 2:2; Ef. 4: 15) täysi-ikäisiksi miehiksi ja naisiksi Kristuksessa Jeesuksessa, tai peltoon kylvetyn hyvän siemenen tavoin itää ja tuottaa hedelmää. Jesaja sanoo, että ”heidän nimensä on oleva ’vanhurskauden tammet’, ’Herran istutus’, hänen kirkkautensa ilmoitukseksi” (Jes. 61: 3). Siten on luonnollisesta elämästä otettu kuvauksia auttamaan meitä paremmin ymmärtämään hengellisen elämän salaperäisiä totuuksia. {TK 59.1}

Ihminen ei voi kaikella viisaudellaan eikä taidollaan tuottaa elämää pienimpäänkään esineeseen luonnossa. Kasvit ja eläimet voivat elää ainoastaan Jumalan antaman elämän avulla. Samoin hengellinen elämä syntyy ihmisten sydämissä ainoastaan Jumalasta lähtöisin olevasta elämästä. Jollei ihminen ”synny uudesti” (Joh. 3:3), hän ei voi tulla osalliseksi siitä elämästä, jota Kristus tuli antamaan. {TK 59.2}

Samoin on elämän kasvunkin laita. Ainoastaan Jumala saa silmun puhkeamaan kukaksi ja kukan kypsymään hedelmäksi. Hänen voimallaan siemen kehittää ”ensin korren, sitten tähkän, sitten täyden jyvän tähkään” (Mark. 4: 28). Ja profeetta Hoosea sanoo Israelista, että ”se on kukoistava kuin lilja”. He ”kasvattavat jälleen viljaa ja kukoistavat kuin viiniköynnös” (Hoos. 14: 6, 8). Ja Jeesus kehottaa meitä katselemaan ”kedon kukkia, kuinka ne kasvavat” (Matt. 6: 28). Taimet ja kukat eivät itse huolehdi kasvustaan, vaan ottavat vastaan sen, minkä Jumala on antanut niiden elämän tarpeita varten. Lapsi ei voi omalla huolellaan tai voimallaan lisätä kokoaan. Yhtä vähän voit sinäkään omilla ponnistuksillasi ja vaivannäölläsi varmentaa hengellistä kasvuasi. Kasvi, samoin kuin lapsikin, kasvaa ottamalla vastaan ympäristöstään kaiken mitä elämiseen tarvitaan — ilmaa, valoa, ravintoa. Samaa, mitä nämä luonnon lahjat merkitsevät eläimelle ja kasville, merkitsee Kristus niille, jotka luottavat häneen. Hän on heille ”iäisenä valona”, ”aurinko ja kilpi” (Jes. 60: 19; Ps. 84: 12). Hän on ”niinkuin kaste Israelille”; hän lankeaa ”niinkuin sade, joka nurmikolle vuotaa, niinkuin sadekuuro, joka kostuttaa maan” (Hoos. 14: 6; Ps. 72: 6). Hän on elämän vesi ja ”Jumalan leipä . . . joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän” (Joh. 6: 33). {TK 59.3}

Antaessaan Poikansa, verrattoman lahjan, Jumala ympäröi koko maailman armon ilmakehällä, yhtä todellisella kuin maapalloa ympäröivä ilma on. Kaikki, jotka tahtovat hengittää tätä elämää antavaa ilmaa, saavat elää ja kasvaa täysi-ikäisiksi miehiksi ja naisiksi Kristuksessa Jeesuksessa. {TK 60.1}

Samoin kuin kukka kääntyy aurinkoa kohti, jotta sen kirkkaat säteet täydentäisivät sen ihanuuden ja sopusuhtaisuuden, samoin meidänkin tulisi kääntyä vanhurskauden Aurinkoa kohti, jotta taivaallinen valo loistaisi meihin ja kehittäisi luonteemme Kristuksen luonteen kaltaiseksi. Jeesus opettaa samaa sanoessaan: ”Pysykää minussa niin minä pysyn teissä.

Niinkuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, jollette pysy minussa ... Ilman minua te ette voi mitään tehdä" (Joh. 15: 4, 5). Sinä olet yhtä riippuvainen Kristuksesta elääksesi pyhää elämää kuin oksa on riippuvainen rungosta kasvaakseen ja tuottaakseen hedelmää. Ilman häntä ei sinulla ole elämää. Sinulla ei ole voimaa vastustaa kiusauksia tai kasvaa armossa ja pyhyydessä. Hänessä pysyen voit kukoistaa. Hänestä elämää imien et kuihdu etkä jää hedelmättömäksi, vaan olet kuin vesiojan partaalle istutettu puu. {TK 60.2}

Monet luulevat, että heidän täytyy tehdä osa työstä yksin. He ovat turvautuneet Kristukseen saadakseen syntinsä anteeksi, mutta koettavat nyt omalla voimallaan elää vanhurskasta elämää. Mutta kaikki sellaiset yritykset epäonnistuvat. Jeesus sanoo: "Ilman minua te ette voi mitään tehdä." Armossa kasvamisemme, ilomme ja käyttökelpoisuutemme perustuu yhteyteemme Kristuksen kanssa. Olemalla hänen yhteydessään joka päivä ja joka hetki — pysymällä hänessä — me kasvamme armossa. Hän ei ole ainoastaan uskomme alkaja, vaan myös sen täyttäjä. Kristus on ensimmäinen ja viimeinen ja aina. Hänen ei tule olla kanssamme ainoastaan elämämme alussa ja lopussa, vaan matkamme jokaisella askeleella. Daavid sanoo: "Minä pidän Herran aina edessäni; kun hän on minun oikealla puolellani, en minä horju" (Ps. 16: 8). {TK 61.1}

Ehkä kysyt: "Kuinka voin pysyä Kristuksessa?" — Samalla tavalla kuin ensin otit hänet vastaankin. "Niinkuin te siis olette omaksenne ottaneet Kristuksen Jeesuksen, Herran, niin vaeltakaa hänessä." "Minun vanhurskaani on elävä uskosta" (Kol. 2: 6; Hebr. 10: 38). Sinä annoit itsesi Jumalalle ollaksesi kokonaan hänen, palvellaksesi häntä ja ollaksesi hänelle kuuliainen, ja sinä otit Kristuksen Vapahtajaksi. Sinä et voinut itse sovittaa syntejäsi tai muuttaa sydäntäsi, mutta jätettyäsi itsesi Jumalalle uskoit, että hän Kristuksen tähden teki sen kaiken sinulle. Uskoen tulit Kristuksen omaksi, ja uskoen kasvat hänessä — antamalla ja vastaanottamalla. Sinun tulee antaa kaikki — sydämesi, tahtosi, palveluksesi — antaa itsesi hänelle ollen kaikille hänen käskyilleen kuuliainen; ja sinun tulee myöskin ottaa kaikki — ottaa Kristus, kaikkien siunausten täydellisyys, asumaan sydämeesi, olemaan voimasi, vanhurskautesi, iankaikkinen auttajasi, antamaan sinulle voimaa kuuliaisuuteen. {TK 61.2}

Pyhitä itsesi Jumalalle aamuisin; olkoon se ensimmäinen tehtäväsi. Olkoon rukouksenasi: "Ota minut, Herra, kokonaan omaksesi! Lasken kaikki suunnitelmani jalkaisi juureen. Käytä minua tänään palveluksessasi. Jää luokseni, ja anna minun suorittaa kaikki tehtäväni sinussa." Se on jokapäiväinen tehtävä. Pyhitä itsesi joka aamu Jumalalle siksi päiväksi. Jätä hänelle kaikki suunnitelmasi, niin hän saa joko täyttää tai hylätä ne kaitselmuksensa mukaan. Siten voit joka päivä jättää elämäsi Jumalan käteen, ja se muodostuu päivä päivältä yhä enemmän Kristuksen elämän kaltaiseksi. {TK 62.1}

Elämä Kristuksessa on levollista elämää. Siinä ei ehkä ole mitään tunteenhurmausta, vaan siinä vallitsee rauhallinen luottamus. Toivosi ei perustu itseesi, vaan Kristukseen. Heikkoutesi on yhdistetty hänen voimaansa, tietämättömyytesi hänen viisauteensa, vajavaisuutesi hänen

kaikkivaltaansa. Sen tähden sinun ei tule katsoa itseesi, ei antaa ajatustesi askaroida itsessäsi, vaan katsoa Kristukseen. Ajattele hänen rakkauttaan, hänen luonteensa ihanuutta ja täydellisyyttä. Tutkistelkoon sielusi Kristuksen uhrautuvaisuutta, nöyryyttä, puhtautta ja pyhyyttä, Kristuksen rajatonta rakkautta. Rakastamalla häntä, seuraamalla hänen esimerkkiään, luottamalla täydellisesti häneen muutut hänen kaltaisekseen. {TK 62.2}

Jeesus sanoo: ”Pysykää minussa!” Nämä sanat ilmaisevat lepoa, kestävyyttä, luottamusta. Hän kutsuu edelleen: ”Tulkaa minun tyköni ... niin minä annan teille levon” (Matt. 11: 28, 29). Psalmistan sanat ilmaisevat saman ajatuksen: ”Hiljenny Herran edessä ja odota häntä.” Ja Jesaja vakuuttaa: ”Hiljaisuudessa ja toivossa te väkeviksi tulette” (Ps. 37: 7; Jes. 30: 15). Tätä lepoa ei saada toimettomuudessa, sillä Vapahtajan kutsumuksessa liittyy levon lupaukseen kehotus työhön: ”Ottakaa minun ikeeni päällenne ... niin te löydätte levon” (Matt. 11:29). Sielu, joka täydellisimmin lepää Kristuksessa, on innokkain ja uutterin toimimaan hänen hyväkseen. {TK 62.3}

Kun ajattelemme itseämme, käännämme mielemme pois Kristuksesta, voiman ja elämän lähteestä. Sentähden saatana koettaa alati kääntää huomiomme pois Vapahtajasta ja siten estää sielun yhteyttä Kristuksen kanssa. Hän koettaa kiinnittää huomiomme maailman huvituksiin, omiin vikoihimme ja puutteisiimme. Älä anna hänen juoniensa pettää itseäsi. Useat, jotka ovat todella herkkätuntoisia ja tahtovat elää Jumalalle, hän liian usein saattaa katselemaan heidän omia virheitään ja heikkouksiaan ja toivoo, erottamalla heidät siten Kristuksesta, saavansa voiton. Meidän ei tule keskittää ajatuksiamme itseemme eikä olla epätoivoisia ja pelätä, tokko me pelastummekaan. Kaikki sellainen kääntää sielun pois voiman lähteestä. Usko sielusi hoito Jumalalle ja luota häneen. Puhu Jeesuksesta ja ajattele häntä. Kätke itsesi häneen. Pane pois kaikki epäilyksesi, karkoita pelkosi. Sano apostoli Paavalin tavoin: ”Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni” (Gal. 2: 20). Lepää Jumalassa. Hän voi säilyttää sen, minkä olet uskonut hänelle. Jos tahdot jättää itsesi hänen käsiinsä, tekee hän sinusta suuren voittajan hänen avullaan, joka on sinua rakastanut. {TK 63.1}

Kun Kristus otti päälleen ihmisluonnon, hän sitoi ihmiskunnan itseensä rakkauden siteillä, joita ei mikään muu voima kuin ihmisen oma valinta voi katkaista. Saatana koettaa alinomaa houkutella meitä katkaisemaan nämä siteet — saattaa meitä erottautumaan Kristuksesta. Sen tähden meidän täytyy valvoa, taistella ja rukoilla, niin ettei mikään saisi meitä valitsemaan toista mestaria, sillä meillähän on aina vapaus valita. Mutta kiinnittäkäämme katseemme Kristukseen, hän kyllä varjelee meitä. Katsellessamme Jeesusta olemme turvassa. Ei mikään voi temmata meitä hänen kädestään. Katsellessamme alati häntä ”muutumme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niinkuin muuttaa Herra” (2 Kor. 3: 18). {TK 63.2}

Sillä tavalla ensimmäiset opetuslapset tulivat kalliin Vapahtajan kaltaisiksi. Kuunnellessaan Jeesuksen sanoja he tunsivat tarvitsevansa häntä. He etsivät ja löysivät hänet

ja seurasivat häntä. He olivat hänen kanssaan kodeissa, pöydän ääressä, yksinäisyydessä ja kedoilla. He olivat hänen kanssaan, niin kuin oppilaat ovat opettajansa kanssa saaden joka päivä hänen huuliltaan pyhiä totuuksia. He katsoivat häneen niin kuin palvelija Herraansa, saadakseen tietää velvollisuutensa. Nämä opetuslapset olivat ihmisiä, ”vajavaisia kuin mekin” (Jaak. 5: 17), he taistelivat samoja syntejä vastaan ja tarvitsivat samaa armoa kuin mekin voidakseen elää pyhää elämää. Ei Johanneksellakaan, rakastetulla opetuslapsella, joka täydellisemmin kuin toiset heijasti Vapahtajan kaltaisuutta, ollut luonnostaan rakastettavaa luonnetta. Hän ei ollut ainoastaan itsepäinen ja kunnianhimoinen, vaan myös kiivas ja kostonhimoinen, kun luuli kärsineensä vääryyttä.

Mutta kun jumalallisen Mestarin luonne ilmeni hänelle, hän näki oman puutteellisuutensa, ja tuo tieto nöyryytti hänet. Väkevyys ja kärsivällisyys, voima ja hellyys, ylevyys ja nöyryys, joita hän joka päivä katseli Jumalan Pojan luonteessa, täyttivät hänen sielunsa ihailulla ja rakkaudella. Hänen sydämensä vetäytyi päivä päivältä lähemmäksi Kristusta, kunnes hän lopulta ei enää nähnytkään itseään rakastaessaan Mestariaan. Hänen kostonhaluinen, kunnianhimoinen luonteensa väistyi Kristuksen uudistavan voiman tieltä. Pyhän Hengen uudestisynnyttävä voima sai aikaan muutoksen hänen luonteessaan. Se on aina varma tulos Jeesuksen yhteydestä. Kun Kristus asuu sydämessäsi, muuttuu koko luonteesi. Kristuksen Henki, hänen rakkautensa, pehmittää sydämen, valloittaa sielun ja kohottaa ajatuksemme ja toivomuksemme Jumalaa ja taivasta kohti. {TK 64.1}

Kun Kristus astui ylös taivaaseen, tunsivat hänen seuraajansa yhä edelleen hänen läsnäolonsa, joka oli persoonallinen, täynnä rakkautta ja valoa. Jeesus, Vapahtaja, joka oli vaeltanut ja puhunut ja rukoillut heidän kanssaan, joka oli puhunut heidän sydämilleen toivon ja lohdutuksen sanoja, oli rauhan sanoman vielä kaikuessa hänen huuliltaan otettu pois heidän luotaan taivaaseen, ja kun enkelijoukko otti hänet vastaan, kuulivat he hänen äänensä kaiun: ”Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti” (Matt. 28: 20). Hän oli astunut taivaaseen ihmismuodossa. He tiesivät, että hän oli Jumalan valtaistuimen edessä yhä edelleen heidän Ystävänsä ja Vapahtajansa, että hänen myötätuntonsa oli muuttumaton, että hän oli vieläkin yhtä kärsivän ihmiskunnan kanssa. Hän esitti Jumalan edessä oman kalliin verensä ansiot näyttäen haavoitettuja käsiään ja jalkojaan, jotka olivat muistona hinnasta, minkä hän oli lunastettujen edestä maksanut. He tiesivät, että hän oli astunut ylös taivaaseen valmistamaan heille sijaa, ja että hän oli tuleva takaisin ja ottava heidät tykönsä. {TK 65.1}

Kokoontuessaan Jeesuksen taivaaseenastumisen jälkeen he esittivät hartaasti pyyntönsä Isälle Jeesuksen nimessä. Pyhällä kunnioituksella he kumartuivat rukoilemaan toistaen lupauksen: ”Jos te anotte jotakin Isältä, on hän sen teille antava minun nimissäni. Tähän asti te ette ole anoneet mitään minun nimessäni; anokaa, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen” (Joh. 16: 23, 24). He ojensivat uskon käden yhä korkeammalle varmoina siitä, että ”Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja hän on Jumalan oikealla puolella, ja hän myös rukoilee meidän edestämme” (Room. 8: 34). Helluntaina he saivat

Pyhän Hengen, josta Kristus oli sanonut: ”Teille on hyväksi, että minä menen pois. Sillä ellen minä mene pois, ei Puolustaja tule teidän tykönne, mutta jos minä menen, niin minä hänet teille lähetän” (Joh. 14: 17; 16: 7). Siitä lähtien Kristus asui aina Henkensä kautta lastensa sydämissä. He olivat nyt läheisemmässä yhteydessä Kristuksen kanssa kuin silloin, kun hän oli henkilökohtaisesti heidän luonaan. Heissä asuvan Kristuksen valo, rakkaus ja voima loisti heissä, niin että ihmiset heitä katsellessaan ”ihmettelivät; ja he tunsivat heidät niiksi, jotka olivat olleet Jeesuksen kanssa” (Apt. 4: 13). {TK 65.2}

Kristus tahtoo nytkin olla lapsilleen sama, kuin hän oli ensimmäisille opetuslapsilleen, sillä viimeisessä rukouksessaan, kun opetuslasten pieni joukko oli kokoontunut hänen ympärilleen, hän sanoi: ”Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun” (Joh. 17: 20). {TK 66.1}

Jeesus rukoili meidän puolestamme, että me tulisimme yhdeksi hänen kanssaan, niin kuin hän ja Isä ovat yhtä. Mikä yhteys! Vapahtaja on sanonut itsestään: ”Poika ei voi itsestänsä mitään tehdä”; ”Isä, joka minussa asuu, tekee teot” (Joh. 5: 19; 14: 10). Sillä jos Kristus asuu sydämissämme, hän vaikuttaa meissä ”sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi” (Fil. 2: 13). Me vaikutamme samoin kuin hänkin vaikutti; meissä ilmenee sama henki. Ja siten rakastamalla häntä ja pysymällä hänessä, me kaikin tavoin kasvamme ”häneen, joka on pää, Kristus” (Ef. 4: 15). {TK 66.2}

Luku 9—Kristillinen Elämä

Jumala on maailmankaikkeuden elämän, valon ja ilon lähde. Samoin kuin valo säteilee auringosta ja vesi virtaa kuohuvista lähteistä, virtaavat siunaukset hänestä kaikille hänen luoduilleen. Ja missä Jumalan elämä on ihmisten sydämissä, siellä se virtaa rakkautena ja siunauksena. {TK 67.1}

Langenneen ihmisen korottaminen ja lunastaminen oli Vapahtajamme ilo. Sen tähden hän ei pitänyt elämäänsä kalliina, vaan kärsi häpeästä välittämättä ristinkuoleman. Samoin enkelit työskentelevät toisten onnen hyväksi. Se on heidän ilonsa. Synnittömät enkelit suorittavat työtä, mitä itsekäs sydän pitäisi nöyryyttävänä palveluksena, nimittäin palvelevat niitä, jotka ovat kurjia, luonteeltaan ja arvoltaan kaikin puolin alhaisia. Kristuksen itsensäuhraavan rakkauden henki vallitsee taivaassa ja on sen autuuden perustus. Tämä henki on Kristuksen seuraajillakin, ja he tekevät sen mukaista työtä. {TK 67.2}

Kun Kristuksen rakkaus täyttää sydämen suloisena tuoksuna, ei sitä voida salata. Kaikki, joiden kanssa tulemme kosketukseen, tuntevat sen pyhän vaikutuksen. Sydämessä asuva Kristuksen Henki on kuin erämaassa oleva lähde, joka virtaa virvoittamaan kaikkia ja saa ne, jotka ovat menehtymäisillään, halukkaasti juomaan elämän vettä. {TK 67.3}

Rakkaus Jeesukseen ilmenee haluna vaikuttaa samalla tavalla, kuin hän vaikutti ihmiskunnan siunaukseksi ja kohottamiseksi. Se johtaa rakkauteen, hellyyteen ja myötätuntoon kaikkia luotuja olentoja kohtaan, jotka ovat taivaallisen Isämme huolenpidon alaisia. {TK 67.4}

Vapahtajan elämä maan päällä ei ollut itsekästä eikä mukavuudenhaluista, vaan hän työskenteli väsymättömällä innolla ja uutteruudella kadotetun ihmiskunnan pelastukseksi. Seimestä Golgatalle saakka hän kulki itsekieltäymysten polkua eikä koettanut vapautua vaikeista tehtävistä, rasittavista matkoista tai uuvuttavista huolista ja toimista. Hän sanoi, että Ihmisen Poika ei ”tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä” (Matt. 20: 28). Se oli hänen elämänsä suuri tehtävä. Kaikki muu oli vähempiarvoista. Hänen ruokansa ja juomansa oli noudattaa Jumalan tahtoa ja suorittaa tehtävänsä. Itsekkyydellä ei ollut mitään sijaa hänen työssään. {TK 68.1}

Samoin nekin, jotka ovat tulleet Kristuksen armosta osallisiksi, ovat valmiit uhraamaan mitä hyvänsä, jotta toisetkin, joiden puolesta hän kuoli, tulisivat osallisiksi taivaallisesta lahjasta. He tahtovat tehdä kaiken voitavansa, jotta maailma tulisi paremmaksi sen tähden, että he ovat siinä. Tällainen henki on todella kääntyneen sielun varma merkki. Niin pian kuin joku on tullut Kristuksen luo, syntyy hänen sydämessään halu ilmoittaa toisille, kuinka kalliin ystävän hän on löytänyt Jeesuksessa; hän ei voi sydämessään salata pelastavaa ja pyhittävää totuutta. Jos olemme puetut Kristuksen vanhurskauteen ja jos hänen Henkensä läsnäolo täyttää meidät ilolla, emme voi vaieta. Jos olemme saaneet tuntea ja havaita, että Herra on hyvä, on meillä jotakin kerrottavaa. Samoin kuin Filippus löydettyään Vapahtajan kutsui

toisia hänen luokseen, samoin mekin kutsumme. Me koetamme esittää heille Kristuksen voimaa ja näkymättömän, tulevan maailman todellisuutta. Meillä on palava halu seurata Jeesuksen jälkiä ja sydämellinen toivo, että ympäristömme näkisi Jumalan Karitsan, joka ottaa pois maailman synnit. {TK 68.2}

Kun koetamme olla siunaukseksi toisille, tuottaa se siunausta meille itsellemme. Se on Jumalan tarkoituskin antaessaan meille tehtävän lunastussuunnitelmassa. Hän on antanut ihmisille etuoikeuden tulla osallisiksi hänen jumalallisesta luonteestaan ja sitten vuorostaan jakaa siunauksiaan lähimmäisilleen. Tämä on korkein kunnia ja suurin ilo, minkä Jumala voi ihmisille antaa. Ne, jotka siten ottavat osaa rakkaudentyöhön, tulevat mitä läheisimpään yhteyteen Luojansa kanssa. {TK 69.1}

Jumala olisi voinut antaa evankeliumin julistamisen ja rakkaudentyöt taivaan enkelien tehtäväksi. Hän olisi voinut käyttää muita keinoja tarkoituksiensa täyttämiseen. Mutta äärettömässä rakkaudessaan hän valitsi meidät työtovereiksi itselleen, Kristukselle ja enkeleille, jotta me voisimme saada osamme epäitsekkäästä työstä koituvista siunauksista, ilosta ja hengellisestä ylevyydestä. {TK 69.2}

Kun otamme osaa Kristuksen kärsimyksiin, tulemme sydämelliseen yhteyteen hänen kanssaan. Jokainen uhrautuvainen teko toisten hyväksi vahvistaa hyväntekeväisyyden henkeä antajan sydämessä ja yhdistää hänet lähemmin maailman Lunastajaan, joka, ”vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhyydestään rikastuisitte” (2 Kor. 8: 9). Ja ainoastaan silloin, kun täten täytämme luomisen jumalallisen tarkoituksen, voi elämä olla meille siunaukseksi. {TK 69.3}

Jos alat työskennellä, niin kuin Kristus on käskenyt opetuslastensa tehdä, voittaaksesi sieluja hänelle, tunnet tarvitsevasi syvempää kokemusta ja laajempaa tietoa jumalallisista asioista ja isoat ja janoat vanhurskautta. Sinä rukoilet hartaammin Jumalaa, ja uskosi vahvistuu ja sielusi juo entistä syvemmältä pelastuksen lähteestä. Vastuksien ja koettelemuksien kohdatessa rukoilet enemmän ja tutkit ahkerammin Raamattua. Sinä kasvat armossa ja Kristuksen tuntemisessa ja saat runsaita kokemuksia. {TK 69.4}

Henki, joka ilmenee epäitsekkäässä työssä toisten hyväksi, antaa luonteelle syvyyttä, kestävyyttä ja Kristuksen lempeyttä ja sen omistajalle rauhaa ja onnea. Toiveet jalostuvat. Kevytmielisyydelle ja itsekkyydelle ei ole sijaa. Ne, jotka siten harjoittavat kristillisiä hyveitä, kasvavat ja vahvistuvat Jumalan työhön. Heillä on selvä hengellinen käsityskyky, vakava, lisääntyvä usko ja rukouksen kasvava voima. Jumalan Henki, joka vaikuttaa heissä, tuo sieluun pyhän sopusoinnun jumalallisen kosketuksen seurauksena. Ne, jotka siten antautuvat työskentelemään epäitsekkäästi toisten hyväksi, edistävät mitä varmimmalla tavalla omaa pelastustaan. {TK 70.1}

Ainoa keino, millä voimme kasvaa armossa on, että omaa hyötyä katsomatta toimitamme juuri sen tehtävän, jonka Kristus on antanut meille — työskentelemme kykymme mukaan

niiden avuksi ja siunaukseksi, jotka tarvitsevat apuamme. Voima kehittyy harjoituksessa; toiminta on juuri elinehto. Ne, jotka koettavat ylläpitää kristillistä elämää ottamalla toimettomina vastaan jumalallisen armon siunaukset tekemättä mitään Kristuksen hyväksi, koettavat aivan yksinkertaisesti elää syömällä työtä tekemättä. Sellainen menettely niin hyvin hengellisessä kuin luonnollisessakin elämässä heikentää ja riuduttaa. Jos ihminen kieltäytyisi käyttämästä jäseniään, kadottaisi hän pian kykynsä käyttää niitä. Samoin kristitty, joka ei tahdo käyttää Jumalan antamia voimia, ei voi kasvaa Kristuksessa ja kadottaa senkin voiman, mikä hänellä on. {TK 70.2}

Kristuksen seurakunta on Jumalan asettama välikappale ihmisten pelastukseksi. Sen tehtävä on julistaa maailmalle evankeliumia. Se velvoittaa kaikkia kristittyjä. Jokaisen tulee kykyjensä ja tilaisuuksiensa mukaan täyttää Vapahtajan antamaa tehtävää. Meille ilmoitettu Kristuksen rakkaus saattaa meidät kaikkien velalliseksi, kaikkien, jotka eivät tunne häntä. Jumala on antanut meille valon, ei ainoastaan itseämme vaan myös toisia varten. {TK 70.3}

Jos Kristuksen seuraajat tuntisivat velvollisuutensa, voisi pakanamaissa, missä nyt on ainoastaan yksi lähetyssaarnaaja, olla tuhansia julistamassa evankeliumia. Ja kaikki, jotka eivät voi henkilökohtaisesti ottaa osaa työhön, kannattaisivat sitä varoillaan, myötätunnollaan ja rukouksillaan. Silloin työskenneltäisiin myöskin suuremmalla innolla sielujen hyväksi kristityissä maissa. Meidän ei tarvitse mennä pakanamaille, eikä edes jättää ahdasta kotipiiriämmekään, jos velvollisuutemme vaatii meitä olemaan siellä, työskennelläksemme Kristuksen hyväksi. Me voimme vaikuttaa kodissamme, seurakunnassa, seurapiirissämme ja liike-elämässä. {TK 71.1}

Vapahtajamme vietti suurimman osan maallista elämäänsä työskennellen uutterasti puusepän työpajassa Nasaretissa. Palvelevaiset enkelit seurasivat elämän Herraa, kun hän tuntemattomana ja alhaisena vaelsi talonpoikain ja työmiesten seurassa. Hän toimitti tehtävänsä yhtä uskollisesti työskennellessään halvassa ammatissaan kuin parantaessaan sairaita tai kävellessään Galilean meren huojuvilla aalloilla. Samoin voimme mekin elämän alhaisimmissakin velvollisuuksissa ja halvimmassa asemassa vaeltaa ja vaikuttaa Jeesuksen kanssa. {TK 71.2}

Apostoli sanoo: ”Pysyköön kukin, veljet, Jumalan edessä siinä asemassa, missä hänet on kutsuttu” (l Kor. 7: 24). Liikemies hoitakoon liikettään sillä tavalla, että hän uskollisuudellaan kirkastaa Mestariaan. Jos hän on todellinen Kristuksen seuraaja, hän ilmaisee uskontonsa kaikessa mitä tekee ja osoittaa ihmisille Kristuksen Henkeä. Käsityöläinen voi ahkeruudellaan ja uskollisuudellaan edustaa häntä, joka Galilean kukkuloilla työskenteli elämän halvimmissa toimissa. Jokaisen, joka tunnustaa Kristuksen nimen, tulisi elää niin, että toiset, nähdessään hänen hyvät työnsä, tulisivat johdetuksi kirkastamaan Luojaansa ja Lunastajaansa. {TK 71.3}

Monet, jotka eivät tahdo käyttää lahjojaan Kristuksen palveluksessa, puolustavat itseään sillä, että toisilla on muka parempia kykyjä ja etuja. On ollut vallalla sellainen käsitys, että ainoastaan ne, joilla on erikoisia lahjoja, ovat velvolliset pyhittämään ne Jumalan

palvelukseen. Moni on luullut, että lahjoja on annettu ainoastaan jollekin suositulle luokalle, eikä lainkaan muille, joita siis ei ole kutsuttu osallisiksi vaivoista eikä palkinnoista. Mutta vertauksessa ei sanota niin. Kun perheen isäntä kutsui palvelijansa, antoi hän jokaiselle oman tehtävänsä. {TK 72.1}

Jos meissä hallitsee rakkauden henki, voimme suorittaa elämän halvimmatkin tehtävät ”niin kuin Herralle”. Jos Jumalan rakkaus on sydämessä, ilmenee se myös elämässä. Kristuksen sulotuoksu ympäröi meitä, ja vaikutuksemme tuottaa toisille siunausta ja kohottaa heitä. {TK 72.2}

Älä odota erinomaisia tilaisuuksia tai suuria kykyjä ennen kuin voit mennä Jumalan työhön. Älä myöskään välitä siitä, mitä maailma sinusta ajattelee. Jos jokapäiväinen elämäsi todistaa uskosi puhtautta ja vilpittömyyttä ja toiset saavat varmuuden siitä, että sinä haluat olla heille siunaukseksi, eivät ponnistuksesi ole turhia. {TK 72.3}

Halvimmat ja köyhimmät Jeesuksen opetuslapset voivat olla siunaukseksi toisille. He eivät ehkä huomaakaan tekevänsä mitään hyvää, mutta heidän tiedoton vaikutuksensa voi panna liikkeelle siunauksen aaltoja, jotka laajenevat ja syvenevät ja joiden siunattuja vaikutuksia he eivät ehkä saa tietää ennen kuin lopullisen palkanmaksun päivänä. He eivät tunne eivätkä tiedä tekevänsä mitään suurta. Heidän ei tarvitse väsyttää itseään huolehtimalla menestyksestä. Heidän tulee vain mennä hiljaa eteenpäin suorittaen uskollisesti sen tehtävän, minkä Jumala on kaitselmuksessaan heille määrännyt; silloin ei heidän elämänsä ole ollut turhaa. He kehittyvät yhä enemmän Kristuksen kaltaisiksi; he ovat tässä elämässä Jumalan työtovereita, ja valmistuvat siten tulevan elämän korkeampaan tehtävään ja täydelliseen iloon. {TK 72.4}

On Luoja, joka voimallaan

loi meret, taivaan sekä maan,

nuo kukkaniityt ihanat

ja tähtitarhat loistavat

Valtansa suurta kunniaa

meil’ luonnon voimat julistaa {TK 74.1}

Nimensä pyhän sinetin

mä näen, minne kuljenkin.

Kuun loiste, kuohu koskien,

kohina myrskyn siipien

ja valo armaan auringon

Luojamme jälkiä vain on. {TK 74.2}

On jumala, näin kuiskailee

se, minkä silmä havaitsee.

Ja rinnassani samaten

mä kuulen äänen hiljaisen:

On Luoja, joka voimallaan

loi meret, taivaan sekä maan {TK 74.3}

J. Stadling

Luku 10—Jumalan Tunteminen

Jumala koettaa monella tavalla ilmaista itsensä meille ja saattaa meidät yhteyteensä. Luonto puhuu lakkaamatta aisteillemme. Jumalan rakkaus ja kunnia, jotka ilmenevät hänen kättensä töissä, tekevät avoimeen sydämeen syvän vaikutuksen. Kuunteleva korva voi kuulla ja ymmärtää, kun Jumala puhuu luonnon välityksellä. Vihannat kedot, mahtavat puut, ummut ja kukat, ohitse kiitävät pilvet, virvoittava sade, loriseva puro ja taivaan ihmeet puhuvat sydämellemme ja kehottavat meitä tutustumaan häneen, joka on ne luonut. {TK 75.1}

Vapahtaja valaisi kalliita opetuksiaan luonnosta otetuilla vertauksilla. Puut, linnut, laakson kukat, kukkulat, järvet ja ihana taivas sekä jokapäiväisen elämän tapaukset ja olosuhteet saivat liittyä totuuden sanaan, jotta sen opetukset muistuisivat siten usein mieleen ihmiselämän vaivoissa ja huolissakin. {TK 75.2}

Jumala tahtoo, että hänen lapsensa pitäisivät arvossa hänen työtään ja iloitsisivat siitä yksinkertaisesta, hiljaisesta kauneudesta, jolla hän on koristanut maallisen kotimme. Hän rakastaa kaunista, ja enemmän kuin kaikkea ulkonaisesti miellyttävää hän rakastaa luonteen kauneutta; hän tahtoisi meidän omaavan puhtautta ja yksinkertaisuutta, kukkien tyyntä suloutta. {TK 75.3}

Jos me vain tahdomme kuunnella, opettavat Jumalan kätten työt meille kuuliaisuuden ja luottamuksen kalliita opetuksia. Tähdistä, jotka mittaamattomassa avaruudessa seuraavat aikakaudesta toiseen määrättyjä ratojaan, aina pienimpään hiukkaseen luonto tottelee Luojansa tahtoa. Ja Jumala huoltaa ja ylläpitää kaikkia luotujaan. Hän, joka kannattaa lukemattomat maailmat äärettömässä avaruudessa, pitää samalla huolta pienestä varpusesta, joka pelotta visertelee yksinkertaista lauluaan. Kun ihmiset menevät päivän toimiin tai kun he rukoilevat, kun he illalla laskeutuvat levolle tai aamulla nousevat, kun rikas juhlii linnassaan tai kun köyhä kokoaa lapsensa yksinkertaisen pöytänsä ympärille, vartioi taivaallinen Isä hellästi jokaista. Ei ainoatakaan kyyneltä vuodateta hänen huomaamattaan, eikä ainoakaan hymy jää häneltä näkemättä. {TK 75.4}

Jos me vain täydellisesti uskoisimme tämän, katoaisivat kaikki tarpeettomat tuskat ja huolet. Elämämme ei olisi niin täynnä pettymyksiä kuin nyt, sillä kaikki sekä vähäiset että suuret, jätettäisiin silloin Jumalan käteen, joka ei tule huolien paljoudesta neuvottomaksi ja jota niiden taakka ei rasita. Silloin saisimme nauttia sielun lepoa, jota moni meistä on kauan kaivannut. {TK 76.1}

Ajattele nauttiessasi luonnon ihanuudesta tulevaa maailmaa, jota synti ja kuolema eivät koskaan häiritse, missä kirousten varjo ei peitä luontoa. Kuvittele mielessäsi pelastettujen kotia ja muista, että se on oleva paljon ihanampi kuin rohkeinkaan mielikuvitus voi toivoa. Jumalan moninaisissa lahjoissa luonnossa näemme ainoastaan heikon pilkahduksen hänen kunniastaan. On kirjoitettu: ”Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen

sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat” (1 Kor. 2:9). {TK 76.2}

Runoilijat ja luonnontutkijat puhuvat paljon luonnosta, mutta kristitty antaa maan kauneudelle sentään eniten arvoa, sillä hän näkee siinä Isänsä luomistyön ja havaitsee hänen rakkautensa kukissa, pensaissa ja puissa. Kukaan ei voi täydellisesti ymmärtää kukkuloiden ja laaksojen, jokien ja järvien merkitystä, ennen kuin hän voi katsella niitä Jumalan ihmistä kohtaan osoittaman rakkauden ilmauksina. {TK 76.3}

Jumala puhuu meille kaitselmuksessaan ja Henkens? vaikutuksessa. Olosuhteissamme ja ympäristössämme joka päivä tapahtuvista muutoksista saamme kallisarvoisia opetuksia, jos vain sydämemme on avoin havaitsemaan niitä. Psalmista tuntee Jumalan johdatuksen sanoessaan: ”Maa on täynnänsä Herran armoa” (Ps. 33: 5). ”Joka viisas on, se ottakoon näistä vaarin ja ajatelkoon Herran armotekoja” (Ps. 107: 43). {TK 77.1}

Jumala puhuu meille sanassaan. Siinä meillä on vielä selvempi ilmoitus hänen luonteestaan, hänen menettelystään ihmisiä kohtaan ja suuresta lunastustyöstä. Siinä meille esitetään patriarkkojen ja profeettain sekä muiden vanhan ajan pyhien miesten historia. He olivat ihmisiä, vajavaisia ”kuin mekin” (Jaak. 5: 17). Me näemme, kuinka he taistelivat samanlaisissa vaikeuksissa kuin mekin, kuinka he lankesivat kiusauksiin niin kuin mekin, miten he jälleen rohkaisivat mielensä ja voittivat Jumalan armon avulla: katsellessamme sitä saamme rohkeutta pyrkiessämme vanhurskauteen. Lukiessamme heidän osakseen tulleista kalliista kokemuksista, valosta, rakkaudesta ja siunauksista, joista he saivat nauttia, ja työstä, jonka he Jumalan armon avulla suorittivat, henki, joka innoitti heitä, sytyttää meidänkin sydämissämme pyhän kilvoittelun liekin ja halun tulla luonteeltamme heidän kaltaisikseen ja vaeltaa Jumalan kanssa niin kuin hekin. {TK 77.2}

Jeesus sanoi Vanhan testamentin kirjoituksista — ja kuinka paljon enemmän se pitääkään paikkansa Uudesta testamentista: ”Ne juuri todistavat minusta” (Joh. 5: 39), Lunastajasta, johon iankaikkisen elämän toivomme keskittyy. Niin, koko Raamattu puhuu Kristuksesta. Ensimmäisestä luomiskertomuksesta lähtien — sillä ”ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on” (Joh. 1:3) — aina viimeiseen lupaukseen: ”Katso, minä tulen pian” (Ilm. 22: 12) luemme_ hänen töistään ja kuulemme hänen äänensä. Jos tahdot tutustua Vapahtajaan, niin tutki pyhää Raamattua. {TK 77.3}

Anna Jumalan sanan täyttää sydämesi. Se on elävää vettä, joka sammuttaa polttavan janosi. Jeesus sanoo: ”Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne.” Ja hän selittää sanansa: ”Ne sanat, jotka minä olen puhunut teille, ovat henki ja ovat elämä” (Joh. 6: 53, 63). Ruumiimme on kokoonpantu siitä, mitä syömme ja juomme; sama suhde, mikä vallitsee luonnollisessa taloudessa, vallitsee hengellisessäkin; se mitä tutkimme ja mietiskelemme, antaa hengelliselle luonnollemme sävyn ja voiman. {TK 78.1}

Lunastus on aihe, johon enkelitkin haluavat katsahtaa; se on oleva iankaikkisina aikoina lunastettujen tutkistelun ja ylistyksen aiheena. Eikö se silloin ole nytkin ajattelemisen ja perusteellisen tutkistelun arvoinen? Jeesuksen rajaton armo ja rakkaus sekä hänen meidän tähtemme tekemänsä uhri vaativat mitä vakavinta tutkistelua. Meidän tulisi viivähtää Lunastajamme ja Välittäjämme luonteen tutkistelussa. Meidän tulisi miettiä hänen tehtäväänsä, joka tuli pelastamaan kansansa heidän synneistään. Kun sitten tutkimme taivaallisia aineita vahvistuu uskomme ja rakkautemme, ja rukouksemme tulevat Jumalalle otollisemmiksi, sillä niitä elähdyttää yhä enemmän usko ja rakkaus. Ne tulevat järjellisiksi ja palaviksi. Me saamme enemmän luottamusta Jeesukseen ja joka päivä elävästi kokea hänen voimaansa täydellisesti pelastaa kaikki, jotka hänen kauttaan tulevat Jumalan luo. {TK 78.2}

Kun katselemme Vapahtajan täydellisyyttä, haluamme tulla kokonaan muutetuiksi ja uudistetuiksi hänen puhtaan kuvansa mukaan. Sielumme isoaa ja janoaa tulla hänen kaltaisekseen, jota ihailemme. Mitä enemmän ajattelemme Kristusta, sitä enemmän puhumme hänestä muille ja esitämme häntä maailmalle. {TK 78.3}

Raamattua ei ole kirjoitettu ainoastaan oppineille, vaan päinvastoin tavalliselle kansalle. Pelastuksen välttämättömät, suuret totuudet tehdään päivänselviksi; eikä kukaan voi erehtyä tai joutua harhaan, jollei hän seuraa omaa aja- tuskantaansa selvästi ilmoitetun Jumalan tahdon asemesta. {TK 79.1}

Meidän ei tule luottaa kenenkään ihmisen todistuksiin Raamatun opeista, vaan itse tutkia Jumalan sanaa. Jos annamme toisten ajatella puolestamme, niin tarmomme lamaantuu ja kykymme heikontuvat. Jos emme harjoita jaloja sielunkykyjämme tutkimisen arvoisissa aiheissa, ne riutuvat niin, että menettävät kykynsä käsittää Jumalan sanan syvää merkitystä. Käsityskykymme laajentuu tutkistellessamme Raamatun eri aiheiden esitystä ja vertaamalla raamatunkohtia toisiinsa ja hengellisiä asioita hengellisiin. {TK 79.2}

Mikään ei ole enemmän omiaan vahvistamaan ymmärrystämme kuin Raamatun tutkiminen. Ei mikään muu kirja voi niin kohottaa ajatuksia ja vahvistaa sielunkykyjä kuin Raamatun suuret, jalot totuudet. Jos Jumalan sanaa tutkittaisiin niin kuin sitä tulisi tutkia, olisi ihmisillä laaja käsityskyky, jalo luonne ja järkkymätön päättäväisyys, jotka ominaisuudet ovat nykyaikana harvinaisia. {TK 79.3}

Hätäisestä raamatunlukemisesta ei ole paljonkaan hyötyä. Siten voi lukea koko Raamatun näkemättä silti sen ihanuutta tai käsittämättä sen syvää ja salattua merkitystä. Yksi ainoa raamatunlause, kun sitä tutkitaan siksi, kunnes saadaan selvä käsitys sen tarkoituksesta ja suhteesta pelastussuunnitelmaan, on suurempiarvoinen kuin monien lukujen lukeminen ilman päämäärää, jolloin ei opita mitään. Pidä Raamattuasi aina mukanasi, ja lue sitä, kun saat tilaisuuden; paina raamatunlauseita muistiisi. Kulkiessasi kadullakin voit lukea jonkin raamatunlauseen ja miettiä sitä kätkien sen siten mieleesi. {TK 79.4}

Me emme saa viisautta ellemme tutki vakavasti, tarkkaavasti ja rukoillen. Jotkut raamatunkohdat ovat todella niin selviä, ettei niitä voi käsittää väärin, mutta on taas toisia, joiden merkitys ei ole pinnalla, niin että sen voisi huomata ensi silmäyksellä. Raamatunkohtia tulee verrata toisiinsa. Niitä täytyy tutkia huolellisesti ja miettiä rukoillen. Sellainen Raamatun lukeminen tuottaa runsaan palkinnon. Samoin kuin jalometallisuonia, löytää se, joka ahkerasti etsii Jumalan sanan aarteita, siitä suuriarvoisia totuuksia, joita huolimaton etsijä ei havaitse. Sydämessä tutkittu innoitettu sana on ikään kuin virta, joka juoksee elämän lähteestä. {TK 80.1}

Raamattua ei tulisi milloinkaan tutkia ilman rukousta. Ennen kuin avaamme sen lehdet, meidän tulisi pyytää Pyhän Hengen valistusta, joka meille annetaankin. Kun Natanael tuli Jeesuksen luo, Vapahtaja sanoi: ”Katso, oikea israelilainen, jossa ei vilppiä ole!” Natanael kysyi: ”Mistä minut tunnet?” Jeesus vastasi: ”Ennen kuin Filippus sinua kutsui, kun olit viikunapuun alla, näin minä sinut” (Joh. 1: 48, 49). Jeesus näkee myös meidät salaisessa rukouspaikassa, jos pyydämme häneltä valistusta voidaksemme tietää, mikä on totuus. Valon maailman enkelit ovat niiden kanssa, jotka nöyrin mielin etsivät jumalallista johdatusta. {TK 80.2}

Pyhä Henki korottaa ja kirkastaa Vapahtajaa. Hänen tehtävänsä on etsiä Kristusta, hänen vanhurskautensa puhtautta ja suurta pelastusta, jonka saamme hänen kauttaan. Jeesus sanoo: ”Hän ottaa minun omastani ja julistaa teille” (Joh. 16: 14). Totuuden Henki on jumalallisen totuuden ainoa tehokas opettaja. Kuinka paljon Jumala onkaan rakastanut ihmissukua antaessaan Poikansa kuolemaan sen edestä ja määrätessään Henkensä olemaan ihmisen opettajana ja alituisena johdattajana. {TK 80.3}

Luku II—Rukouksen Etuoikeus

Jumala puhuu meille luonnon ja ilmestyksen, kaitselmuksen ja Pyhän Hengen välityksellä. Mutta se ei riitä; meidän täytyy myös saada tyhjentää sydämemme hänelle. Meidän täytyy saada seurustella taivaallisen Isämme kanssa voidaksemme ylläpitää hengellistä elämäämme ja tarmoamme. Meidän tulee ajatella häntä, katsella hänen töitään, armonosoituksiaan ja siunauksiaan; mutta se ei ole sanan varsinaisessa merkityksessä hänen kanssaan seurustelemista. Voidaksemme olla yhteydessä Jumalan kanssa meillä täytyy olla jotakin sanottavaa hänelle todellisesta elämästämme. {TK 81.1}

Rukous on sydämen avaamista Jumalalle aivan kuin jollekulle ystävälle, ei sen tähden että se olisi välttämätöntä, jotta Jumala saisi tietää, millaisia me olemme, vaan tullaksemme mahdollisiksi ottamaan hänet vastaan. Rukous ei vedä Jumalaa meidän tykömme, vaan vie meidät Jumalan luo. {TK 81.2}

Vaeltaessaan maan päällä Jeesus opetti opetuslapsiaan rukoilemaan. Hän neuvoi heitä esittämään jokapäiväiset tarpeensa Jumalalle ja jättämään kaikki huolensa hänelle. Hän vakuutti, että heidän pyyntönsä tulisivat kuulluiksi, ja tämä varmuus on myöskin meidän. {TK 81.3}

Jeesus itse, ollessaan ihmisten keskuudessa, rukoili usein. Vapahtajamme tuli meidän kaltaiseksemme puutteessa ja heikkoudessa rukoillen Isältään uutta voimaa voidakseen täyttää velvollisuutensa ja kestää koettelemuksissa. Hän on esikuvamme kaikessa. Hän on veljemme heikkouksissamme, ”kaikessa kiusattu, niinkuin mekin”; mutta koska hän oli synnitön, vältti hänen luontonsa kaikkea pahaa; hän kärsi sielun tuskia ja taisteluja syntisessä maailmassa. Hänen ihmisluonteensa tähden rukous oli hänelle välttämättömyys ja etuoikeus. Hän sai lohdutusta ja iloa keskustelusta Isän kanssa. Ja jos ihmisten Vapahtaja, Jumalan Poika, tunsi rukouksen tarvetta, niin kuinka paljon enemmän heikkojen, syntisten kuolevaisten tulisi tuntea kipeästi tarvitsevansa palavaa kestävää rukousta. {TK 81.4}

Taivaallinen Isämme haluaa antaa meille täydellisen siunauksensa. Etuoikeutemme on juoda syvältä hänen rajattoman rakkautensa lähteestä. On ihmeellistä, että me silti rukoilemme vain vähän. Jumala on aina valmis kuuntelemaan halvimmankin lapsensa vilpittömiä rukouksia ja sittenkin olemme niin hitaita ja vastahakoisia ilmoittamaan puutteitamme Jumalalle. Mitähän taivaan enkelit ajattelevatkaan avuttomista, kiusauksille alttiista ihmisraukoista, jotka rukoilevat niin vähän ja joilla on niin vähän uskoa, vaikka Jumala äärettömässä laupeudessaan rakastaa heitä ja on valmis antamaan heille enemmän kuin he pyytävät tai ajattelevatkaan ? Enkelien korkein halu on olla Jumalan läheisyydessä ja rukoilla häntä. Jumalan kanssa keskusteleminen on heidän suurin ilonsa. Mutta maan lapset, jotka tarvitsevat niin paljon apua kuin Jumala vain voi antaa, tyytyvät vaeltamaan ilman hänen Henkensä valoa ja läsnäolonsa siunausta. {TK 82.1}

Pahuuden pimeys ympäröi niitä, jotka laiminlyövät rukouksen. Vihollisen salaiset kiusaukset viettelevät heitä syntiin, sen tähden että he eivät tahdo käyttää hyväkseen niitä etuoikeuksia, joita Jumala on antanut heille asettaessaan rukouksen. Minkä tähden Jumalan pojat ja tyttäret ovat niin hitaita rukoilemaan, vaikka rukous uskon kädessä on avain, joka avaa taivaan varastohuoneen, missä säilytetään Kaikkivaltiaan suunnattomat aarteet? Jollemme alinomaa rukoile ja ahkerasti valvo, olemme vaarassa tulla huolettomiksi ja poiketa oikealta tieltä. Vihollinen koettaa alati sulkea meiltä tien armoistuimen luo, jottemme vakaasti rukoillen ja uskoen saisi armoa ja voimaa voittaa kiusauksia. {TK 82.2}

On joitakin ehtoja, jotka täytettyämme voimme odottaa, että Jumala kuulee rukouksemme ja vastaa niihin. Ensimmäisiä ehtoja on, että tunnemme tarvitsevamme hänen apuaan. Hän on luvannut: ”Sillä minä vuodatan vedet janoavaisten päälle ja virrat kuivan maan päälle” (Jes. 44: 3). Ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta ja kaipaavat Jumalaa, voivat olla varmat siitä että tulevat ravituiksi. Sydämen täytyy olla avoinna Hengen vaikutukselle, muutoin emme voi ottaa vastaan Jumalan siunauksia. {TK 83.1}

Suuri tarpeemme on itsessään voimakas todistus ja puhuu kaunopuheisesti puolestamme. Mutta meidän tulee etsiä Herraa, jotta hän täyttäisi tarpeemme. Hän sanoo: ”Anokaa, niin teille annetaan.” Ja ”joka ei säästänyt omaa Poikaansakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkeen meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssaan” (Matt. 7: 7; Room. 8: 32). {TK 83.2}

Jos suosimme vääryyttä sydämessämme, jos tieten harjoitamme jotakin syntiä, ei Herra tahdo kuulla meitä; mutta katuvaisen, murtuneen sydämen rukous tulee aina kuulluksi. Kun korjaamme kaikki vääryydet, jotka tiedämme tehneemme, voimme uskoa, että Jumala vastaa pyyntöihimme. Oma ansiomme ei koskaan saata meitä Jumalan suosioon, vaan Jeesuksen ansio pelastaa meidät, hänen verensä puhdistaa meidät, mutta meidän täytyy kuitenkin suostua Jumalan ehtoihin. {TK 83.3}

Voittavan rukouksen toinen ehto on usko. ”Sen, joka Jumalan tykö tulee, täytyy uskoa, että Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät” (Hebr. 11:6). Jeesus sanoi opetuslapsilleen: ”Kaikki, mitä te rukoilette ja anotte, uskokaa saaneenne, niin se on teille tuleva” (Mark. 11: 24). Uskommeko Herran sanaan? {TK 83.4}

Lupaukset ovat laajat ja rajattomat, ja hän, joka on luvannut, on uskollinen. Vaikka emme heti saisikaan sitä, mitä olemme pyytäneet, meidän tulee kuitenkin uskoa, että Herra kuulee ja vastaa rukouksiimme. Me olemme niin erehtyväisiä ja lyhytnäköisiä, että väliin pyydämme sellaista, mikä ei olisi meille hyödyksi, ja rakkaudessaan taivaallinen Isämme vastaa rukouksiimme antamalla meille sellaista, mikä on meille suuremmaksi siunaukseksi — jota myös itse tahtoisimme, jos jumalallisesti valaistuin silmin voisimme nähdä kaiken sellaisena kuin se todellisuudessa on. Kun näyttää siltä, ettei rukouksiimme tule vastausta, täytyy meidän pitää kiinni lupauksesta, sillä on varmasti tuleva aika, jolloin vastaus on tuleva, ja me saamme siunauksia, joita enin tarvitsemme. Mutta on röyhkeää vaatia, että Jumala vastaisi aina

rukouksiimme juuri sillä tavalla kuin me toivomme. Jumala on liian viisas erehtyäkseen ja liian hyvä pidättääkseen mitään hyvää niiltä, jotka vaeltavat vilpittömästi. Älä siis pelkää luottaa häneen, vaikka et saisikaan välitöntä vastausta rukouksiisi. Usko hänen varma lupauksensa: ”Anokaa, niin teille annetaan.” {TK 84.1}

Jos kysymme neuvoa epäilykseltämme ja peloltamme ja koetamme ratkaista kaikkea, mitä emme voi selvästi nähdä, ennen kuin meillä on uskoa, joudumme yhä suurempiin vaikeuksiin. Mutta jos tulemme Jumalan luo tuntien itsemme avuttomiksi ja hänestä riippuvaisiksi, niin kuin todella olemmekin, ja nöyrästi, luottavaisesti uskoen ilmoitamme tarpeemme hänelle, jonka viisaus on ääretön, joka näkee kaikki luotunsa ja hallitsee kaikkea tahdollaan ja sanallaan, hän voi ja tahtoo kuulla huutomme ja antaa valonsa loistaa sydämeemme. Vilpitön rukous vie meidät Iankaikkisen yhteyteen. Meillä ei ole mitään näkyvää todistusta siitä, että Lunastajamme on säälien ja hellien kääntynyt puoleemme, mutta niin se kuitenkin on. Me emme ehkä tunne hänen kosketustaan, mutta hänen kätensä on kuitenkin lempeästi ja säälivän hellästi yllämme. {TK 84.2}

Kun me rukouksessa anomme Jumalan siunausta ja armoa, tulisi rakastavan ja anteeksiantavan hengen vallita omassa sydämessämme. Kuinka voimme rukoilla: ”Anna meille meidän velkamme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi meidän velallisillemme” (Matt. 6: 12), ja samalla olla mieleltämme leppymättömiä ? Jos toivomme, että omat rukouksemme tulevat kuulluiksi, meidän täytyy antaa toisille anteeksi samalla tavalla ja samassa määrässä kuin toivomme itse saavamme anteeksi. {TK 85.1}

Kestävyys on yksi rukouksen kuulemisen ehto. Meidän tulee rukoilla alinomaa, jos tahdomme kasvaa uskossa ja kokemuksissa. ”Olkaa kestävät rukouksessa ja siinä kiittäen valvokaa” (Room. 12: 12; Kol. 4: 2). Pietari kehottaa uskovaisia olemaan ”maltilliset ja raittiit rukoilemaan” (1 Piet. 4: 7). Paavali neuvoo: ”Kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tiettäväksi” (Fil. 4: 6). ”Mutta te, rakkaani”, sanoo Juudas, ”rakentakaa itseänne pyhimmän uskonne perustukselle, rukoilkaa Pyhässä Hengessä, ja pysyttäkää niin itsenne Jumalan rakkaudessa” (Juud. 20, 21). Lakkaamaton rukous on katkeamaton side Jumalan ja ihmisen välillä, niin että Jumalan elämä virtaa sieluumme, ja puhtaus ja pyhyys virtaa meidän elämästämme takaisin Jumalaan. {TK 85.2}

On välttämätöntä olla ahkera rukouksessa. Älä anna minkään estää itseäsi. Tee kaikki voitavasi pitääksesi vireillä Jeesuksen ja sielusi välistä yhteyttä. Etsi tilaisuuksia rukoillaksesi toisten kanssa. Ne, jotka todella etsivät Jumalan yhteyttä, nähdään rukouskokouksissa, he tekevät uskollisesti velvollisuutensa ja ovat vakaita ja innokkaita ottamaan vastaan kaikki siunaukset, mitä vain voivat saada. He käyttävät hyväkseen jokaisen tilaisuuden, joka saattaa heidät sellaiseen asemaan, että he voivat ottaa vastaan taivaallisen valon säteitä. {TK 85.3}

Meidän tulee rukoilla myös perhepiirissä; mutta ennen kaikkea ei pidä laiminlyödä salaista rukousta, sillä se on sielun elämä. Sielun on mahdoton viihtyä, jos rukous laiminlyödään. Ei ole kylliksi rukoilla ainoastaan perheen keskuudessa tai julkisesti. Avaa yksinäisyydessä

sielusi Jumalan kaikkinäkeväin silmäin eteen. Yksinäinen rukous on aiottu ainoastaan Jumalan kuultavaksi, ja hän sen kyllä kuuleekin. Ei yksikään utelias korva saa kuunnella sellaisen rukouksen sisältöä. Salaisessa rukouksessa sielu on vapaa ympäröivistä vaikutteista, vapaa kiihotuksesta. Tyynesti, mutta palavasti se pyrkii Jumalan tykö. Suloinen ja kestävä vaikutus virtaa silloin Hänestä, joka näkee sälässäkin ja jonka korva on avoin kuulemaan sydämestä kohoavan rukouksen. Rauhallisella, yksinkertaisella uskolla sielu on Jumalan yhteydessä ja kokoaa itselleen jumalallisen valon säteitä, jotka vahvistavat ja ylläpitävät sitä taistelussa saatanaa vastaan. Jumala on vahva linnamme. {TK 86.1}

Rukoile yksinäisyydessä ja kohota sydämesi usein Jumalan puoleen toimiessasi jokapäiväisissä askareissasi. Sillä tavalla Eenok vaelsi Jumalan kanssa. Tällaiset hiljaiset rukoukset nousevat kallisarvoisena suitsutuksena armoistuimen eteen. Saatana ei voi voittaa sitä, jonka sydän siten turvautuu Jumalaan. {TK 86.2}

Ei ole sellaista aikaa eikä paikkaa, jossa ei sopisi rukoilla Jumalaa. Mikään ei voi estää meitä kohottamasta sydäntämme hartaan rukouksen hengessä. Kadun vilinässä, kesken liiketoimintaa voimme lähettää Jumalalle anomuksiamme ja pyytää hänen johtoaan samoin kuin Nehemia teki esittäessään pyyntönsä kuningas Artahsastalle. Kaikkialla voimme yksin keskustella Jumalan kanssa. Sydämen oven tulisi olla aina avoinna ottamaan vastaan Jeesus, jotta hän voisi asua sielussamme taivaallisena vieraana. Vaikka ehkä olemmekin myrkyttävän, turmelevan ilman ympäröiminä, ei meidän silti tarvitse hengittää sen tartunta-ainetta, vaan me voimme elää taivaan puhtaassa ilmapiirissä. {TK 86.3}

Me voimme sulkea kaikki ovet saastaisilta mielikuvilta ja epäpyhiltä ajatuksilta kohottamalla sielumme vakavasti rukoillen Jumalan valtaistuimen eteen. Ne, joiden sydän on avoinna ottamaan vastaan Jumalan apua ja siunausta, vaeltavat pyhemmässä ilmapiirissä kuin maan ilmapiiri on, ja ovat alinomaisessa yhteydessä taivaan kanssa. {TK 87.1}

Meidän täytyy saada selvempi kuva Jeesuksesta ja käsittää täydellisemmin iankaikkisten arvojen merkitys. Pyhyyden sulouden tulee täyttää Jumalan lasten sydämet; ja jotta se voisi olla mahdollista, tulee meidän pyytää jumalallisia ilmoituksia taivaallisista asioista. {TK 87.2}

Kaihotkaamme ylöspäin, niin Jumala antaa meille taivaallisen ilman tuulahduksia. Me voimme pysytellä niin lähellä Jumalaa, että ajatuksemme jokaisessa odottamattomassa kottelemuksessa kääntyvät häneen yhtä luonnollisesti kuin kukka kääntyy aurinkoa kohti. {TK 87.3}

Ilmoita tarpeesi, ilosi, surusi, huolesi ja pelkosi Jumalalle. Sinä et voi rasittaa etkä väsyttää häntä. Hän, joka lukee pääsi hiukset, ei ole välinpitämätön lastensa tarpeista. ”Herra on laupias ja armahtavainen” (Jaak. 5: 11). Surumme liikuttavat hänen säälivää sydäntään, kun me vain ilmaisemme ne. Vie hänelle kaikki, mikä rasittaa mieltäsi. Mikään ei ole liian suurta hänen kannettavakseen, sillä hän kannattaa taivaankappaleet ja hallitsee koko

maailmankaikkeutta. Ei mikään, mikä jollakin tavalla koskee rauhaamme, ole liian vähäistä hänen huomattavakseen. Kokemuksemme kirjassa ei ole ainoatakaan lukua, joka olisi liian synkkä hänen luettavakseen, eikä yhtään niin sekavaa asiaa, joka olisi liian vaikea hänen selvitettäväkseen. Halvimpiakaan hänen lapsistaan ei voi kohdata mikään onnettomuus, ei rasittaa mikään tuska eikä lohduttaa mikään ilo, heidän huuliltaan ei voi päästä yksikään rukous, jota taivaallinen Isämme ei huomaisi tai josta hän ei välittäisi. ”Hän parantaa ne, joilla on särjetty sydän, ja sitoo heidän haavansa (Ps. 147: 3). Jumalan ja jokaisen sielun välinen suhde on yhtä selvä ja täydellinen kuin jos ei olisi ketään muuta, jonka puolesta hän antoi rakkaan Poikansa. {TK 87.4}

Jeesus sanoi: ”Sinä päivänä te anotte minun nimessäni; enkä minä sano teille, että minä olen rukoileva Isää teidän edestänne; sillä Isä itse rakastaa teitä.” ”Minä valitsin teidät ... että mitä ikinä anotte Isältä minun nimessäni, hän sen teille antaisi” (Joh. 16: 26, 27; 15: 16). Mutta Jeesuksen nimessä rukoileminen merkitsee enemmän kuin vain hänen nimensä mainitsemista rukouksen alussa ja lopussa. Se merkitsee Jeesuksen mielessä ja hengessä rukoilemista, hänen lupauksiinsa ja armoonsa luottamista ja hänen töittensä toimittamista. {TK 88.1}

Jumalan tarkoitus ei ole, että kukaan meistä rupeaisi erakoksi tai munkiksi ja vetäytyisi pois maailmasta antautuakseen hartaudenharjoituksiin. Elämämme tulee olla Kristuksen elämän kaltaista — elämää sekä vuorella että ihmisjoukossa. Se, joka ei tee muuta kuin rukoilee, lakkaa pian rukoilemasta, tai hänen rukouksestaan tulee vain tyhjä muoto. Kun ihmiset vetäytyvät pois seuraelämästä, pois kristillisen velvollisuuden ja ristin kantamisen ilmapiiristä, kun he lakkaavat työskentelemästä Mestarin hyväksi, joka on tehnyt niin paljon heidän puolestaan, he kadottavat rukouksen oleellisen aiheen eikä heillä ole enää innostusta hartauteen. Heidän rukouksensa tulevat henkilökohtaisiksi ja itsekkäiksi. He eivät voi rukoilla ihmiskunnan tarpeita eikä Kristuksen valtakunnan rakentamista silmälläpitäen eivätkä pyytää voimaa velvollisuuksiensa täyttämiseen. {TK 88.2}

Me menetämme paljon laiminlyödessämme etuoikeuden kokoontua vahvistamaan ja rohkaisemaan toisiamme Jumalan palveluksessa. Hänen sanansa totuudet kadottavat mielestämme elävyytensä ja tärkeytensä. Niiden pyhittävät vaikutukset eivät enää valaise eivätkä elähdytä sydäntäm- me, ja me riudumme hengellisesti. Kokoontuessamme kristittyjen kanssa me menetämme paljon, jos meillä ei ole myötätuntoa toisia kohtaan. Se, joka sulkeutuu itseensä, ei täytä Jumalan tarkoitusta. Luonteemme seurustelutaipumusten kohtuullinen viljeleminen saattaa meidät myötätuntoisiksi toisia kohtaan sekä kehittää ja vahvistaa meitä kristillisessä elämässä. {TK 89.1}

Jos kristityt seurustelisivat keskenään puhuen toisilleen Jumalan rakkaudesta ja lunastuksen kalliista totuuksista, heidän oma sydämensä virkistyisi, ja he olisivat virkistykseksi toisille. Me voimme joka päivä oppia yhä enemmän tuntemaan taivaallista Isäämme ja saada uusia kokemuksia hänen armostaan; silloin haluamme puhua hänen

rakkaudestaan, joka samalla lämmittää ja rohkaisee omaa sydäntämme. Jos enemmän ajattelisimme Jeesusta ja puhuisimme hänestä ja vähemmän itsestämme, tuntisimme paljon enemmän hänen läsnäoloaan. {TK 89.2}

Jos me vain tahtoisimme ajatella Jumalaa yhtä usein kuin näemme todistuksia hänen huolenpidostaan, olisi hän aina ajatuksissamme, ja me puhuisimme hänestä mielellämme ja ylistäisimme häntä. Me puhumme ajallisista asioista, koska harrastamme niitä. Me puhumme ystävistämme, koska rakastamme heitä; surumme ja ilomme liittyvät heihin. Mutta meillä on äärettömän paljon suurempi syy rakastaa Jumalaa kuin rakastaa maallisia ystäviämme; eikä minkään pitäisi olla meille luonnollisempaa kuin antaa hänelle etusija ajatuksissamme, puhua hänen hyvyydestään ja kertoa hänen voimastaan. Jumalan meille antamat runsaat lahjat eivät ole aiotut niin valtaamaan ajatuksiamme ja rakkauttamme, ettei meillä ole mitään Jumalalle annettavaa, vaan niiden tulee alinomaa muistuttaa meitä hänestä ja sitoa meitä rakkauden ja kiitollisuuden siteillä taivaalliseen Hyväntekijäämme. Me oleskelemme liian paljon maan alhoissa. Kohottakaamme silmämme taivaallisen pyhäkön avointa ovea kohti, mistä Jumalan kirkkaus loistaa Kristuksen kasvoista, hänen, joka ”myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat” (Hebr. 7: 25). {TK 89.3}

Meidän tulee enemmän kiittää Jumalaa ”hänen armostansa, hänen ihmeellisistä teoistaan ihmislapsia kohtaan” (Ps. 107: 8). Hartaudenharjoitustemme ei tule olla ainoastaan pyytämistä ja vastaanottamista. Älkäämme aina ajatelko puutteitamme, vaan muistakaamme myös jo saatuja siunauksia. Me emme koskaan rukoile liikaa, mutta olemme aivan liian säästeliäitä kiitoksessamme. Me otamme alati vastaan Jumalan armonosoituksia, mutta kuinka vähän kiitollisuutta ilmaisemmekaan, kuinka vähän ylistämmekään häntä kaikesta, mitä hän on tehnyt hyväksemme. {TK 90.1}

Kun Israelin lapset muinoin kokoontuivat jumalanpalvelukseen, sanoi Herra heille: ”Syökää Herran, teidän Jumalanne, edessä, ja iloitkaa perheinenne kaikesta, mitä kätenne on hankkinut, millä Herra, sinun Jumalasi, on sinua siunannut” (5 Moos. 12: 7). Kaikki, mitä tehdään Jumalan kunniaksi, tulee tehdä iloiten, ylistäen ja kiittäen, ei synkkänä nureksien. {TK 90.2}

Jumalamme on hellä, armahtava Isä. Hänen palvelustaan ei tulisi pitää sydäntä raskauttavana, murheellisena toimituksena. Pitäisi olla mieluista palvella Herraa ja ottaa osaa hänen työhönsä. Jumala ei tahdo, että hänen lapsensa, joille hän on hankkinut niin suuren pelastuksen, pitäisivät häntä ankarana ja vaativana työnantajana. Hän on heidän paras ystävänsä, ja kun he palvelevat häntä, on hän luvannut olla heidän kanssaan, siunata ja lohduttaa heitä ja täyttää heidän sydämensä ilolla ja rakkaudella. Herra tahtoo, että hänen lapsensa saisivat lohdutusta hänen palveluksestaan ja enemmän iloa kuin vaivaa hänen työstään. Hän haluaa, että ne, jotka kokoontuvat palvelemaan häntä, palaavat sieltä ihanin ajatuksin hänen huolenpidostaan ja rakkaudestaan voidakseen saada lohdutusta

jokapäiväisissä elämän toimissaan ja armoa menettelemään kaikessa uskollisesti ja rehellisesti. {TK 90.3}

Meidän tulee kokoontua ristin ympärille. Kristus ristiinnaulittuna tulisi olla mietiskelymme, keskustelumme ja suurimman ilomme aiheena. Meidän tulisi pitää mielessämme Jumalalta saamamme siunaukset, ja tuntiessamme hänen suurta rakkauttaan meidän tulisi mielellämme luottaa kaikessa siihen käteen, joka naulittiin ristille meidän tähtemme. {TK 91.1}

Sielu voi kiitollisuuden siivillä kohota lähemmäksi taivasta. Taivaan saleissa palvellaan Jumalaa laululla ja soitolla, ja kun vuodatamme sydämemme kiitoksen hänelle, me yhdymme taivaallisten joukkojen palvelukseen. ”Joka kiitosta uhraa, se kunnioittaa minua” (Ps. 50: 23). Astukaamme Luojamme eteen kunnioittavalla ilolla, kiitoksen ja ylistyksen äänellä (Jes. 51: 3). {TK 91.2}

Luku 12—Mitä on Tehtävä Epäilysten Sattuessa

Useat, varsinkin nuoret kristityt, joutuvat väliin epäilysten valtaan. Raamatussa on monta seikkaa, joita he eivät voi selittää eivätkä ymmärtää, ja saatana käyttää niitä hyväkseen järkyttääkseen heidän uskoaan Raamattuun Jumalan ilmestyksenä. He kysyvät: ”Kuinka voin oppia tuntemaan oikean tien? Jos Raamattu todellakin on Jumalan sanaa, niin kuinka voin päästä vapaaksi näistä epäilyksistä ja vaikeuksista ?” {TK 93.1}

Jumala ei vaadi meitä uskomaan mitään antamatta riittäviä todistuksia uskomme perustuksesta. Hänen olemassaolonsa, luonteensa, hänen sanansa totuus ovat vahvistetut järkeemme vetoavilla todistuksilla, ja näitä todistuksia on runsaasti. Mutta Jumala ei ole koskaan poistanut epäilyksen mahdollisuutta. Uskon täytyy perustua todisteihin eikä havaintoesitykseen. Ne, jotka tahtovat epäillä, saavat siihen kyllä tilaisuuden, kun taas ne, jotka todella tahtovat oppia tuntemaan totuuden, löytävät kylliksi todisteita uskonsa perustukseksi. {TK 93.2}

Rajoitetun järjen on mahdoton täydellisesti käsittää Äärettömän luonnetta ja töitä. Terävimmällekin ymmärrykselle ja valistuneimmallekin mielelle jää tämä pyhä Olento salaisuuden verhoamaksi. ”Sinäkö käsittäisit Jumalan tutkimattomuuden tahi pääsisit Kaikkivaltiaan täydellisyydestä perille? Se on korkea kuin taivas — mitä voit tehdä, syvempi kuin tuonela — mitä voit ymmärtää?” (Job 11: 7, 8). {TK 93.3}

Apostoli Paavali huudahtaa: ”Oi, sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä!” (Room. 11: 33). ”Pilvi ja pimeys on hänen ympärillänsä, vanhurskaus ja oikeus on hänen valtaistuimensa perustus” (Ps. 97: 2). Me voimme ymmärtää hänen suunnitelmiaan mikäli meille on hyödyksi ymmärtää; muutoin meidän tulee hiljaisina luottaa kaikkivoipaan käteen ja rakkaudesta uhkuvaan sydämeen. {TK 94.1}

Jumalan sanassa, samoin kuin sen jumalallisen antajan luonteessa, on salaisuuksia, joita kuolevaiset eivät voi koskaan täydellisesti käsittää. Synnin tulo maailmaan, Kristuksen lihaksituleminen, uudestisyntyminen, ylösnouseminen ja monet muut Raamatussa esitetyt asiat ovat salaisuuksia, jotka ovat liian syviä ihmisjärjen selitettäviksi tai edes täydellisesti käsitettäviksi. Mutta meillä ei ole mitään syytä epäillä Jumalan sanan totuutta sen tähden, ettemme voi ymmärtää hänen kaitselmuksensa salaisuuksia. Kaikkialla luonnossa on ympärillämme arvoituksia, jota emme voi täysin selittää. Elämän alhaisimmatkin muodot esittävät ongelman, jota viisaimmatkaan oppineet eivät voi selittää. Kaikkialla on ihmeitä, jotka ovat käsityksemme ulkopuolella. Onko sitten ihme, että hengellisessä maailmassa on salaisuuksia, joita emme voi tutkia? Vaikeus on ainoastaan ihmismielen heikkoudessa ja ahtaudessa. Jumala on antanut meille Raamatussa riittäviä todistuksia jumalallisesta luonteestaan, emmekä me saa epäillä hänen sanaansa sen tähden, ettemme voi ymmärtää hänen kaitselmuksensa kaikkia arvoituksia. {TK 94.2}

Apostoli Pietari sanoo, että Raamatussa on ”yhtä ja toista vaikeatajuista, jota tietämättömät ja vakaantumattomat vääntävät kieroon ... omaksi kadotuksekseen” (2 Piet. 3: 16). Epäilijät ovat käyttäneet Raamatun vaikeatajuisia paikkoja todistuksina Raamattua vastaan; mutta nehän ovat päinvastoin voimakkaita todistuksia sen jumalallisesta innoituksesta. Jollei Raamattu kertoisi Jumalasta muuta kuin sellaista, minkä helposti voimme käsittää, jos heikko järki voisi ymmärtää Jumalan suuruuden ja ylevyyden, ei Raamatussa olisi jumalallisen vallan erehtymättömiä tuntomerkkejä. Siinä esitettyjen aiheiden suuruuden ja salaperäisyyden tulisi innoittaa uskoamme siihen Jumalan sanana. {TK 94.3}

Raamattu esittää totuuden niin yksinkertaisella tavalla ja ihmissydämen tarpeisiin ja kaipauksiin soveltaen, että se hämmästyttää ja ihastuttaa oppineimmankin ja saattaa myös yksinkertaiset ja oppimattomat löytämään pelastuksen tien. Ja kuitenkin nämä yksinkertaisesti esitetyt totuudet koskettelevat aineita, jotka ovat niin korkeita, sisältö- rikkaita ja ihmisjärjelle käsittämättömiä, että me voimme ottaa vastaan ne ainoastaan sen tähden, että Jumala on ne lausunut. Siten pelastussuunnitelma on selvänä edessämme, niin että jokainen sielu voi nähdä, mitkä parannuksen askeleet hänen on otettava päästäkseen Jumalan luo ja Herramme Jeesuksen Kristuksen uskoon ja tullakseen pelastetuksi Jumalan määräämällä tavalla. Näissä totuuksissa, jotka ovat niin helposti ymmärrettäviä, piilee kuitenkin salaisuuksia, jotka peittävät hänen kirkkautensa — salaisuuksia, jotka valtaavat mielen niitä tutkittaessa ja täyttävät vilpittömän totuudenetsijän kunnioituksella ja uskolla. Kuta enemmän hän tutkii Raamattua, sitä syvemmän varmuuden hän saa siitä, että se on elävän Jumalan sanaa, ja inhimillinen järki vaipuu tomuun jumalallisen ilmestyksen ylevyyden edessä. {TK 95.1}

Tunnustaessamme, ettemme voi täydellisesti käsittää Raamatun suuria totuuksia, myönnämme ainoastaan, että rajoitettu järki on riittämätön käsittämään ääretöntä, että ihminen ahtaalla ihmisviisaudellaan ei voi ymmärtää Kaikkitietävän suunnitelmia. {TK 95.2}

Epäilijät ja jumalattomat hylkäävät Jumalan sanan, koska eivät voi tutkia kaikkia sen salaisuuksia, eivätkä kaikki nekään, jotka tunnustavat uskonsa Raamattuun, ole vapaat siitä vaarasta. Apostoli sanoo: ”Katsokaa, veljet, ettei vain kenelläkään teistä ole paha epäuskoinen sydän, niin että hän luopuu elävästä Jumalasta” (Hebr. 3: 12). On oikein tutkia tarkkaan Raamatun opetuksia ja etsiä ”Jumalan syvyydetkin” (l Kor. 2: 10), mikäli ne ovat ilmoitetut Raamatussa. ”Se, mikä on salassa, se on Herran, meidän Jumalamme; mutta mikä on ilmoitettu, se on meitä ja meidän lapsiamme varten (5 Moos. 29: 29). Mutta saatanan toimena on ehkäistä järkemme tutkimustyötä. Raamatun totuuksien tutkimiseen sekoittuu jonkinlaista ylpeyttä, niin että ihmiset tulevat kärsimättömiksi ja masentuneiksi, jos eivät voi tyydyttävästi selittää jokaista raamatunkohtaa. Heistä on liian nöyryyttävää tunnustaa, että he eivät ymmärrä innoitettua sanaa. He eivät halua kärsivällisesti odottaa siksi, kunnes Jumala näkee hyväksi ilmaista heille totuuden. He luulevat että heidän oma ihmisviisautensa riittää tekemään heidät kykeneviksi ymmärtämään Raamattua, ja kun epäonnistuvat siinä, kieltävät he itse asiassa sen uskottavuuden. On totta, että useilla teorioilla ja opeilla, joiden yleensä otaksutaan juontavan alkunsa Raamatusta, ei ole mitään perustusta sen opeissa, vaan ne ovat

päinvastoin ristiriidassa innoituksen luonteen kanssa. Tällaiset seikat ovat aiheuttaneet monelle epäilystä ja sekaannusta. Niistä ei kuitenkaan voi syyttää Jumalan sanaa, vaan ihmisen vääriä selityksiä. {TK 96.1}

Jos luotujen olentojen olisi mahdollista täydellisesti ymmärtää Jumalaa ja hänen töitänsä, niin eivät he, sitten kun olisivat päässeet niin pitkälle, voisi enää löytää uusia totuuksia, kasvaa tiedossa ja kehittää sieluaan ja sydäntään. Jumala ei olisi enää korkein, ja ihminen, saavutettuaan tiedon ja kehityksen rajan, lakkaisi edistymästä. Kiittäkäämme Jumalaa siitä, ettei niin käy. Jumala on ääretön; hänessä ”kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkettyinä” (Kol. 2:3). Iankaikkisuudessa ihmiset saavat alati tutkia ja oppia koskaan tyhjentämättä hänen viisautensa, hyvyytensä ja voimansa aarteita. {TK 96.2}

Jumalan tarkoitus on, että hänen sanansa totuudet paljastuisivat hänen kansalleen jo tässä elämässä. On ainoastaan yksi keino, millä tämä tieto saavutetaan. Ainoastaan se Henki, joka on sanan antanut, voi valaista sen, niin että sen ymmärrämme. ”Ei myös kukaan tiedä, mitä Jumalassa on, paitsi Jumalan Henki”, ”sillä Henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin” (l Kor. 2: 11, 10). Ja Vapahtaja lupasi seuraajilleen: ”Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen, sillä . . . hän ottaa minun omastani ja julistaa teille” (Joh. 16: 13, 14). {TK 97.1}

Jumala tahtoo, että ihminen harjoittaisi ajatuskykyään, ja Raamatun tutkiminen vahvistaa ja jalostaa mieltä enemmän kuin mikään muu tutkistelu. Meidän tulee kuitenkin varoa jumaloimasta järkeä, joka on inhimillisen heikkouden ja voimattomuuden alainen. Jos emme tahdo, että Raamattu on kätketty ymmärrykseltämme, niin ettemme voi käsittää selvimpiäkään totuuksia, täytyy meidän omata pienen lapsen yksinkertaisuus ja usko, olla valmiita oppimaan ja rukoilla Pyhän Hengen apua. Tuntiessamme Jumalan voiman ja viisauden ja kyvyttömyytemme käsittää hänen suuruuttaan meidän tulisi nöyrtyä ja avata hänen sanansa pyhällä pelolla, aivan kuin jos astuisimme hänen eteensä. Raamattua lukiessamme järjen täytyy tunnustaa itseään korkeampi voima, ja sydämen ja ymmärryksen täytyy nöyrtyä suuren ”MINÄ OLEN” edessä. {TK 97.2}

On monta näöltään vaikeaa ja hämärää asiaa, jotka Jumala selvittää niille, jotka tahtovat ne ymmärtää. Mutta ilman Pyhän Hengen johtoa me olemme taipuvaisia vääristämään Raamattua ja selittämään sitä väärin. Raamattua luetaan paljon tavalla, joka ei hyödytä mitään, vaan päinvastoin monesti vahingoittaa. Kun Jumalan sanaa aletaan lukea ilman kunnioitusta ja rukousta, kun ajatukset ja tunteet eivät ole kiintyneet Jumalaan eivätkä ole sopusoinnussa hänen tahtonsa kanssa, verhoaa epäilys mielen, niin että Raamatun tutkiminenkin vahvistaa epäilystä. Vihollinen hallitsee ajatuksia ja antaa vääriä selityksiä. Kun ihmiset eivät koeta sanoissaan ja töissään olla sopusoinnussa Jumalan kanssa, niin he, olkootpa kuinka oppineita tahansa, ovat taipuvaisia käsittämään väärin Raamattua, eikä ole turvallista luottaa heidän selityksiinsä. Niillä jotka lukevat Raamattua löytääkseen ristiriitaisuuksia, ei ole hengellistä terävänäköisyyttä. Väärennetyin katsein he näkevät

epäilyksen ja epäuskon syitä asioissa, jotka todellisuudessa ovat selviä ja yksinkertaisia. {TK 97.3}

Epäilyksen ja epäuskon todellisena syynä on useimmissa tapauksissa synnin rakkaus, peiteltäköön sitä kuinka paljon tahansa. Jumalan sanan opetukset ja rajoitukset eivät ole tervetulleita ylpeälle, syntiä rakastavalle sydämelle, ja ne, jotka eivät halua totella sen vaatimuksia, ovat valmiit epäilemään sen luonnetta. Saavuttaaksemme totuuden, meillä täytyy olla vilpitön halu oppia tuntemaan totuus ja altis sydän olemaan sille kuuliainen. Ja kaikki, jotka tällä mielellä tutkivat Raamattua, löytävät runsaita todistuksia siitä, että se on Jumalan sanaa, ja ymmärtävät sen totuudet, jotka tekevät heidät viisaiksi pelastukseen. {TK 98.1}

Kristus on sanonut: ”Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta” (Joh. 7: 17). Jos sen sijaan, että kyselet ja moitit sellaista, mitä et ymmärrä, otat vaarin valosta, joka jo loistaa yllesi, niin saat suuremman valon. Täytä Kristuksen armon avulla kaikki velvollisuutesi, jotka ovat selvinneet ymmärryksellesi, silloin tulet kykeneväksi ymmärtämään ja suorittamaan sellaisia asioita, joita nyt epäilet. {TK 98.2}

On todistus, joka on ilmoitettu kaikille — sekä korkeimmin oppineille että oppimattomille — nimittäin kokemuksien todistus. Jumala kehottaa meitä koettelemaan sanansa todellisuutta, lupaustensa totuutta. Hän sanoo: ”Maistakaa ja katsokaa, kuinka Herra on hyvä” (Ps. 34: 9). Sen sijaan, että luottaisimme jonkun toisen sanaan, meidän tulee itse maistaa. Hän sanoo edelleen: ”Anokaa, niin te saatte” (Joh. 16: 24). Hän täyttää lupauksensa. Ne eivät ole koskaan pettäneet eivätkä voi koskaan pettää. Ja kun tulemme Jeesuksen läheisyyteen ja iloitsemme hänen rakkautensa täydellisyydestä, häipyvät epäilyksemme ja pimeytemme hänen läsnäolonsa valossa. {TK 99.1}

Apostoli Paavali sanoo, että Jumala ”on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan” (Kol. 1: 13). Ja jokainen, joka on siirtynyt kuolemasta elämään, voi olla varma siitä, että ”Jumala on totinen” (Joh. 3: 33). Hän voi todistaa: ”Minä tarvitsin apua ja sain sen Jeesuksessa. Hän täytti kaikki tarpeeni ja tyydytti sieluni nälän; ja nyt Raamattu on minulle Jeesuksen Kristuksen ilmestys. Kysytkö, minkä tähden uskon Jeesukseen? — Sen tähden, että hän on jumalallinen Vapahtajani. Minkä tähden uskon Raamattuun? Sen tähden, että olen havainnut sen olevan Jumalan äänen sielulleni.” Meissä voi itsessämme olla todistus, että Raamattu on totuus ja että Kristus on Jumalan Poika. Me tiedämme, ettemme seuraa viekkaasti sommiteltuja taruja. {TK 99.2}

Pietari kehottaa veljiään kasvamaan ”Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa” (2 Piet. 3: 18). Kun Jumalan lapset kasvavat armossa, saavat he aina yhä selvemmän käsityksen hänen sanastaan. He löytävät sen pyhistä totuuksista uutta valoa ja kauneutta. Niin on ollut seurakunnan historian kaikkina aikoina, ja niin on oleva loppuun saakka. ”Vanhurskasten polku on kuin aamurusko, joka kirkastuu kirkastumistaan sydänpäivään saakka” (Sanani. 4: 18). {TK 99.3}

Uskon silmillä voimme katsella tulevaa maailmaa ja käsittää Jumalan lupauksen tietomme kartuttamisesta, kun inhimilliset lahjat yhtyvät jumalallisiin ja kaikki sielunkyvyt tulevat välittömästi valon lähteen yhteyteen. Me voimme iloita siitä, että kaikki mikä Jumalan kaitselmuksessa on ollut meille hämärää tulee selväksi, vaikeasti ymmärrettävät seikat saavat selityksensä, ja siinä, missä ahdas järkemme näki ainoastaan sekavuutta ja epäonnistuneita suunnitelmia, näemme mitä täydellisimmän ja ihanimman sopusoinnun. ”Sillä nyt me näemme kuin kuvastimessa, arvoituksen tavoin, mutta silloin kasvoista kasvoihin; nyt minä tunnen vajavaisesti, mutta silloin minä olen tunteva täydellisesti, niinkuin minut itsenikin täydellisesti tunnetaan” (1 Kor. 13: 12). {TK 100.1}

Luku 13—Ilo Herrassa

Jumalan lapset ovat kutsutut olemaan Kristuksen edustajia, julistamaan Herran hyvyyttä ja laupeutta. Samoin kuin Jeesus on ilmaissut meille Isän oikean luonteen, samoin on meidän ilmaistava Kristusta maailmalle, joka ei tunne hänen hellää, säälivää rakkauttaan. ”Niinkuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan”, sanoi Jeesus. ”Minä heissä ja sinä minussa ... niin että maailma ymmärtäisi, että sinä olet minut lähettänyt” (Joh. 17: 18, 23). Apostoli Paavali sanoo Jeesuksen opetuslapsille: ”Sillä ilmeistä on, että te olette Kristuksen kirje”, ”jonka ihmiset tuntevat ja lukevat” (2 Kor. 3: 3, 2). Jokaisessa opetuslapsessaan Jeesus lähettää maailmalle kirjeen. Jos olet Kristuksen seuraaja, hän lähettää sinussa kirjeen perheelle, kylälle, kadulle, missä asut. Jeesus, joka asuu sinussa, tahtoo puhua niiden sydämelle, jotka eivät tunne häntä. He eivät ehkä lue Raamattua eivätkä kuule ääntä, joka puhuu heille sen sivuilta, he eivät näe Jumalan rakkautta hänen teoissaan. Mutta jos sinä olet Jeesuksen oikea edustaja, voi olla mahdollista, että he sinun kauttasi oppivat ymmärtämään hänen hyvyyttään ja alkavat rakastaa ja palvella häntä. {TK 101.1}

Kristityt on asetettu valosoihduiksi taivaan tielle. Heidän tulee heijastaa maailmalle valoa, joka loistaa heihin Kristuksesta. Heidän elämänsä ja luonteensa tulee antaa toisille oikea käsitys Kristuksesta ja hänen palveluksestaan. {TK 101.2}

Jos me edustamme Kristusta, tulee meidän tehdä hänen palveluksensa miellyttäväksi, niin kuin se todella onkin. Kristityt, joiden sydän on aina synkkä ja surullinen, jotka aina nurisevat ja valittavat, antavat toisille väärän kuvan Jumalasta ja kristillisestä elämästä. Heistä saa sen käsityksen, että Jumala ei mielellään halua lastensa olevan onnellisia, ja siten he antavat väärän todistuksen taivaallisesta Isästään. {TK 102.1}

Saatana riemuitsee voidessaan johtaa Jumalan lapsia epäuskoon ja epätoivoon. Hän iloitsee nähdessään meidän epäilevän Jumalaa, hänen tahtoaan ja voimaansa pelastaa meidät. Hän on mielissään, kun saa meidät luulemaan, että Herra kaitselmuksellaan tahtoo vahingoittaa meitä. Saatanan tehtävänä on esittää Herra armottomana ja säälimättömänä. Hän väärentää itseään koskevat totuudet. Hän täyttää mielikuvituksen väärillä ajatuksilla Jumalasta; ja sen sijaan että pysyisimme taivaallista Isäämme koskevassa totuudessa, me liian usein kiinnitämme huomiota saatanan vääriin esityksiin ja häpäisemme Jumalaa epäilemällä häntä ja napisemalla häntä vastaan. Saatana koettaa aina tehdä uskonelämän synkäksi. Hän tahtoo, että se näyttäisi vaivalloiselta ja vaikealta, ja kun kristitty ilmaisee omassa elämässään tällaisen uskonnollisen näkökannan, kannattaa hän epäuskollaan saatanan valheita. {TK 102.2}

Monet ajattelevat vaeltaessaan elämän polkua erehdyksiään ja pettymyksiään ja antavat surun ja alakuloisuuden vallata sydämensä. Ollessani Euroopassa sain kirjeen eräältä sisarelta, joka oli juuri tällaisen mielentilan vallassa, syvässä tuskassa. Hän pyysi minulta joitakin lohduttavia sanoja. Luettuani hänen kirjeensä näin Seuraavana yönä unta, että olin

puutarhassa, ja eräs henkilö, joka näytti olevan puutarhan omistaja, opasti minua sen käytävillä. Poimin juuri kukkia ja nautin niiden tuoksusta, kun mainittu sisar, joka oli kulkenut vieressäni, kiinnitti huomiota muutamiin rumiin ohdakkeisiin, joita oli hänen tiellään. Siinä hän nyt seisoi surren ja valitellen. Hän ei kulkenut käytävällä eikä seurannut opasta, vaan käyskenteli ohdakkeiden ja orjantappuroiden keskellä. ”Oi”, hän valitti, ”eikö ole surkeata, että orjantappurat pilaavat tämän ihanan puutarhan?” Silloin oppaamme sanoi: ”Anna orjantappurain olla, sillä ne vain haavoittavat sinua. Poimi sinä ruusuja, liljoja ja nelikoita.” {TK 102.3}

Eikö kokemuksissasi ole joitakin valoisia kohtia? Eikö sinulla ole ollut suloisia hetkiä, jolloin sydämesi on sykähdellyt ilosta vastaukseksi Jumalan Hengelle? Etkö löydä, katsellessasi elämäsi kokemuksia, valoisiakin kohtia? Eivätkö Jumalan lupaukset kasva tuoksuvien kukkien tavoin tiesi joka puolella? Etkö anna niiden ihanuuden ja sulouden täyttää sydäntäsi ilolla? {TK 103.1}

Orjantappurat ja ohdakkeet vain haavoittavat ja murehduttavat sinua; ja jos sinä kokoat vain sellaisia ja näytät niitä toisille, niin etkö silloin, paitsi että itse halveksit Jumalan hyvyyttä, estä toisiakin kulkemasta elämän polulla ? {TK 103.2}

Ei ole viisasta koota entisen elämän epämiellyttäviä muistoja — sen erehdyksiä ja pettymyksiä -— puhua niistä ja surra niitä, niin että alakuloisuus valtaa mielemme. Alakuloinen sielu on täynnä pimeyttä; se sulkee Jumalan valon itseltään ja heittää varjojaan toistenkin tielle. {TK 103.3}

Kiittäkäämme Jumalaa niistä valoisista kuvista, joita hän on meille näyttänyt. Kootkaamme yhteen hänen rakkautensa ihanat lupaukset voidaksemme alinomaa katsella niitä. Jumalan Poika, joka jättää Isänsä istuimen ja pukee jumaluutensa ihmisyyteen voidakseen pelastaa ihmisen saatanan vallasta; hänen voittonsa meidän puolestamme, joka avaa taivaan ihmisille ja pelastaa ihmiskatseelle sen salit, joissa jumaluus ilmaisee kunniansa; langennut ihmissuku, joka on nostettu turmeluksen kuilusta, johon synti oli sen syössyt, ja saatettu jälleen äärettömän Jumalan yhteyteen, ja joka, kestettyään jumalallisen kokeen uskon kautta Lunastajaamme, on puettu Kristuksen vanhurskauteen ja korotettu hänen istuimelleen, ovat kuvia, joita jumala tahtoo meidän katselevan. {TK 103.4}

Kun epäilemme Jumalan rakkautta ja hänen lupauksiaan, häpäisemme häntä ja murehdutamme hänen Pyhää Henkeään. Miltä äidistä tuntuisi, jos hänen lapsensa alinomaa moittisivat häntä, ikäänkuin hän ei tarkoittaisi heidän parastaan, vaikka hän on koko elämänsä ajan ponnistellut edistääkseen heidän pyrintöjään ja tehdäkseen heidän elämänsä onnelliseksi? Olettakaamme, että he epäilisivät hänen rakkauttaan; se musertaisi hänen sydämensä. Miltähän vanhemmista tuntuisi, jos lapset kohtelisivat heitä sillä tavalla? Ja mitä voi taivaallinen Isämme ajatella meistä, kun me emme luota hänen rakkauteensa, joka on saanut hänet uhraamaan ainosyntyisen Poikansa, jotta meillä olisi elämä? Apostoli kirjoittaa: ”Joka ei säästänyt omaa Poikaansakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän

edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?” (Room. 8: 32). Ja kuinka monet kuitenkin sanovatkaan teoillaan, vaikkeivät juuri sanoillaan: ”Herra ei tarkoita tässä minua. Ehkä hän rakastaa muita, mutta ei hän minua rakasta.” {TK 104.1}

Kaikki tällainen vahingoittaa omaa sieluasi, sillä jokainen epäilevä sana, jonka lausut, edistää saatanan kiusauksia; se vahvistaa taipumustasi epäilyyn ja murehduttaa palvelevaisia enkeleitä, jotka poistuvat luotasi. Kun saatana kiusaa sinua, niin älä päästä huuliltasi ainoatakaan epäilyksen sanaa. Jos avaat sydämesi hänen luulotteluilleen, täyttävät epätoivo ja kapinalliset ajatukset mielesi. Jos puhut tunteistasi, vaikuttaa jokainen epäilyksen sana itseesi ja on samalla siemen, joka itää ja hedelmöi toisen elämässä, ja sanojesi vaikutusta voi sitten olla mahdoton vastustaa. Sinä ehkä itse voit vapautua kiusauksen hetkistä ja saatanan pauloista, mutta toiset, jotka ovat joutuneet vaikutuksesi alaisiksi, eivät ehkä voi välttää epäuskoa, jonka sinä olet herättänyt. Kuinka tärkeätä onkaan, että puhumme ainoastaan sellaista, mikä voi antaa hengellistä voimaa ja elämää! Enkelit kuuntelevat mitä kerrot maailmalle taivaallisesta Mestaristasi. Puhu hänestä, joka elää rukoillakseen sinun puolestasi Isän edessä. Kun tervehdit ystävääsi, anna Jumalan ylistyksen olla huulillasi ja sydämelläsi. Se kääntää hänen ajatuksensa Jeesukseen. {TK 104.2}

Kaikilla on koettelemuksia, raskaita suruja kannettavana, kiusauksia kestettävänä. Älä kerro vaikeuksistasi kuolevaisille lähimmäisillesi, vaan esitä kaikki rukouksesi Jumalalle. Päätä, ettet koskaan lausu ainoatakaan epäilevää tai masentavaa sanaa. Sinä voit ilahduttaa paljon toisten elämää ja tukea heidän pyrintöjään toivoa ja pyhää iloa ilmaisevilla sanoilla. {TK 105.1}

On monta sielua, joita kiusaukset ahdistavat niin ankarasti, että he ovat melkein sortumaisillaan taistelussa itseään ja pahuuden valtoja vastaan. Älä masenna sellaisen mieltä hänen kovassa taistelussaan. Lohduta häntä toivon sanoilla, jotka rohkaisevat häntä hänen matkallaan. Siten Kristuksen valo voi loistaa sinusta. ”Sillä ei kukaan meistä elä itsellensä” (Room. 14: 7). Tiedoton vaikutuksemme voi rohkaista ja vahvistaa toisia, mutta se voi myös masentaa heitä ja erottaa heidät Kristuksesta ja totuudesta. {TK 105.2}

Monella on väärä käsitys Kristuksen elämästä ja luonteesta. He luulevat, ettei hänen elämässään ollut lainkaan lämpöä ja päivänpaistetta, että hän oli ankara, tuima ja iloton. Monesti nämä synkät käsitykset painavat leimansa koko uskonnolliseen elämään. {TK 105.3}

Usein sanotaan, että Jeesus itki, mutta ettei hänen tiedetä koskaan hymyilleen. Vapahtajamme oli todella surujen mies, joka tunsi kärsimykset, sillä hän avasi sydämensä kaikkien ihmisten tuskille. Mutta vaikka hänen elämänsä oli itsensä kieltävää, kipujen ja huolten synkistämää, ei hänen henkensä ollut kuitenkaan muserrettu. Hänen kasvoillaan ei näkynyt tuskan eikä nureksinnan ilmettä, vaan niissä ilmeni aina rauhallinen tyyneys. Hänen sydämensä oli elämän lähde; missä tahansa hän kulkikin, hän toi mukanaan rauhaa ja lepoa, iloa ja onnea. {TK 105.4}

Vapahtajamme oli syvästi vakava ja harras, mutta ei milloinkaan synkkä eikä ärtyisä. Hänen seuraajillaan on samat hartaat tarkoitusperät, he tuntevat syvästi henkilökohtaisen vastuunalaisuutensa. He tukahduttavat kevytmielisyyden eivätkä ota osaa meluaviin huvituksiin tai karkeaan pilaan, vaan Jeesuksen uskonto täyttää heidät rauhalla niin kuin virta syvänteessä. Se ei sammuta ilonsäteitä, ei estä hilpeyttä eikä synkistä säteileviä, hymyileviä kasvoja. Kristus ei tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan, ja kun hänen rakkautensa vallitsee sydämissämme, seuraamme hänen esimerkkiään. {TK 106.1}

Jos alati ajattelemme toisen epäystävällisiä ja vääriä tekoja, on meidän mahdoton rakastaa heitä, niin kuin Kristus on rakastanut meitä, mutta jos mietiskelemme Kristuksen ihmeellistä rakkautta ja armoa meitä kohtaan, virtaa meistä sama rakkaus toisiin. Meidän tulisi rakastaa ja kunnioittaa toinen toisiamme huolimatta virheistä ja puutteista, joita emme voi olla näkemättä. Meidän tulisi harjoittaa nöyryyttä ja itsekieltäymystä sekä kärsivällistä hellyyttä toisten virheitä kohtaan. Se kuolettaa kaiken ahtaan itsekkyyden ja tekee meidät avarasydämisiksi ja jalomielisiksi. {TK 106.2}

Psalmista sanoo: ”Turvaa Herraan ja tee sitä, mikä hyvä on; asu maassa ja noudata totuutta” (Ps. 37: 3). Luota Herraan. Joka päivällä on huolensa, murheensa ja vaikeutensa, ja kuinka valmiita olemmekaan puhumaan vaikeuksistamme ja koettelemuksistamme tavatessamme toisiamme. Meillä on niin paljon tarpeettomia huolia ja ahdistavaa pelkoa, me puhumme niin paljon tuskien taakasta, että voisi luulla, ettei meillä olekaan sääliväistä, lempeätä Vapahtajaa, joka on valmis kuulemaan rukouksemme ja auttamaan meitä silloin, kun tarvitsemme apua. {TK 106.3}

Jotkut pelkäävät ja huolehtivat alinomaa. He näkevät joka päivä ympärillään Jumalan rakkauden todisteita ja nauttivat hänen kaitselmuksensa runsaita siunauksia, mutta he eivät huomaa niitä. He ajattelevat aina jotakin ikävää, jonka he pelkäävät tulevan, tai heillä on jokin vaikeus, joka vaikka onkin vähäinen, sokaisee heidän silmänsä, niin etteivät he näe sellaista, mistä heidän tulisi olla kiitollisia. Kohdanneet vaikeudet, joiden tulisi viedä heidät lähemmäksi Jumalaa, ainoaa avun lähdettä, erottavat heidät sen sijaan hänestä herättäessään kärsimättömyyttä ja nurinaa. {TK 107.1}

Teemmekö oikein ollessamme siten uskottomia? Minkä tähden olemme niin kiittämättömiä ja epäuskoisia? Jeesus on ystävämme; koko taivas harrastaa menestystämme. Meidän ei tulisi antaa jokapäiväisen elämän vaikeuksien ja surujen kalvaa mieltämme ja synkistää katsettamme, sillä muutoin meillä on aina jotakin, joka närkästyttää ja vaivaa meitä. Meidän ei tulisi antautua huolien valtaan, jotka vain kalvavat ja väsyttävät meitä, eivätkä suinkaan auta meitä kestämään koettelemuksia. Sinä voit ehkä joutua vaikeuksiin liikeasioissasi, toiveesi tulevat yhä synkemmiksi ja sinua uhkaa tappio; mutta älä anna mielesi masentua; jätä huolesi Jumalalle ja pysy levollisena ja iloisena. Rukoile viisautta voidaksesi hoitaa liikeasioitasi varovaisesti ja siten estää tappion ja onnettomuuden. Tee kaikki, mitä itse voit päästäksesi suotuisiin tuloksiin. Jeesus on luvannut auttaa meitä, mutta ei ilman että

itsekin yritämme. Kun sinä Auttajaasi luottaen olet tehnyt voitavasi, saat iloiten odottaa tuloksia. {TK 107.2}

Jumala ei tahdo, että huolet rasittaisivat hänen lapsiaan. Mutta Herra ei petä meitä. Hän ei sano meille: ”Älä pelkää; tielläsi ei ole mitään vaaroja.” Hän tietää, että koettelemukset ja vaarat kohtaavat meitä, eikä salaa sitä. Hän ei ota kansaansa pois syntisestä ja pahasta maailmasta, vaan osoittaa heille varman turvapaikan. Hän rukoili opetuslastensa puolesta: ”En minä rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että varjelisit heidät pahasta.” ”Maailmassa”, hän sanoo, ”teillä on ahdistus; mutta olkaa turvallisella mielellä, minä olen voittanut maailman” (Joh. 17: 15; 16: 33). {TK 108.1}

Vuorisaarnassaan Kristus antoi opetuslapsilleen kalliita opetuksia Jumalaan luottamisen välttämättömyydestä. Näiden opetuksien tarkoituksena oli rohkaista Jumalan lapsia kaikkina aikoina, ja ne ovat antaneet opetusta ja valoa meidän aikaamme saakka. Vapahtaja osoitti seuraajilleen lintuja, jotka huolettomina visertelivät kiitoslaulu- jaan, sillä ”eivät ne kylvä eivätkä leikkaa”. Taivaallinen Isämme antaa niille kuitenkin kaikki, mitä ne tarvitsevat. Vapahtaja kysyy: ”Ettekö te ole paljoa suurempiarvoiset kuin ne?” (Matt. 6: 26). Ihmisten ja eläinten suuri Luoja avaa kätensä ja täyttää luotujensa tarpeet. Hän ei jätä taivaan lintujakaan huomioonottamatta. Hän ei laske ruokaa niiden nokalle, mutta hän huolehtii niiden tarpeista. Niiden täytyy koota jyvät, jotka hän on sirotellut niille. Niiden täytyy rakentaa pieni pesänsä ja ruokkia poikasensa. Ne menevät laulaen työhönsä, sillä ”taivaallinen Isämme ruokkii ne”. Ja ”ettekö te ole paljon suurempiarvoiset kuin ne?” Ettekö te, järkevät, hengelliset jumalanpalvelijat, ole paljon arvokkaammat kuin taivaan linnut? Eikö Luojamme ja elämämme Ylläpitäjä, hän joka teki meidät omaksi kuvakseen, pidä huolta tarpeistamme, jos vain luotamme häneen? {TK 108.2}

Kristus näytti opetuslapsilleen kedon kukkia, jotka kasvavat moninaisina, loistaen taivaallisen Isän antamassa yksinkertaisessa ihanuudessa. Nekin ovat Isän rakkauden ilmauksia. Hän sanoi: ”Katselkaa kedon kukkia, kuinka ne kasvavat.” Näiden kukkien kauneus ja yksinkertaisuus on paljon suurempi Salomon loistoa. Taiteellisen neron valmistamaa komeintakaan pukua ei voi verrata Jumalan luomien kukkien luonnolliseen suloon ja säteilevään kauneuteen. Jeesus kysyy: ”Jos siis Jumala näin vaatettaa kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna uuniin heitetään, eikö paljoa ennemmin teitä, te vähäuskoiset?” (Matt. 6: 28, 30). Jos Herra, jumalallinen taiteilija, antaa yksinkertaisille, yhdessä päivässä katoaville kukille niiden ihanat, vaihtelevat värit, niin kuinka paljon suurempaa huolta hän pitääkään niistä, jotka ovat luodut hänen kuvakseen? Tämä Kristuksen opetus on nuhde epäuskoisen sydämen tuskalle, hädälle ja epäilyksille. {TK 108.3}

Herra tahtoisi, että kaikki hänen poikansa ja tyttärensä olisivat onnellisia, levollisia ja kuuliaisia. Jeesus sanoo: ”Minun rauhani — sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen, älköönkä peljätkö.”

”Tämän minä olen teille puhunut, että minun iloni olisi teissä ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi” (Joh. 14: 27; 15: 11). {TK 109.1}

Onni, jota etsitään itsekkäistä vaikuttimista, velvollisuuden tien ulkopuolelta, on epävakainen ja lyhytaikainen; se katoaa ja täyttää sielun yksinäisyydellä ja surulla. Mutta Jumalan palvelemisessa on iloa ja tyydytystä; kirstityn ei tarvitse vaeltaa epävarmaa tietä; häntä ei ole jätetty toivottoman kaipauksen ja pettymyksen valtaan. Jos ei meillä ole iloa tässä maailmassa, voimme kuitenkin iloita katsellessamme tulevaista elämää. {TK 109.2}

Mutta jo tässäkin elämässä kristityt voivat iloita Kristuksen yhteydestä; he voivat tuntea hänen rakkautensa ja hänen läsnäolonsa ainaisen lohdutuksen. Jokainen elämän askel voi tuoda meidät lähemmä Jeesusta, antaa meille syvemmän kokemuksen hänen rakkaudestaan sekä viedä meidät askeleen lähemmäksi rauhan ihanaa kotia. Älkäämme sen tähden luopuko luottamuksestamme, vaan olkaamme lujia, lujempia kuin koskaan ennen. ”Tähän asti on Herra meitä auttanut” (1 Sam. 7: 12), ja hän auttaa meitä loppuun saakka. Katselkaamme muistopylväitä, kokemuksiamme, jotka kertovat siitä, mitä Herra on tehnyt meitä lohduttaakseen ja pelastaakseen meidät turmeluksesta. Pitäkäämme tuoreessa muistissa kaikki Jumalan hellät armonosoitukset meitä kohtaan — kyyneleet, jotka hän on pyyhkinyt pois, kivut, jotka hän on lieventänyt, epäilykset, jotka hän on karkoittanut, pelon, jonka hän on poistanut, tarpeet, jotka hän on täyttänyt, siunaukset, jotka hän on suonut — vahvistaen siten itseämme kohtaamaan kaikkea, mikä on edessämme jäljelläolevalla matkallamme. {TK 109.3}

Me emme voi katsella ainoastaan eteenpäin, tulevaisen taistelun vaikeuksiin, vaan me voimme katsella menneisyyttä yhtä hyvin kuin tulevaisuuttakin ja sanoa: ”Tähän asti on Herra meitä auttanut.” ”Niinkuin sinun päiväsi, niin olkoon sinun voimasikin” (5 Moos. 33: 25). Koettelemukset eivät ole suurempia kuin voima, minkä hän antaa niitä kestämään. Ryhtykäämme siis tehtäväämme missä hyvänsä olemmekin uskoen, että mikä hyvänsä meitä kohdanneekin, annetaan meille koettelemustamme vastaava voima. {TK 110.1}

Pian avataan taivaan portit Jumalan lapsille, ja Kunnian Kuninkaan lausuma siunaus kaikuu heidän korvissaan suloisimpana soittona: ”Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti” (Matt. 25: 34). {TK 110.2}

Silloin lunastetut lausutaan tervetulleiksi kotiin, jonka Jeesus valmistaa heille. Siellä heidän ei tarvitse olla maan turmeluksen, valehtelijain, epäjumalanpalvelijoiden, saastaisten ja uskottomien seurassa, vaan he saavat seurustella niiden kanssa, jotka ovat voittaneet saatanan ja Jumalan armon avulla saaneet täydellisen luonteen. Kaikki syntiset taipumukset ja puutteellisuudet, jotka ovat vaivanneet heitä täällä, ovat poistetut Kristuksen verellä, ja he ovat tulleet osallisiksi hänen kunniansa jaloudesta ja kirkkaudesta, joka voittaa auringonkin loiston. Siveellinen kauneus, hänen luonteensa täydellisyys, loistaa heistä ulkonaista loistoa

paljon arvokkaampana. He ovat virheettömiä suuren valkean istuimen edessä nauttien enkelien arvoa ja etuja. {TK 110.3}

”Mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi” (Matt. 16: 26) nähdessään tämän ihanan perinnön, joka voi olla hänen? Hän voi olla köyhä, mutta omistaa silti rikkauden ja arvon, jota maailma ei voi koskaan antaa. Lunastettu ja synnistä puhdistettu sielu, jonka kaikki jalot kyvyt ovat pyhitetyt Jumalan palvelukseen, on äärettömän suuriarvoinen; ja taivaassa on Jumalan ja pyhien enkelien keskuudessa ilo yhdestä ainoasta lunastetusta sielusta, ilo, joka ilmenee pyhissä riemulauluissa. {TK 111.1}

Odottaa Loppua

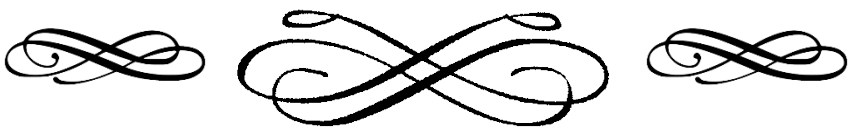

`